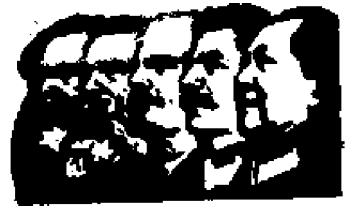

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 545, € 1,50

Πως ο Μητσοτάκης συνεργάστηκε με τον Τσίπρα για να αποδυναμώσει πολιτικά τον αναπτυξιακό νόμο που ψήφισε ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΣΕ ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ

Ή γιατί αξίζει να
μελετήσουμε το
σχετικό άρθρο στο
σημερινό φύλλο της
Νέας Ανατολής

Σε αυτό εδώ το φύλλο της Νέας Ανατολής το μεγαλύτερο μέρος της ύλης καταλαμβάνει ένα άρθρο ανάλυσης για το παρατεταμένο κίνημα του Χονγκ Κονγκ ενάντια στους φασίστες του Πεκίνου.

Ο βασικός λόγος για τον οποίο έχουμε αφιερώσει τόσο χώρο σε αυτήν την ανάλυση δεν είναι απλά για να έχουν οι αναγνώστες μας μια όσο γίνεται καλύτερη εικόνα για το είδος της πάλης που δίνει ένα τμήμα του κινεζικού λαού ενάντια στην ασύλληπτη όγκου και εκλεπτυσμένης βαρβαρότητας φασιστική δικτατορία των σοσιαλ-ιμπεριαλιστών του Πεκίνου, αλλά για να προετοιμάσουμε τους αντι-σοσιαλ-φασίστες στη χώρα μας -αλλά όσο είναι δυνατόν και έξω από αυτήν - για το είδος της πολιτικής πάλης που τους περιμένει αν κάποια στιγμή ο λαός αντιληφθεί σαν κύριο εχθρό το σοσιαλφασισμό και θελήσει να του αντισταθεί. Αυτό το ενδεχόμενο δεν είναι τόσο μακρινό παρόλη την πολυχρονη διείσδυση αυτού του εχθρού μέσα στην αστική τάξη και τη σημερινή πολιτική του ηγεμονία. Το ότι αυτός ο εχθρός είναι υποχρεωμένος να διατηρεί και να αναπτύσσει φαιο-«κόκκινους» στρατούς βίας δείχνει ότι περιμένει ότι ο ελληνικός λαός δεν θα υποταχθεί μόνο με το ψέμμα και θα αντισταθεί έντονα. Απέναντι σε μια τέτοια αντίσταση ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός δεν θα απαντήσει μόνο με βία αλλά ταυτόχρονα και με την αγαπημένη πολιτική του μέθοδο: τον εισοδισμό στο αντιφασιστικό στρατόπεδο.

Αυτό που μας διδάσκει σήμερα το Χονγκ Κονγκ και που πριν από αυτό μας το δίδαξε η Ουκρανία είναι ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός δεν επιτρέπει ποτέ στους αντιπάλους του να εξαπολύσουν μαζικά κινήματα

Η ηγεσία του Κ. Μητσοτάκη στη ΝΔ εξασφαλίζει ότι η νέα κυβέρνηση θα είναι μία συνέχεια αυτής του ΣΥΡΙΖΑ, αφού το σοσιαλφασιστικό κράτος στη διοίκηση έχει μείνει σε ένα μεγάλο βαθμό ανενόχλητο, η διείσδυση του ρωσοκινεζικού κεφαλαίου εξελίσσεται ομαλά και η εξωτερική πολιτική παραμένει προσανατολισμένη στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ρωσοκινεζικού άξονα, ενώ προσποιείται τη φιλοδουτική.

Σε ένα πεδίο προς το παρόν υπάρχει μία δειλή διατάραξη της σύμπλευσης ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ (δηλ. στο βάθος της σύμπλευσης ΝΔ-ψευτοΚΚΕ). Πρόκειται για το πεδίο της πολιτικής του παραγωγικού σαμποτάζ με το νομοσχέδιο

που προώθησε ο Αδ. Γεωργιάδης σε ότι αφορά τα μέτρα για τις επενδύσεις. Όχι τυχαία εκεί προκλήθηκε και η πρώτη μεγάλη ενδοκυβερνητική σύγκρουση που εκφράστηκε με την απουσία του Κ. Μητσοτάκη από τη Βουλή στη συζήτηση στην ολομέλεια. Ο αναπτυξιακός νόμος πέρασε από τη Βουλή αλλά μέσα σε ένα κλίμα πολιτικής αποδοκμασίας σύσσωμης της αντιπολίτευσης, ακριβώς επειδή επιχειρεί κάποιες ελάχιστες παρεμβάσεις στα γρανάζια της διακομματικά ρυθμισμένης για να κάνει σαμποτάζ γραφειοκρατίας, κυρίως στο επίπεδο της έκδοσης αδειών εγκατάστασης και λειτουργίας.

Αυτό το νομοσχέδιο προβλέπει σύνομες προθεσμίες για την έκδοση των αδειών, πειθαρχικές ποινές για καθυστε-

ρήσεις, συμμόρφωση με περιορισμούς στην εγκατάσταση που θα περιλαμβάνονται όλοι σε έναν ενιαίο ψηφιακό χάρτη, στον οποίο δεν θα μπορούν με δική τους πρωτοβουλία οι δημόσιοι υπάλληλοι να προσθέτουν νέους, και τελικά, και το πιο σκανδαλώδες για τους ρωσόδουλους σαμποταριστές, παρακάμπτει εντελώς την παρέμβαση της δημόσιας διοίκησης σε δύο σημεία: Το ένα αφορά την ελεύθερη εγκατάσταση σε βιομηχανικά-βιοτεχνικά πάρκα που θα λειτουργούν σε ένα οργανωμένο πλαίσιο το οποίο πρέπει να τηρεί η προς εγκατάσταση επιχείρηση, οπότε δεν θα χρειάζεται έγκριση άδειας λειτουργίας, και το δεύτερο την αντικατάσταση ενός τμήματος του ελεγκτικού μηχανισμού του δημοσίου με ιδιώτες πι-

Συνέχεια στη σελ. 12

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Αρχίζει να φανερώνεται ο αληθινός Μητσοτάκης, σ. 2, • Συρία-Μέση Ανατολή και ευρύτερα: Η παταγώδης διάψευση των «αντιαμερικάνων» ομορτουμιστών και η δικαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ, σ. 3, • Η δημοκρατική αντίσταση του Χονγκ Κονγκ στην παγίδα μιας προβοκάτσιας αλλά Μείντάν αν ο λοκαλισμός πάρει τελικά το πάνω χέρι στη δημοκρατική αντίσταση, σ. 5-11, • Το αίσχος των ευρωπαϊκών αστοφιλελεύθερων: Ταυτίζουν την αντιφασιστική Σοβιετική Ένωση με τον Χίτλερ την ώρα που υποτάσσονται γλοιωδώς στο νέο Χίτλερ Πούτιν, σ. 13, • Έξω όλοι οι ξένοι στρατοί από τη Συρία αρχίζοντας από τον αρχηγό και πρόστατη τους το ρώσικο νεοναζιστικό στρατό, σ. 16

εναντίον του χωρίς να έχει φροντίσει προηγουμένως να τοποθετήσει φιλικά του πολιτικά στελέχη μέσα σε αυτά τα κινήματα ή απλά να ενθαρρύνει να αναδειχτούν μέσα σε αυτά τα κινήματα τα πιο αντιδραστικά και αποκρουστικά πολιτικά ρεύματα (που στο βάθος είναι και τα πιο κοντινά προς τον ίδιο). Ο τρόπος με τον οποίο τόσο ο ρώσικος όσο και ο κινεζικός σοσιαλ-ιμπεριαλισμός δυναμώνουν μέσα στα εχθρικά τους κινήματα τα τέρατα είναι βασικά ένας: Τους δίνουν νίκες! Όταν δηλαδή η γραμμή των αληθινών αντιφασιστών ηγείται σε έναν αγώνα, κάνουν τα πάντα για να μην υποχωρούν, όταν ηγείται η γραμμή των κάλπικων αντιφασιστών υποχωρούν, δίνουν νίκες σε αυτή τη γραμμή. Δίνουν τόσες νίκες ώστε να κάνουν τη λαθεμένη γραμμή και το αντιδραστικό ρεύμα ηγεμονικό στο κίνημα. Ετσι τελικά εμφανίζεται η άθλια και αποκρουστική φυσιογνωμία του προς τα έξω. Μόλις αυτό συμβεί τότε οι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές απαντάνε με αληθινή και μάλιστα μάζιμουμ βία, αλλά τότε δεν υπάρχει πια ούτε το εσωτερικό ούτε το διεθνές μέτωπο για να βοηθήσει το κί-

νημα που δέχεται την επίθεση. Οι ναζί του δεξιού τομέα στην Ουκρανία, αλλά και ο ισλαμοφασίστες της Αλ Κάιντα στην Συρία και στην Τσετσενία δείχνουν τι παθαίνει ένα πατριωτικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που αφήνει υπεραντιδραστικούς στην ηγεσία του και δεν συγκεντρώνει πρώτα και κύρια ενάντια σε αυτούς τα πυρά του όσο είναι νωρίς.

Αν για παράδειγμα φανταστεί κανείς μια μέρα τους ρωσοκινεζούς ή έστω τα ανοιχτά ντόπια τσιράκια τους να αντιμετωπίζουν την αρχή μιας μαζικής αντίστασης από τον ελληνικό λαό, θα πρέπει να αναζητήσει και το μαύρο ρεύμα μέσα σε αυτήν την αντίσταση. Σε αυτό θα πρέπει οι πραγματικοί αντι-σοσιαλφασίστες να κατευθύνουν τα κύρια πολιτικά πυρά τους. Ηδη σπέρματα από αυτό το μέλλον μπορεί κανείς να διακρίνει από σήμερα.

Γι αυτούς τους λόγους προτείνουμε στους αναγνώστες μας να ξεπεράσουν την πρώτη αρνητική διάθεση που προκαλούν τα μεγάλα κείμενα μιας εφημερίδας, να θεωρήσουν ότι η Νέα Ανατολή εκτελεί και

χρέη θεωρητικού κομματικού περιοδικού και να μελετήσουν έστω σπαστά αυτό το κείμενο που όσο μπορεί προσπαθεί να φέρει πιο κοντά μας μια πόλη στο στόμα ενός δράκου του οποίου η ουρά είναι στον Πειραιά.

Με την ευκαιρία καλούμε τους αναγνώστες καθώς και τους φίλους και συντρόφους μας να μελετήσουν πολύ προσεκτικά και να διακινήσουν όσο μπορούν το πολύ σημαντικό θεωρητικό κείμενό της Νέας Ανατολής που δημοσιεύτηκε στα φύλλα 542 και 544 με τίτλο «οι νέοι τσάροι θα έχουν την τύχη των παλιών» (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/1142->, <https://www.oakke.gr/ideology/item/1161->) στο οποίο για πρώτη φορά συνοψίζεται με τόση συνοχή και αποδεικτικότητα η ανάλυση της ΟΑΚΚΕ για την παγκόσμια στρατηγική του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Αρχίζει να φανερώνεται ο αληθινός Μητσοτάκης

Με όλο και πιο σαφή τρόπο αρχίζει να φαίνεται πόσο δουλικός είναι ο Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του στους ντόπιους λακέδες της πουτινικής Ρωσίας, ειδικά στο ψευτοΚΚΕ αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ. Σχεδόν δεν περνάει μέρα που να μην κάνει μια χαρακτηριστική κίνηση σ αυτήν την κατεύθυνση. Από αυτές έχουν εκδηλωθεί τελευταία κάποιες εξαιρετικά χαρακτηριστικές.

Η μία είναι η απόφασή του να μην περάσει από τη Βουλή τον Τσίπρα για τη μοναδική στα πολιτικά και δικαστικά χρονικά σκευωρία Νοβάρτις.

Η άλλη είναι ότι υπέκυψε ευχαρίστως στις απαιτήσεις του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ να μην δοθεί δικαίωμα επιστολικής ψήφου σε όλους τους έλληνες του εξωτερικού που είναι γραμμένοι στους ελληνικούς εκλογικούς καταλόγους, αλλά να υποχρεωθούν αυτοί είτε να πάρουν το αεροπλάνο και να έρθουν να ψηφίσουν, πράγμα ακριβό και δύσκολο που ελάχιστοι κάνουν, είτε να αποδείξουν ότι έχουν ζήσει κατά τα τελευταία 35 χρόνια τα δύο από αυτά στην Ελλάδα, προσκομίζοντας διάφορα έγγραφα στις προξενικές αρχές, δηλαδή χαρτιά από το στρατό, από τα σχολεία τους στην Ελλάδα κλπ, να έχουν ΑΦΜ, μετά να σχηματιστούν ειδικοί γι αυτούς εκλογικοί κατάλογοι αποδήμων και μετά να πάνε να ψηφίσουν στα προξενία για 3 βουλευτές επικρατείας, όσος και να είναι ο αριθμός των ψηφισάντων. Το πρόσχημα που χρησιμοποίησε ο Μητσοτάκης για να δεχτεί τους όρους των τριών σοσιαλιστικών κομμάτων ήταν ότι μόνο έτσι θα έβγαινε το νούμερο των 200 βουλευτών που χρειαζόντουσαν σύμφωνα με το σύνταγμα για να περάσει ο νόμος. Αλλά τις όποιες υποχωρήσεις θα μπορούσε να τις κάνει αφού πρώτα επιχειρηματολογήσει μπροστά στον ελληνικό λαό υπέρ της επιστολικής ψήφου όλων των εγγεγραμμένων, όπως γίνεται με τους αποδήμους των δημοκρατικών χωρών της Ευρώπης, ώστε να φέρει σε δύσκολη θέση τους σοσιαλιστές εκθέτοντας τους πολιτικά σε αποδήμους και μη ώστε να αποσπάσει ότι καλύτερο μπορούσε από αυτούς. Όμως ο Μητσοτάκης που έχει δεξί του χέρι και υπουργό εσωτερικών, δηλαδή εισηγητή του νόμου, τον πρώην γραμματέα της «Κ» ΝΕ Θεοδωρικάκο (που μετά έγινε δεξί του Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ, μετά επικοινωνιολόγος, δηλαδή πολιτικός εκπρόσωπος του Χριστόφια του ΑΚΕΛ, πριν αυτός ο ταλαντούχος εισοδητής καταλήξει στο Μητσοτάκη) έκανε το εξής: Συναντήθηκε με τους πολιτικούς αρχηγούς, τα βρήκε κατ'ιδίαν και στα γρήγορα με τον Κουτσούμπα πίσω από τον οποίο κόλλησαν τάχα στη συνέχεια ο δήθεν δύστροπος ΣΥΡΙΖΑ και ο Βαρουφάκης. Δηλαδή ο Μητσοτάκης όχι μόνο υποχώρησε σε όλες τις βασικές αξιώσεις του ψευτοΚΚΕ, αλλά σε συνεργασία με τον Τσίπρα έκανε αυτό το κόμμα του 5%, τον πιο σκληρό πυρήνα της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα να ντε φάκτο αρχηγό της «αριστερής» αντιπολίτευσης, αξιωματικής και μη.

Δίκαια οι οργανώσεις των αποδήμων θυμώσανε με τον Μητσοτάκη και τον κατήγγειλαν ότι τους εξαπάτησε παραβιάζοντας ωμά τις προεκλογικές του υποσχέσεις για χάρη της «αριστεράς». Βεβαίως ο Μητσοτάκης, δηλαδή ο Θεοδωρικάκος, δηλαδή ο Κουτσούμπας, δεν θα μπορούσε να δεχτεί να ψηφίζουν στις ελληνικές εκλογές οι 500.000 ψηλά ειδικευμένοι με-

τανάστες, περίπου το 8% του εκλογικού σώματος, που τους έδιωξαν από τη χώρα οι ρωσόδουλοι σαμποτέρ της παραγωγής μέσα από τη μεγάλη χρεωκοπία που αυτό και μόνο το σαμποτάζ προκάλεσε. Αυτοί μπορούν να μην ξέρουν ποιος στο βάθος προκάλεσε την ξενιτιά τους, πάντως είναι από τους λίγους κατοίκους της χώρας που βλέπουν μέσα από τη σύγκριση με τις χώρες που ζουν ότι κάτι πολύ σάπιο στην παραγωγή και πολύ ελαττωματικό υπάρχει στο πολιτικο-ιδεολογικό εποικοδόμημα της χώρας μας, και νιώθουν ότι στο κέντρο αυτής της σαπίλας κάνει κουμάντο ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ και γι αυτό λίγοι θα τους ψηφίσουν. Και αυτοί απαντάνε με τον τρόπο που ξέρουν: τους αφαιρούν την ψήφο. Μάλιστα ο ΣΥΡΙΖΑ σαν εξήγηση για αυτήν την αφαίρεση πρόβαλε το επιχείρημα ότι η εμπλοκή των αποδήμων στους εκλογικούς ανταγωνισμούς θα τους διασπάσει κομματικά. Αυτό μεταφράζεται ως εξής: Η ομογένεια είναι καλή όταν είναι ενωμένη και είναι ενωμένη επειδή υπερασπίζει την «εθνική γραμμή» που τα τελευταία 60 χρόνια είναι η εθνοσοβινιστική γραμμή που ευνοεί τη Ρωσία και ηγεμονεύεται από αυτήν. Όμως το μόνο προοδευτικό πράγμα που υπάρχει στην Ελλάδα προκύπτει από την εσωτερική πολιτική σύγκρουση γιατί την εμπειρία της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου και της κυπριακής ΑΟΖ ελάχιστοι την έχουν, αλλά το ποιος σαμποτάρει την παραγωγή το βλέπουν μπροστά τους και πιο πολύ το βλέπουν οι φρέσκοι απόδημοι.

Δεν πρόλαβαν λοιπόν να καταλαγιάσουν τα πληκτρολόγια των φιλελεύθερων από τον αιφνιδιασμό με τους απόδημους και ο Μητσοτάκης, πούλησε κατά κόμα αισχρότερο τρόπο την κομματική βάση του, και συγκεκρίμενα την πούλησε στον πιο ορκισμένο εχθρό της, τον ΣΥΡΙΖΑ τη μόνη στιγμή που η κυβέρνησή του πήγε να κάνει τη μόνη κάπως ουσιαστική θετική κίνηση σ αυτό το άθλιο τετράμηνο με την προώθηση εκείνου του σκέλους του αναπτυξιακού νόμου που αφορούσε τα βιομηχανικά πάρκα, ειδικά της Αττικής, δηλαδή μια κίνηση στο κεντρικό ζήτημα για το οποίο οι πιο πολλοί ψηφοφόροι της έφεραν την ΝΔ στην εξουσία, στην ανάπτυξη, ιδιαίτερα τη βιομηχανική. Εννοείται ότι από την πρώτη στιγμή τα σφυριά του αρχισαμποταριστή ΣΥΡΙΖΑ χτυπάνε σε αυτό το σημείο. Δεν χτυπάνε δηλαδή τον Γεωργιάδη επειδή είναι δεξιός εθνικιστής και επειδή για μια σημαντική περίοδο στρατεύθηκε στη φασιστική ακροδεξιά και μάλιστα υπήρξε και ανοιχτά αντισημίτης και υπερασπιστής του Πλεύρη, αλλά γιατί σε αυτόν, και πιθανά ακριβώς επειδή είναι πολιτικά ευάλωτος παρά τις αυτοκριτικές του, δόθηκε από τον Μητσοτάκη το κεντρικό υπουργείο της ανάπτυξης. Τον χτυπάνε επειδή μέσα στον εθνικισμό του, και παρά το άνετο και πρόθυμο κολύμπι του, όπως όλη η αστική τάξη στα βρώμικα νερά της ρωσοκινέζικης νεοαποικιοκρατίας, όπως έδειξε η ελεεινή ρύθμιση για τη χρυσή βίβα, υπερασπίζει και ένα ελάχιστο κομμάτι παραγωγικής και βιομηχανικής ανάπτυξης. Είναι λοιπόν χαρακτηριστικό ότι ενώ στα δύο αρνητικά ή ύποπτα αντίστοιχα τμήματα του αναπτυξιακού, δηλαδή στο εργασιακό και στους ιδιώτες για τα σκουπίδια, οι ίδιοι οι υπεύθυνοι Βρούτσος και Θεοδωρικάκος αντίστοιχα δεν δέχτηκαν καμιά έντονη επίθεση από το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά όλα τα πυρά πέσανε στον Γεωργιάδη σαν διεφθαρμένο στην υπηρεσία των βιομηχάνων. Γι αυτό και μόνο

το νομοσχέδιο ο ΣΥΡΙΖΑ ανέσυρε την περσινή συνέντευξη του Γεωργιάδη για τη Νοβάρτις (δες το σχετικό άρθρο αυτού εδώ του φύλλου της Νέας Ανατολής) ενώ εδώ πολύ καιρό δεν τον χτυπούσε γι αυτό. Γι αυτό το νομοσχέδιο ο Τσίπρας δήλωσε στη Βουλή ότι αυτόν τον υπουργό «της ντροπής» πρέπει οπωσδήποτε να τον καθαιρέσει ο Μητσοτάκης, και ότι από το νόμο αυτόν και πέρα σταματάνε οι «ευγένειες και οι καθωσπρεπισμοί» του ΣΥΡΙΖΑ και τελειώνει η ανοχή των 100 ημερών. Με λίγα λόγια ο Τσίπρας κηρύσσει τον πόλεμο στη ΝΔ πάνω ακριβώς σε αυτό το νομοσχέδιο και εξ αιτίας του.

Και ο Μητσοτάκης τι κάνει για το πιο σημαντικό ως τώρα νομοσχέδιο που θα περνούσε η κυβέρνησή του, για να μην πούμε για τον πρώτο τόσο άγρια βαλλόμενο υπουργό και αντιπρόεδρο του κόμματός του; Δεν πάει καν στην Βουλή να στηρίξει ούτε το νομοσχέδιο ούτε τον υπουργό, αλλά μπαίνει στην αίθουσα επιδεικτικά μόνο για να ψηφίσει και αμέσως μετά να φύγει. Αυτή ήταν μια σαφής αποδοκιμασία του υπουργού η οποία από πίσω της έκρυβε την αποδοκιμασία του νομοσχεδίου. Το πάτημα του Μητσοτάκη ήταν ότι ο Γεωργιάδης απαντώντας στην εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ ότι τάπιασε από τη Νοβάρτις δήλωσε ότι πιθανά είναι ο Τσίπρας και ο Πολάκης που τα έπιασαν. Αυτό ερχόταν σε αντίθεση με την ουσιαστική αθώωση του Τσίπρα από την προανακριτική του Μητσοτάκη, και γι αυτό ο Τσίπρας απαιτούσε από τον Μητσοτάκη την καθάρωση του Γεωργιάδη. Αλλά το πιο χαρακτηριστικό στην κίνηση του Μητσοτάκη είναι ότι δικαίωσε στην πράξη τα δύο βασικά φερέφωνα του Καραμανλή, Αντώνη και Κοττάκη που λίγο πριν μαζί με τον Τσίπρα ζήτησαν την καθάρωση του Γεωργιάδη. Για να φανεί ο όγκος της αποδοκιμασίας, την ίδια ώρα ο Καραμανλής έσπαγε μετά από 11 χρόνια τη σιωπή του και εμφανιζόταν στη Θεσσαλονίκη βγάζοντας λόγο όχι απλά αρχηγού της ΝΔ αλλά εθνάρχη.

Αφήσαμε για το τέλος αυτού μας του μικρού σημειώματος μιας μικρότερης εμβέλειας και ελάχιστα σχολιασμένη αλλά πολύ χαρακτηριστική κίνηση του Μητσοτάκη, που ήταν η επίθεση του με πρωτοφανές μένος αποκλειστικά ενάντια στην 24ωρη απεργία την οποία κήρυξε η ΓΣΕΕ στις 2/10 ενάντια στις εργασιακές διατάξεις του αναπτυξιακού νομοσχεδίου κατηγορώντας ουσιαστικά την τραμπουκισμένη και δικαστικά-πρακτικά παγωμένη από το ψευτοΚΚΕ ηγεσία της σαν εκπρόσωπο του πιο παρασιτικού και πιο εχθρικού προς το λαό συνδικαλισμού. Αντίθετα ο Μητσοτάκης δεν είπε ούτε μια λέξη κατά της πρώτης απεργίας που έγινε ενάντια στο ίδιο νομοσχέδιο στις 24/9 πριν από το ΠΑΜΕ και στην οποία η ΓΣΕΕ δεν συμμετείχε.

Είναι γεγονός ότι η στάση του Μητσοτάκη απέναντι στη ΓΣΕΕ δεν κάνει ιδιαίτερη εντύπωση στη βάση και στο στελεχικό μηχανισμό της ΝΔ γιατί γι αυτούς η αιτία των δεινών της χώρας δεν είναι ο ιμπεριαλισμός και ο σοσιαλιμπεριαλισμός αλλά το κράτος και από το κράτος το χειρότερο πράγμα είναι οι ΔΕΚΟ και η πηγή του κακού σε αυτές οι συνδικαλιστές, ειδικά οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, οπότε η ΓΣΕΕ. Όμως στις υπόλοιπες περιπτώσεις η συμπεριφορά του Μητσοτάκη αρχίζει να δημιουργεί προβληματισμούς. Στην πραγματικότητα οι νεοδημοκράτες

δεν θυμούνται καλά ή μάλλον ποτέ δεν πρόσεξαν μέσα στη γενική έλλειψη συνείδησης και μπέσσας μεσα στους κόλπους της αστικής τάξης, ότι ο Μητσοτάκης ήταν μια αρκετά ακραία περίπτωση. Όλη του η άνοδος στην ηγεσία της ΝΔ οφείλεται στην άνεση του να προδίδει τους δικούς τους αρχίζοντας από τον πατέρα και την αδελφή του. Αυτή είναι μια συνηθισμένη συμπεριφορά για φιλόδοξους πρίγκηπες μετρίων ικανοτήτων. Ποτέ ένας Μητσοτάκης και μάλιστα ανοιχτά φιλελεύθερος, δηλαδή εκπρόσωπος του 3% δεν θα γινόταν πρωθυπουργός δίχως τη στήριξη του πολιτικού εκτελεστή του πατέρα του, του ορθοδοξοτοξίτη (ήγουν ρωσόδουλου) Σαμαρά και του εκτελεστή της αδελφής του, επίσης φιλόδοξου πρίγκηπα μετρίων ικανοτήτων Καραμανλή του Β, ο οποίος επίσης πουλήθηκε στην ανερχόμενη υπερδύναμη για να ανέβει μαζί της. Το χειρότερο όμως ελάττωμα των φιλελεύθερων είναι ότι ταυτόχρονα από θέση αρχής αποκλείουν τις συνομοσίες και σαν αστοί πιστεύουν στα θαύματα και έτσι πίστεψαν ότι ένας έξυπνος δικός τους εφαρμόζοντας μια ήπια και συναινετική τακτική απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ, κέρδισε τις μάζες, οπότε κατάφερε και πήρε αναίμακτα εξουσία από τα χέρια του πραξικοπηματία ΣΥΡΙΖΑ. Σε κανέναν τους δεν πέρασε από το μυαλό ότι πήρε εύκολα την εξουσία όχι επειδή ήταν έξυπνος αλλά επειδή ήταν ένας καλός και αφοσιωμένος φίλος του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ήταν και ο πιο τελευταίος δημιουργός βασιλιάδων (kingmaker) της ΝΔ, ο Καραμανλής ο πιο μικρός.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
ψηφ Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Συρία - Μέση Ανατολή και ευρύτερα: Η παταγώδης διάψευση των «αντιαμερικάνων» ομορτουμιστών και η δικαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ

Οι τελευταίες κατακλυσμιαίου χαρακτήρα εξελίξεις τόσο όσον αφορά στο συριακό σφαγείο, όσο και συνολικά στη Μέση Ανατολή αποτελούν ουσιαστικά την ταφόπλακα μιας ανάλυσης που καταταλαιπώρησε το τσακισμένο σήμερα προοδευτικό κίνημα χοντρικά από το 1980, όταν και το τελευταίο κάστρο των προλεταριακών και αντιιμπεριαλιστικών επαναστάσεων, η Λαϊκή Κίνα, έπεσε στα χέρια της κινέζικης κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης νέου τύπου, που είχε για ηγέτη της τον σοσιαλφασίστα ρεβιζιονιστή Τενγκ Σιάο Πινγκ.

Πρόκειται για το τέλος κάθε πραγματικού κύρους για εκείνον τον «οικουμενικό» ομορτουισμό όλου του εύρους της ψευτοαριστεράς, ο οποίος ξεκινούσε από την «αριστερή» αλτουσερική - νεοτροτσκιτική τάση του ευρωρεβιζιονισμού («ευρωκομμουνισμού»), περνούσε στον κλασικό κνίτικο σοσιαλφασιστικό ρεβιζιονισμό, αγκάλιαζε όλο τον τροτσκισμό και είχε για μπροστά-ρηδές του κάθε γεβαρικό και «μ-λ» χοτζικό, πέρα από προθέσεις. Αυτός συνοψιζόταν σε μια και μόνη μίνιμουμ γραμμή, η οποία από εκεί και πέρα διανθιζόταν με χίλιες δυο μεταξύ τους μικροδιαφορές, οι οποίες όμως στο πολιτικό διά ταύτα δεν έπαιζαν κανέναν απολύτως ρόλο: «Κέντρο του παγκόσμιου εχθρού των λαών και των εργαζομένων είναι η αμερικάνικη υπερδύναμη και ο (νεο)φιλελεύθερος, ιδιωτικού τύπου καπιταλισμός της, κάτω λοιπόν οι ΗΠΑ και η δυτικοφιλελεύθερη επιρροή σε κάθε χώρα. Ασχέτως του αν θεωρούμε τη Σοβιετική Ένωση του Μπρέζνιεφ ή τη Ρωσία του Πούτιν και τα συνδεόμενα με αυτήν κινήματα και κόμματα κομμουνιστές, προοδευτικούς ή μη, σε κάθε περίπτωση, πιστεύουμε ότι παίζουν θετικό ρόλο στον αγώνα ενάντια στη Δύση, που στη φυσιογνωμία της συμπυκνώνει όλο τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Κάθε κίνημα που δεν έχει ως κύριο εχθρό τη Δύση είναι αντιδραστικό ή υποκινούμενο από αυτήν και δεν αξίζει καμίας υποστήριξης». Αυτό είναι το πιστεύω κάθε υποτιθέμενης αριστεράς.

Η γραμμή αυτή μέχρι το 1989-1991 μπορούσε να περνάει για αριστερή και να μπερδεύει καλοπροαίρετους ανθρώπους, αφού οι Αμερικάνοι ηγεμονιστές ιμπεριαλιστές συνελίζαν πράγματι σε έναν βαθμό ως τότε την παλιά γραμμή τους των βρώμικων στρατιωτικών επεμβάσεων, κύρια στη Λατινική Αμερική και της στήριξης κλασικών ακροδεξιών αντικομμουνιστικών δικτατοριών και καθεστώτων (π.χ. Πινοσέτ - Χιλή, απαρτχάιντ - Νότια Αφρική, Νικαράγουα κλπ.).

Το φαινομενικά παράδοξο είναι ότι όλοι οι παραπάνω αντιδυτικοί καθεστωτικοί «επαναστάτες», που έχουν το θράσος να εμφανίζονται σαν κομμουνιστές ή έστω ριζοσπάστες αντιιμπεριαλιστές, συνέχισαν απτόητοι τον μονόπλευρο δήθεν αντικαπιταλιστικό αγώνα τους μετά το 1991, παίρνοντας ως θέσφατο την κοινή ανάλυση Λευκού Οίκου και Κρεμλίνου περί «ημιθανούς» καπιταλιστικής Ρωσίας και αμερικάνι-

κης υπερηγεμονίας στον πλανήτη.

Εάν τη δεκαετία του '80 η γραμμή αυτή ήταν ομορτουμισμός, μετά το 1991 έγινε καθαρή αντεπανάσταση και οδήγησε όλον αυτό τον συρφετό - σε επίπεδο ηγεσίας, που συμπαρέσυρε και μεγάλο μέρος της βάσης - σε συμμαχία με κάθε είδους «αντιδυτικό» τέρας, ναζιστή και φονιά (από τους Σέρβους και Σερβοβόσνιους τσέτνικ μέχρι τον ισοπεδωτή πόλεων και βομβαρδιστή νοσοκομείων Άσαντ), ο οποίος πάντα - και όχι τυχαία - είτε καλυπτόταν είτε καθοδηγούνταν απευθείας από τη Ρωσία των Γέλτσιν - Πούτιν. Ενοείται βέβαια ότι οι εισβολές και το ποδοπάτημα της εθνικής ανεξαρτησίας γειτονικών της Ρωσίας κρατών (Μολδαβία, Αζερμπαϊτζάν μέσω Αρμενίας, Γεωργίας, Ουκρανίας), καθώς και της μαρτυρικής Τσετσενίας, που θέλησε να βγει από τη Ρωσική Ομοσπονδία και ισοπεδώθηκε, είχε πάντα την κατανόηση και την «αντιδυτική» υποστήριξη κάθε «συνεπούς» κνίτη, τροτσκιστή και «μ-λ» ομορτουμιστή. Το γεγονός ότι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, κάθε ναζιστής, φασίστας και κλασικός ακροδεξιός του πλανήτη είχε γίνει πλέον φιλοποιντικός και ότι επίσης (εδώ χωρίς εξαιρέσεις) ήταν ξεκάθαρα αντιευρωπαίος και αντιδυτικός (με την έννοια της άρνησης του δυτικού αστικοδημοκρατικού και ακόμη περισσότερο μαρξιστικού διαφωτισμού), ούτε σχολιάστηκε, ούτε εξηγήθηκε ποτέ στις άνευρες εφημεριδούλες του «χώρου», ούτε φυσικά ενόχλησε ποτέ τα στελέχη και τους «αναλυτές» των ρεβιζιονιστών και των σοσιαλφασιστών στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό.

Αυτή η γραμμή του μονόμπατου αντιδυτικού «αντιιμπεριαλισμού» και «αντικαπιταλισμού», η οποία μέσα στο ελληνικό μ-λ κίνημα ήταν σημαία των ομορτουμιστών του ΚΚΕ (μ-λ) και της Κίνησης για την Ανασυγκρότηση του Μ-Λ Κινήματος (Ιορδανίδης) ήταν εκείνη στην οποία υποτάχθηκε οριστικά στα 1985 η ηγεσία του ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ (οι μετέπειτα Διαρρήκτες του σημερινού «ΜΑΚΚΕ»). Αυτό εκφράστηκε πολιτικά στην Ελλάδα με την υποταγή της στη φιλορωσική Νέα Δεξιά των Αντρέα Παπαντρέου - ψευτοΚΚΕ και στον μονόπλευρη αντιαμερικάνικη και «αντιδεξιά» γραμμή και ήταν ουσιαστικά η θρυαλίδα για τη σύγκρουση των μετέπειτα στελεχών και μελών της ΟΑΚΚΕ με τον «μ-λ» ομορτουισμό και την ίδρυση της οργάνωσης το 1985.

Τα αποκαλυπτήρια του Σότσι

Τι σχέση έχουν όλα τα παραπάνω με τις τελευταίες εξελίξεις στη Συρία και ευρύτερα στη Μέση Ανατολή; Απλούστατα, αυτό που επί 30 και πλέον χρόνια ήταν κρυμμένο ή εμφανιζόταν περίπου ως εξαίρεση, αλλά δεν επιτρεπόταν ποτέ να θεωρηθεί ως κανόνας, είναι πλέον ξεδιπλωμένο μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας. Η τελευταία παρακολούθησε παθητικά, αν και με κάποια έκπληξη (μιας και δεν υπάρχουν ακόμη μαζικές πολιτικές δυνάμεις της προόδου και των εργαζομένων για να τη διαφωτίσουν) πριν λίγες ημέρες τον Αδόλφο Πούτιν να γίνεται ο ανοικτός και καθόλου πια κρυμμένος επικυρίαρχος ιμπεριαλιστής διαιτητής στη Μέση Ανατολή, παίρνοντας την πάσα που του έδωσε ο εγκατεστημένος από τον ίδιο αχυράνθρωπος του στον Λευκό Οίκο, Τραμπ.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη είδε τον Πούτιν επί της ουσίας να κομπάζει, υποδεχόμενος τον Ερντογάν στο Σότσι, κλείνοντας μαζί του, μετά από πολυώρες διαπραγματεύσεις, συμφωνία για το μοίρασμα του ελέγχου της βόρειας μεθοριακής ζώνης της Συρίας με την Τουρκία. Ο Πούτιν μιλούσε και διαπραγματευόταν εκεί ως εκπρόσωπος τόσο του εντελώς ταγματασφαλή της Ρωσίας - πλέον - Άσαντ, όσο και των Κούρδων σοσιαλφασιστών του ΡΚΚ-ΥΡΓ-ΣΔΦ (παλιού δημιουργήματος της μπρεζνιεφικής Ρωσίας για το χτύπημα της δυτικόφιλης τότε Τουρκίας τη δεκαετία του '80). Οι δύο αυτοί λακές της Μόσχας, σύμμαχοι στο κατασφάξιμο του πατριωτικού και ηρωικού συριακού αντάρτικου, με εμβληματικό έγκλημα τους την ισοπέδωση του Χαλεπίου (το ΡΚΚ έκοψε τις διόδους ανεφοδιασμού των Σύρων αντικαθεστωτικών ανταρτών), έδωσαν στο αφεντικό - «ναβατζή» τους πλήρη ελευθερία να διαπραγματευτεί για τους τους για έδαφος της Συρίας, δηλαδή της χώρας τους, με τον ηγέτη μιας ξένης, γειτονικής χώρας.

Ο Πούτιν εμφανίστηκε μπροστά στον τριτοκοσμικό ανεξαρτησιακό (όσο μπορεί να είναι τέτοιος ένας σύγχρονος αστός και όσο του επιτρέπεται από τις υπερδυνάμεις) τοπικό ηγεμονιστή Ερντογάν ως άνθρωπος που μπορεί μεν να μην έχει σταθερές αρχές και σταθερούς συμμάχους, αλλά που όταν διαπραγματευτεί με κάποιον έχει κάποια συνέπεια και κάποιο «λόγο» τον οποίο δεν ποδοπατά, σε αντίθεση με τις ΗΠΑ που, αν και μέσω Τραμπ έδωσαν επί της ουσίας πράσινο φως στην τουρκική στρατιωτική επέμβαση στη Συρία, στη συνέχεια ετοίμασαν κυρώσεις και γενικά φτιάχνουν κλίμα για ξωπέταγμα της Άγκυρας από το ΝΑΤΟ, αν όχι τυπικά, τουλάχιστον ουσιαστικά. Έτσι ο Ερντογάν βλέπει μια Ρωσία που, αν και είναι σύμμαχος των πιο άσπονδων

εχθρών του, του κουίσλικ Άσαντ και του ΡΚΚ, είναι έτοιμη να κουβεντιάσει μαζί του, να «καταλάβει» τους προβληματισμούς του για το κουρδικό και να του δώσει κάτι στη μοιρασιά, βασικά την ασφάλεια που η Τουρκία αποζητάει για τα σύνορά της έναντι των Κούρδων σοσιαλφασιστών αποσχιστών. Αυτό την ίδια ώρα που η εντελώς χωρίς αρχές μονοπωλιακή Δύση ποδοπάτησε τον πατριωτικό αντιασταντικό Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA) και επέλεξε να στηρίξει ως «αντιτζχαντιστική» - αντιSIS δύναμη από το 2014 τους Κούρδους αποσχιστές, εθνικιστές και σοσιαλφασιστές του συριακού παρακλαδιού του ΡΚΚ, μαχαιρώνοντας την Τουρκία στο μαλακό της υπογάστριο και εξοργίζοντας - δίκαια ως προς αυτό - τον Ερντογάν, που έμεινε μόνος στον πλανήτη και απομονωμένος να στηρίζει ό,τι απέμεινε από τη συριακή πατριωτική αντιιμπεριαλιστική αντιπολίτευση.

Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και το παιχνίδι με το Ιράν

Ο Πούτιν, στο επίπεδο της τακτικής σκούπα - φαράσι («βάζω τη Δύση να χτυπήσει τον τριτοκοσμικό ηγέτη, δηλαδή της αναθέτω το ρόλο της σκούπας, και στη συνέχεια μαζεύω εγώ ως φαράσι τον ίδιο ή έστω το καθεστώς και τους ανθρώπους - κλειδιά του»), εφάρμοσε μια παραπλήσια τακτική με εκείνη που χρησιμοποίησε απέναντι στον δικτάτορα του παλατιού της Σαουδικής Αραβίας, πρίγκιπα Μοχάμαντ Μπιν Σαλμάν, ο οποίος σκότωσε με άθλιο και πρωτοφανή για τη σύγχρονη εποχή τρόπο τον Σαουδάραβα φιλοερντογανικό αρθρογράφο της Washington Post Κασόγκι μέσα στο σαουδαραβικό προξενείο στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί ο Ρώσος φύρερ εμφανίστηκε ως ο μόνος φίλος του Σαλμάν, λέγοντας ότι πιστεύει τον πρίγκιπα όταν ο τελευταίος λέει ότι δεν είχε ιδέα για τη δολοφονία Κασόγκι και είναι αθώος (πράγμα που από όλα τα στοιχεία έμοιαζε απίθανο). Ουσιαστικά ο Πούτιν ειδοποιούσε τον Σαλμάν ότι, εάν γινόταν φίλος της Ρωσίας, δεν θα δεχόταν ποτέ ενοχλητικές παραινήσεις από τη Μόσχα για τα όποια δικτατορικά και τραμπούκικα βίτσια του.

Έτσι, με τη βοήθεια της μωοπικής Δύσης, που αντί να χτυπήσει προσωπικά τις τραμπούκικες εκδηλώσεις του Σαλμάν φρόντισε να ψυχράνει συνολικά τις σχέσεις της με τη δυτικόφιλη - και γενικά ειρηνόφιλη μέχρι την επέμβαση στην Υεμένη το 2015 - Σαουδική Αραβία, ο Πούτιν μπορεί πλέον να εμφανίζεται στα μάτια του Ριάντ ως ο μόνος ίσως άνθρωπος που μπορεί να παράσχει ασφάλεια στην πετρελαϊκή παραγωγή στην οποία στηρίζεται το βασίλειο από τους τραμπούκισμούς του Ιράν. Γιατί αυτή τη στιγμή η Σ. Αραβία δεν ψάχνει αμερικανικούς πυραύλους (που της προσφέρει ο

Τραμπ) για να φυλάνε τον εναέριο της χώρο αν η Τεχεράνη αρχίσει να της βομβαρδίζει τα πετρέλαια, αλλά κάποιον που να μπορεί να μιλά στους Ιρανοί μουλάδες ως φίλος και προστάτης και να εξασφαλίζει τη συνεργασία τους και την ειρήνη - σταθερότητα στον Κόλπο. Αυτός δεν μπορεί να είναι ο προβοκάτορας Τραμπ, ούτε οι από θέση αρχής αντιρανοί Ρεπουμπλικανοί και Δημοκρατικοί του Κογκρέσου. Το εσωτερικά φασιστικό και εξωτερικά περιφερειακά ηγεμονιστικό Ιράν, το οποίο ήδη από τη δεκαετία του '90 γλυκοκοιτάζει έναν άξονα με τη Ρωσία και την Κίνα, πάντα διατηρούσε τη σχετική ανεξαρτησία του, ωστόσο πια έχει σπρωχτεί πολύ βαθύτερα στις δαγκάνες της Μόσχας μετά την προβοκατόρικη αποχώρηση του Τραμπ από τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα της Τεχεράνης και τις νέες αμερικανικές κυρώσεις, που σκότωσαν την λιγότερο επεκτατική και πιο υφεστική προς τη Δύση γραμμή Ρουχανί, χτυπώντας την οικονομία του.

Ήδη ο ανοικτά ρωσόφιλος Ραΐσι, που προσπάθησε να διεκδικήσει την προεδρία της χώρας το 2017, αλλά ραπίστηκε από τον ανώτατο ηγέτη Χαμενεϊ, κέρδισε την α' αντιπροεδρία της 88μελους Συνέλευσης των Ειδικών, που είναι επιφορτισμένη, όταν πεθάνει ή παραιτηθεί ο Χαμενεϊ, να εκλέξει τον νέο ανώτατο πολιτειακό και θρησκευτικό ηγέτη του ισλαμοφασιστικού καθεστώτος, ενώ ο ίδιος έχει ήδη αναλάβει επικεφαλής του δικαστικού συστήματος της χώρας. Ανώτατος ηγέτης στο Ιράν σημαίνει σε τελική ανάλυση σχεδόν απόλυτος δικτάτορας και παντοδύναμος διαιτητής πασών των τάσεων και φραξιών.

Σε αυτό το πλαίσιο, λοιπόν, ο Πούτιν επισκέφτηκε για πρώτη φορά από το 2007 το Ριάντ και υπέγραψε σειρά συμφωνιών με τους Σαουδάραβες στους τομείς του πετρελαίου και του αερίου, προσπαθώντας να δέσει τα συμφέροντα των σαουδαραβικών ενεργειακών κρατικών μονοπωλίων με εκείνα των ρωσικών.

Λίγο αργότερα, επίσης για πρώτη φορά μετά το 2007, ο Πούτιν βρέθηκε στο Αμπού Ντάμπι, εμιράτο - πρωτεύουσα των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, όπου υπέγραψε επίσης συμφωνίες εμπορικού χαρακτήρα και στρατιωτικής συνεργασίας, ενώ εμβάθυνε τη συμμαχία με τα ΗΑΕ για τη στήριξη του «κοσμικού αντισλαμιστή» πραξικοπηματία στρατηγού Χάφταρ της Λιβύης. Η τυφλωμάρα των ηγεσιών του Κόλπου, που συνεχίζουν να θεωρούν τη Μουσουλμανική Αδελφότητα ως τον κύριο εχθρό τους στο τόξο της βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής (λόγω και των γενικά καλών σχέσεων του Ερντογάν και της φιλικής προς αυτόν Αδελφότητας

Συρία - Μέση Ανατολή και ευρύτερα: Η παταγώδης διάψευση των «αντιαμερικάνων» ομορτουμιστών και η δικαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ

Συνέχεια από τη σελ. 3

με το Ιράν, αλλά και του φόβου για αντικαθεστωτικές εξεγέρσεις κατά των μοναρχιών τους) τις οδηγεί καρφί στην αγκαλιά του επίσης «κοσμικού αντισλαμιστή» και αντι-Α-δελφότητα Πούτιν, ο οποίος ελέγχει ήδη σε μεγάλο βαθμό τη ρωσόφιλη «αντισλαμιστική» δικτατορία Σίσι στην Αίγυπτο. Ο Χάφταρ είναι απλώς ο Λίβυος Σίσι.

Η ενεργειακή ασφυξία και ο παγκόσμιος πόλεμος

Αν κανείς συνδυάσει τα παραπάνω με τη γενικά υφεσιακή έναντι της Ρωσίας γραμμή της Αλγερίας, την εντελώς φιλορωσική και φιλοϊρακική - σιτοφασιστική γραμμή που επικρατεί στις πολιτικές διεργασίες εντός Ιράκ (κοινό κέντρο πληροφοριών Άσαντ - Ιράκ - Ιράν - Ρωσίας ήδη εδώ και τρία χρόνια σε ιρακινό έδαφος, κυβέρνηση με κύριες πολιτικές δυνάμεις τους σιτοφασίστες ρωσόφιλους του Σαντρ και το ρωσόδουλο ψευτοΚΚ Ιράκ), την λόγω της εγκατάλειψης από τον Ομπάμα φιλορωσική στροφή των Μπαρζανί του Ιρακινού Κουρδιστάν μετά την αποτυχία τους στο δημοψήφισμα ανεξαρτησίας του 2017 και στο ζήτημα του Κιρκούκ, την πολιτική αναταραχή στο Λίβανο που έτσι κι αλλιώς ενισχύει την ιρανόδουλη αντισημιτική Χεζμπολάχ, το έτσι κι αλλιώς κατάλληλα στραμμένο προς Ρωσία και Ιράν μέσα από τις προβοκάτσιες Τραμπ Κατάρ (εξετάζει την αγορά S-400) και την κυριαρχία των ιρανόφιλων Χούθι στην Υεμένη, μπορεί κανείς να δει ανάγλυφα πού οδήγησε τον εγγύς μουσουλμανικό Τρίτο Κόσμο η εγκληματική πολιτική του υπερυφεσιακού, ρωσόφιλου Ομπάμα και ακόμη περισσότερο η συνειδητά προβοκατόρικη, ρωσόδουλη προεδρία Τραμπ στις ΗΠΑ.

Σε όλο το αραβικό τόξο από την Αλγερία ως το Ιράκ, καθώς και στις μη αραβικές αλλά ισχυρές στον ισλαμικό κόσμο Τουρκία και Ιράν, βρίσκονται στην εξουσία άνθρωποι που θεωρούν τον Πούτιν το λιγότερο θετική δύναμη, μεσολαβητή και εγγυητή κάθε μοιρασιάς πολιτικής και οικονομικής επιρροής ή ακόμη χειρότερα υπάλληλοι και βαστάζοι της Μόσχας. Κανείς δεν εγκαλεί τον Πούτιν που μιλάει, διαπραγματεύεται και μηχανορραφεί με όλους εναντίον όλων. Αρκεί που αυτός έχει μια μικρή εκδούλευση να πουλήσει στον καθένα τους. Αυτός είναι ο θρίαμβος του προβοκάτορα, που ξέρε να κάνει πως «σέβεται» τις ιδιαιτερότητες του καθένα, να μην εγκαλεί κανέναν για τον εσωτερικό αυταρχισμό ή και φασισμό του (και πώς θα μπορούσε άλλωστε, αφού είναι ο ίδιος αρχιφασίστας και αρχιβασανιστής) και να μην «κουράζει» με δυτικού τύπου εκκλήσεις για ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατικές ελευθερίες (οι οποίες, σε πολλές περιπτώσεις, είναι πράγματι υποκριτικές από πλευράς των δυτικών μονοπωλιστών, ωστόσο ο τελευταίος που έχει το δικαίωμα να τις επικρίνει ως τέτοιες είναι ο αρχι-

δολοφόνος επικεφαλής του Κρεμλίνου).

Αυτό πρακτικά σημαίνει δυνατότητα αποκοπής της μωοπικής και εντελώς ναοειδούς διπλωματικά Ευρώπης από τα πετρέλαια του Κόλπου τη στιγμή που αυτό θα είναι απαραίτητο για να τη σφίξει θανάσιμα η τανάλια του ενεργειακού και τελικά πολεμικού εκβιασμού του Πούτιν. Εάν, δε, ο Τραμπ εξασφαλίσει και δεύτερη τετραετία στον Λευκό Οίκο, αποχαλινωμένος πια και έχοντας στήσει τους απαραίτητους μηχανισμούς, χωρίς μάλιστα το άγχος για το Κρεμλίνο της επανεκλογής του, τα ρολόγια θα αρχίσουν να μετρούν αντίστροφα για να μετατραπούν τα τεράστια κέρδη του σοσιαλμπερλιασμού στην περίοδο της ειρήνης σε άμεσα, υλικά κέρδη στο πεδίο του ανοιχτού πολέμου.

Βαλκάνια - Αφρική - Λατινική Αμερική

Στα παραπάνω, μπορεί κανείς να προσθέσει, για μια συνολική εικόνα της προώθησης των θέσεων του σοσιαλμπερλιασμού σε παγκόσμια κλίμακα, και τις εξής εξελίξεις: -την ισχυρή πιθανότητα φιλορωσικής πολιτικής στροφής σε Αλβανία και Βόρεια Μακεδονία, μετά το πούλημα Μακρόν (ο οποίος αποφάσισε πρόσφατα ισχυρή προσέγγιση της Γαλλίας και της ΕΕ με τη Μόσχα για να την αποθαρρύνει να ενωθεί στρατηγικά με την Κίνα!!!) στην προοπτική ένταξής τους στην ΕΕ, -την υπογραφή συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου μεταξύ της σοβινοφασιστικής Σερβίας και της Ευρασιατικής Οικονομικής Ένωσης (της «ΕΟΚ» του ρωσοκινέζικου άξονα), -την πολιτική αναταραχή στη Λατινική Αμερική (όχι τυχαία σε χώρες με μη σοσιαλφασιστικές, μη ρωσόδουλες κυβερνήσεις, όπως το Περού, ο Ισημερινός, η Χιλή και η Αργεντινή), σε συνδυασμό με τους πραξικοπηματισμούς του ρωσόφιλου Μοράλες στη Βολιβία και τη διατήρηση του Μαδούρο στην εξουσία στη Βενεζουέλα. Εκεί, όπως φαίνεται τελικά, ο τραμπικός Γκουαϊνίδο ήταν μια φάρσα - προβοκάτσια προκειμένου ο σοσιαλφασίστας, τσαβικός δικτάτορας να παρουσιάσει τον εαυτό του ως «νέο Αλιέντε», δηλαδή ως τάχα θύμα απόπειρας αμερικανοκίνητου πραξικοπήματος και να ενισχύσει τη θέση του, αλλά και να υποταχτεί περαιτέρω στη Ρωσία, -την Σύνοδο Κορυφής Ρωσίας - Αφρικανικής Ένωσης, πριν λίγες ημέρες, κατά την οποία ο Πούτιν κάλεσε στο Σότσι τους ηγέτες δεκάδων εκ των 55 χωρών της Αφρικής και εμφάνισε τον εαυτό του ως το αντίβαρο στις παλιές αποικιοκρατικές δυνάμεις και στην επιρροή τους στη Μαύρη Ήπειρο, -την έντονη επιρροή των αντικειμενικά προβοκατόρικων τοπικιστικών πολιτικών δυνάμεων στο δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ, που κινδυνεύουν να ρίξουν τη μικρή, μισοανεξάρτητη και ακόμη μισοδημοκρατική επαρχία της Κίνας μια ώρα αρχύτερα στα φασιστικά

νύχια του Πεκίνου, συκοφαντώντας το κίνημα ως εθνορατσιστικά αντικινεζικό, «δυτικοκίνητο» και αποσχιστικό.

Την ώρα μάλιστα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η Ρωσία έδωσε στον λακό της στην ηγεσία των ΗΠΑ άλλη μια «πέτσινη», υπολογισμένη νίκη, με την εκτέλεση του αρχηγού του Ισλαμικού Κράτους, Αλ Μπαγκνάντι, παρουσιάζοντας τον έτσι ως ιδιοφύια που, την ίδια ώρα που αποχωρεί από τη Συρία για να σώσει τις ζωές Αμερικανών στρατιωτών, δίνει και ένα σκληρό χτύπημα στην τρομοκρατία, και μάλιστα στο κέντρο της.

Ο μοιραίος προβοκάτορας κερδίζει έτσι μερικούς πόντους και εν όψει αμερικανικών προεδρικών εκλογών του '20, αλλά και «βουλώνει τα στόματα» Δημοκρατικών, αλλά και Ρεπουμπλικανών, που είναι εξάλλοι με τις τακτικές του στη Μέση Ανα-

τολή, όχι τόσο επειδή πούλησε αυτούς καθαυτούς τους Κούρδους του ΡΚΚ, αλλά επειδή πλέον κανείς δεν θα εμπιστευτεί τις ΗΠΑ ως συνεργάτη και εταίρο, όταν ξέρε ότι αυτές πιθανότατα θα τον πουλήσουν και θα τον παρατήσουν στα κρύα του λουτρού μέσα σε μια νύχτα.

Όλα αυτά τα γεγονότα φυσικά για τους απερίγραπτους υποκριτές του σοσιαλφασιστικού και του μικροαστικού δεξιού ρεβιζιονισμού δεν αλλάζουν βασικά τίποτε, ούτε χρήζουν περαιτέρω ανάλυσης. Η εγκατάλειψη των «μεγαλειωδών αγωνιστών», μασσιμποιζούκων κάθε μπερλιασμού, σοβινοφασιστών ΡΚΚδων είναι έτσι απλώς «δείγμα της κυνικότητας του αμερικανικού υπερμπερλιασμού». Για την συμμαχία των ΡΚΚδων όμως με αυτόν τον μπερλιασμό οι κύριοι ομορτουμιστές μας, που καμώνονται τους αντιμπερλιαστές, δεν δίνουν καμιά εξήγηση, ούτε ενοχλούνται πραγματικά.

Αλλά και η επίθεση του Ερντογάν, επειδή έγινε με τη μισοέγκριση του Τραμπ, είναι κι αυτή στο βάθος «αμερικανοκίνητη», άρα δυτική. Ο Πούτιν και ο τελικά ορχηστρικός, καίριος μπερλιαστικός ρόλος του στο τουρλουμπούκι και στη μοιρασιά εμφανίζεται το πολύ ως ουδέτερος, αν όχι θετικός. Η επιβίωση του Άσαντ, καθαρά λόγω της χιτλερικής απανθρωπιάς των ρωσικών αφεντικών του και της αθλιότητας της Δύσης, που αρνήθηκε τα όπλα στη συριακή αντίσταση, γιορτάζεται από τους ομορτουμιστές ως αντιμπερλιαστική «νίκη», οι εξελίξεις στο Ιράκ, όπου σιτοφασίστες και κνίτες κυβερνούν αντάμα αποσιωπούνται, η Σερβία παραμένει «λόγω αντιδυτικού DNA» σύμμαχος, τα πραξικοπήματα των υπεραντιδραστικών Μαδούρο και Μοράλες σε Βενεζουέλα και Βολιβία αποτελούν «μεγαλειώδεις» ήττες του «νεοφιλελευθερισμού» και των Αμερικάνων στη Λατινική Αμερική.

Συνέχεια στη σελ. 15

Η ΠΟΥΤΙΝΙΚΗ ΡΩΣΙΑ ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ανακοίνωση Πούτιν περί αποχώρησης της Ρωσίας από το Πρωτόκολλο Ι της Συνθήκης της Γενεύης του 1949 σχετικά με την προστασία των θυμάτων πολεμικών συγκρούσεων είναι ενδεικτική της εγκληματικής αιμοσταγούς φύσης του ρωσικού σοσιαλμπερλιασμού που ολοένα και περισσότερο αποκαλύπτεται μπροστά στα μάτια της ανθρωπότητας.

Το επίμαχο πρωτόκολλο εξουσιοδοτεί μεταξύ άλλων μια ανεξάρτητη διεθνή επιτροπή να διερευνά περιπτώσεις θεωρουμένων εγκλημάτων πολέμων και άλλων σοβαρών παραβιάσεων κατά αμάχων σε πολεμικές συγκρούσεις. Ο Πούτιν επικαλέστηκε για την απόφασή του τον κίνδυνο κράτη «κακοπροαίρετα» να κάνουν «κατάχρηση της εξουσίας» τους μέσα στην επιτροπή εκμεταλλευόμενα την έλλειψη αντιπροσώπευσης με δικαίωμα βέτο του ρωσικού κράτους. Αυτό σημαίνει ότι η Ρωσία δεν αναγνωρίζει καμιά απόφαση διεθνούς οργάνου αν η ίδια δεν έχει δικαίωμα να ακυρώνει οποιαδήποτε απόφασή του με την οποία διαφωνεί!

Αυτό το πρόσωπο το δείχνει ανοιχτά μόλις σήμερα επειδή 1^ο μόλις σήμερα χάρη στην πρακτική απώλεια της Τουρκίας από τη Δύση έχει καταφέρει να έχει τον ηγετικό ρόλο στη μεγαλύτερη ενεργειακή δεξαμενή του κόσμου: τη Μέση Ανατολή και 2^ο

για να πετύχει τους στόχους της διαπράττει ασύλληπτες ωμότητες στη Μέση Ανατολή και αλλού, τέτοιες που η αποκάλυψή τους θα την καθιστούσε ολοκάθαρα στα μάτια όλων των λαών σαν το νο1 εχθρό τους.

Τώρα λοιπόν η Ρωσία αποφασίζει να μην αναγνωρίζει πλέον μια επιτροπή, που λειτουργεί από τα 1991, και τα μέλη της εκλέγονται από 77 χώρες συμπεριλαμβανομένης και της ίδιας της Ρωσίας. Ήδη το 2017 η προαναφερόμενη επιτροπή είχε διερευνήσει το θάνατο ενός διασώστη του ΟΑΣΕ στη διαμελισμένη από τους νέους χίτλερ Ουκρανία. Τον Απρίλη, στην ετήσια σύνοδο της, είχε ασχοληθεί με τους πολέμους στη Συρία και την Υεμένη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι η απόφαση του ρώσου προέδρου έρχεται δύο μόλις μέρες μετά τη διάψευση από το ρωσικό υπουργείο άμυνας δημοσιεύματος των Τάιμς της Νέας Υόρκης που αποδείκνυε τον εκούσιο βομβαρδισμό νοσοκομείων στη Συρία από το ρωσικό στρατό (Bloomberg, 17/10).

Η έρευνα χρησιμοποίησε ραδιοφωνικές καταγραφές της ρωσικής αεροπορίας, μαρτυρίες αυτοπτών, συντεταγμένες εντοπισμού αεροσκαφών κ.ά. στοιχεία σχετικά με το συντελούμενο όργιο βομβαρδισμών νοσοκομείων στη Συρία από τη ρωσική αεροπορία. Το σημαντικότερο ήταν ότι καταγράφηκαν συνομιλίες ρώσων χειριστών που έδιναν την

εντολή και επιβεβαίωναν την καταστροφή των κτιρίων, τα οποία σημειωτέον είχαν επισημανθεί από τον ΟΗΕ και κοινοποιηθεί στις εμπλεκόμενες κυβερνήσεις ως ασφαλή σημεία. Τέτοια ήταν και τα 4 νοσοκομεία που βομβαρδίστηκαν τον περασμένο Μάη από τους ρώσους επεμβατιστές μέσα σε 12 ώρες. Ένα, μάλιστα, το χειρουργικό νοσοκομείο Κάφρ Ναμπλ επλήγη τουλάχιστον 4 φορές (<https://www.nytimes.com/2019/10/13/world/middleeast/russia-bombing-syrian-hospitals.html>). Από τις 29/4 ως τα μέσα Σεπτεμβρη 54 νοσοκομεία που βρίσκονται στα εδάφη που ελέγχει η συριακή αντίσταση έχουν καταστραφεί από βομβαρδισμούς. Σύμφωνα με την οργάνωση «Γιατροί για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα» έχουν σημειωθεί επίσης τουλάχιστον 583 επιθέσεις σε ιατρικό προσωπικό από την αρχή του πολέμου και 266 από τότε που επενέβη η Ρωσία.

Στα χνάρια των παλιών χίτλερ οι νέοι χίτλερ του Κρεμλίνου απομακρύνουν όσα τους εμποδίζουν από το να εξαπολύσουν τον πόλεμο κατά της ανθρωπότητας για την παγκόσμια κυριαρχία. Όμως με αυτόν τον τρόπο ανοίγουν τα μάτια των λαών και σπάνε αργά μεν αλλά σταθερά την προστατευτική ασπίδα που έχουν υψώσει για λογαριασμό τους οι δυτικοί μπερλιαστές αυτά τα γνήσια τέκνα των κατευναστών των παλιών Χίτλερ στο Μόναχο.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΜΙΑΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ ΑΛΛΑ ΜΕΪΝΤΑΝ

Αν ο λοκαλισμός πάρει τελικά το πάνω χέρι στη δημοκρατική αντίσταση

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, 4/10/2019)

Ο αγώνας του ηρωικού λαού του Χονγκ Κονγκ για δημοκρατία ενάντια στο φασιστικό καθεστώς του Πεκίνου μπήκε σε μια νέα φάση από την ώρα που αυτό το καθεστώς παρέταξε επιδεικτικά στο Σεντζέν, δηλαδή στην περιοχή της Κίνας που βρίσκεται δίπλα στο Χονγκ Κονγκ, χιλιάδες στρατό καθώς και αστυνομικές δυνάμεις απειλώντας ότι αν χρειαστεί θα επέμβει για να στηρίξει «την τάξη και την ασφάλεια» στη μεγαλούπολη, δηλαδή να καταπνίξει το μαζικό αντιστασιακό της κίνημα. Ταυτόχρονα το φασιστικό καθεστώς αξιοποιώντας τα λάθη και τις αδυναμίες του δημοκρατικού κινήματος φανατίζει με γρήγορους ρυθμούς τις μάζες στην κινέζικη ενδοχώρα ενώ εκμεταλλεύομενο την

κλιμάκωση των καταστροφών στο μετρό του Χ. Κονγκ και κυρίως τις επιθέσεις των διαδηλωτών στις κινέζικες επιχειρήσεις, έκανε το ποιοτικό άλμα μέσω της κυβέρνησης των ανδρείκελων της στο Χονγκ Κονγκ να επιβάλει έναν νόμο έκτακτων μέτρων -τον οποίο είχε θεσπίσει το αγγλικό αποικιακό καθεστώς- βάσει του οποίου τα ανδρείκελα θα μπορούν να κυβερνάνε με διατάγματα χωρίς να τα περνάνε από τη Βουλή (εν προκειμένω το Νομοθετικό Συμβούλιο). Το πρώτο τέτοιο διάταγμα ήταν για την τιμωρία όσων φορούν μάσκες στις διαδηλώσεις.

Οι κινέζοι σοσιαλφασίστες έχουν συμφέρον να αναβάλουν όσο μπορούν μια ωμή επέμβαση που θα απομονώσει πολιτικά τους ίδιους αλλά και τους ρώσους συμμάχους τους σε όλη την υφήλιο και μάλιστα σε μια στιγμή που οι διεθνείς πολιτικοί συσχετισμοί γίνονται σε γενικές γραμμές όλο και πιο ευνοϊκοί γι αυτούς, ιδιαίτερα με την παρουσία του ρωσόδουλου προβοκάτορα Τραμπ στην ηγεσία της αμερικάνικης υπερδύναμης και την άνοδο των φιλικών τους πολιτικών δυνάμεων στην ΕΕ και, κυρίως, στη Μέση Ανατολή. Γι αυτό κατά τη γνώμη μας η κύρια προσπάθεια τους συνίσταται στο να απομαζικοποιήσουν το δημοκρατικό κίνημα, να το εκθέσουν πολιτικά όσο μπορούν στον κινέζικο λαό της ενδοχώρας και, κυρίως, στο λαό του Χονγκ Κονγκ, ώστε να μπορέσουν τελικά να βρουν πατήματα για να ασκήσουν τη βία τους όσο είναι δυνατό λιγότερο οι ίδιοι και όσο γίνεται περισσότερο οι πράκτορες και οι φίλοι τους μέσα στο Χονγκ Κονγκ.

Για να πετύχουν τον παραπάνω στόχο οι κινέζοι σοσιαλφασίστες χρησιμοποιούν τη μέθοδο της προβοκάτσιας, ειδικά την ουκρανική μέθοδο του 2014, στην οποία έχουν διαπρέψει προηγουμένως οι ρώσοι συνάδελφοί τους. Αυτή η μέθοδος συνίσταται χοντρικά στο να αντικαθίσταται το μαζικό πολύ πλατύ ειρηνικό αντιφασιστικό κίνημα, από ένα τμήμα του που δίνει την κύρια έμφαση του στη σχεδόν πολεμική σύγκρουση με την αστυνομία, το οποίο τελικά όχι μόνο ρουφάει όλη την ανοιχτή ειρηνική και γι αυτό πολύ μαζική πολιτική πάλη, αλλά δίνει πιο εύκολα την ευκαιρία να ηγεμονεύσουν μέσα του ρεύματα αντιδραστικά που διασπούν εθνοτικά τον καταπιεζόμενο πληθυσμό. Στην περίπτωση της Ουκρανίας τέτοιος ήταν ο Δεξιός Τομέας. Στο Χονγκ Κονγκ το αντίστοιχο, αν και πολύ λιγότερο αντιδραστικό ρεύμα είναι ο δεξιός λοκαλισμός. Αυτός δεν έχει ακόμα εκδηλώσει ανοιχτά την παρουσία του. Όμως από το είδος της βίας που χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο τελευταία από τους διαδηλωτές, που παίρνει χαρακτηριστικά αντικινητισμού δηλαδή αντίθεσης γενικά στους κινέζους πολίτες, όπως δείχνει το σπάσιμο καταστημάτων κινέζων ή φίλων της κινέζικης κυβέρνησης, ανησυχούμε μήπως ο λοκαλισμός επιβάλει τη γραμμή του στις μαχητικές διαδηλώσεις. Αν αυτές οι τακτικές δεν ανακοπούν από το ίδιο το δημοκρατικό κίνημα τότε μπορεί να έχουμε εξελίξεις ουκρανικού τύπου του 2014, δηλαδή εθνοτική διάσπαση και σχετικά εύκολη φασιστική δικτατορία των φίλων του Πεκίνου, δηλαδή χωρίς να ξεσηκωθεί όσο θα έπρεπε η υπονομευμένη από το σοσιαλφασισμό προοδευτική διεθνής κοινή γνώμη.

Αν ένα πραγματικά απελευθερωτικό κίνημα σαν αυτό του Χονγκ Κονγκ, υποκύψει στα λάθη του και ακόμα χειρότερα στους προβοκάτορες μέσα του, τότε όχι μόνο θα μείνουν χωρίς καρπούς αλλά θα μετατραπούν σε πολιτική τραγωδία οι αλληπάλληλες παλλαϊκές ειρηνικές διαδηλώσεις των εκατομμυρίων του Ιούνη και του Αυγούστου, αλλά και η αυταπάρνηση της πλειοψηφίας των νεολαίων που συμμετέχουν στις συγκρούσεις με την αστυνομία και που διακινδυνεύουν κυρίως τη σύλληψη τους. Μια σύλ-

ληψη που όχι μόνο τους κατεβάζει τις μάσκες και μπορεί αύριο να τους φέρει στα νύχια της φριχτής βίας του Πεκίνου αν αυτή επιβληθεί ωμά στην πόλη, όχι μόνο άμεσα κινδυνεύουν με πολύχρονες φυλακίσεις αλλά μπορεί να φέρει και απόλυση από τις δουλειές τους καθώς όπως θα δούμε πιο αναλυτικά παρακάτω το Πεκίνο ήδη ασκεί αφόρητες πιέσεις και πετυχαίνει απολύσεις ανθρώπων που υπερασπίζονται τις μαχητικές διαδηλώσεις στις προσωπικές τους σελίδες στα κοινωνικά δίκτυα. Επίσης παρόλο που οι μορφές πάλης που χρησιμοποιούν οι διαδηλωτές μοιάζουν με αυτές των φαιο«κόκκινων» στη Δύση, και τα αποτελέσματά τους δεν φαίνεται ως τώρα να εξυπηρετούν τον κεντρικό στόχο του κινήματος αλλά να κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση, αυτός ο στόχος που διαπερνά όλο τον όγκο του κινήματος είναι πέρα για πέρα προοδευτικός: να σωθεί η πόλη από την κυριαρχία του παγκόσμιου νεοχιτλερικού τέρατος που την πολιορκεί.

Στην ουσία έχουμε ως τώρα στο Χονγκ Κονγκ μια μορφή λαϊκής εξέγερσης, παρά το γεγονός ότι οι μειοψηφικές βίαιες μορφές πάλης έχουν πρακτικά εκτοπίσει τις πολύ μαζικές ειρηνικές. Η παλλαϊκή στήριξη συνήθως δίνει δικιο σε ένα κίνημα και το δικιο το έχει το κίνημα του Χονγκ Κονγκ παρόλα όλα τα σοβαρά λάθη, τις μεγάλες αδυναμίες και τις καταστροφικές αυταπάτες του γιατί χειρότερα τέρατα από τους νεοναζιστές του Πεκίνου απέναντι στους οποίους στέκεται δεν υπάρχουν στον κόσμο. Όμως τη νίκη ή την ήττα δεν τη δίνουν οι καλές προθέσεις και οι ευγενικοί στόχοι, αλλά η σωστή πολιτική και ιδεολογική γραμμή που κυριαρχεί μέσα σε ένα κίνημα. Κρίνοντας από τις πράξεις και τα συνθήματα του κινήματος πιστεύουμε ότι αυτή που αρχίζει να επικρατεί είναι μια πολύ λαθμενή γραμμή που όλο και περισσότερο γίνεται εκείνη που θα ήθελε ο εχθρός της, δηλαδή μια γραμμή στενού τοπικισμού με εθνικιστικά, αντιδραστικά χαρακτηριστικά και με φιλο-ιμπεριαλιστικές αυταπάτες. Αυτή η γραμμή επειδή δεν πιστεύει στα εκατομμύρια του κινέζικου λαού αλλά τον θεωρεί διαβρωμένο και υποδουλωμένο στους νεοναζί και ρατσιστές ηγέτες του, στηρίζει τις ελπίδες του είτε σε μια επέμβαση της Δύσης, ιδιαίτερα των ΗΠΑ, οι οποίες αν δουν υποτίθεται το εξεγερμένο Χονγκ Κονγκ

να σφάζεται θα επέμβουν τουλάχιστον κάνοντας οικονομικό πόλεμο στην Κίνα για να το σώσουν, ή, σε κάθε περίπτωση εξαιτίας της ίδιας της βίαιης εξέγερσης η Κίνα θα χάσει το Χονγκ Κονγκ σαν το χρηματιστικό της κέντρο και τον πιο βασικό σύνδεσμο της με το δυτικό κεφάλαιο και έτσι θα καταστραφεί και η ίδια οικονομικά. Αυτό είναι το νόημα ενός από τα κεντρικότερα συνθήματα που γράφουν στους τοίχους οι διαδηλωτές απευθυνόμενοι στο Πεκίνο: «Αν καούμε, θα καείτε και εσείς μαζί μας» που σημαίνει «επειδή είμαστε αποφασισμένοι να πεθάνουμε υποχωρήστε για να μην πεθάνετε μαζί μας». Πριν από δυο δεκαετίες αυτό το σύνθημα θα είχε κάποιο βάρος. Σήμερα δεν έχει. Γιατί ο όλο και πιο αποσυντιθέμενος δυτικός ιμπεριαλισμός που χωρίς αληθινά λαϊκά δημοκρατικά κινήματα στις μητροπόλεις του περνάει την πιο γουρουνίσια και γλοιωδώς υποχωρητική στάση του απέναντι στους νέους

Χίτλερ ευχαρίστως θα πούλαγε και το Χ. Κονγκ στην Κίνα, όπως της πούλησε το μαρτυρικό Σικιάνγκ ή ακόμα πιο πολύ όπως πούλησε τις ισοπεδωμένες Τσετσενία και Συρία, την εθνοκαθαρισμένη Βοσνία, και τη διαμελισμένη Ουκρανία στην Ρωσία. Όσο για την οικονομική σημασία του Χονγκ Κονγκ αυτό πριν 20 χρόνια έβγαζε το 25% του ΑΕΠ της Κίνας. Σήμερα βγάζει το 3%. Η Κίνα χρειάζεται πολύ το Χονγκ Κονγκ οικονομικά και πολιτικά, αλλά όχι τόσο πολύ ώστε να επιτρέψει να μπει η φασιστική της παντοδυναμία σε αμφισβήτηση σε όλη την υπόλοιπη χώρα από ένα κίνημα που δεν είναι καθόλου δεμένο με την ενδοχώρα και όχι ιδιαίτερα αγαπητό στην παγκόσμια δημοκρατική κοινή γνώμη, ακριβώς επειδή εδώ και δυο μήνες χρησιμοποιεί τις χρεωκοπημένες μορφές βίας των φαιο-«κόκκινων» κόντρα στους φαιο-«κόκκινους».

Αν εξετάσουμε βαθύτερα το ζήτημα η λαϊκή εξέγερση του Χ. Κονγκ ακολουθεί όλο και περισσότερο αυτοκαταστροφικές πολιτικές επειδή ποτέ όσο σήμερα τα λαϊκά απελευθερωτικά και αντιφασιστικά κινήματα των λαών δεν βρέθηκαν απέναντι στο φασισμό σε τόση διεθνή μοναξιά και με τόση έλλειψη προλεταριακής συμπαράστασης και μαρξιστικής καθοδήγησης. Γι αυτό άλλωστε σε τέτοιες εποχές την ηγεσία μεγαλειωδών αντιιμπεριαλιστικών κινήματων την αναλαμβάνει η αστική τάξη που είναι η τελευταία που μπορεί να αντιμετωπίσει έναν σοσιαλφασισμό, δηλαδή έναν ιμπεριαλιστικό αστισμό που έχει νικήσει από τα μέσα ολόκληρες εργατικές επαναστατικές εξουσίες και που του είναι αρκετά εύκολο να διαβρώσει τις αστικές ηγεσίες που του αντιστέκονται και να βάλει στη θέση τους τα τσιράκια του για να προβοκάρει και να οδηγήσει αυτά τα κινήματα στην ήττα και ακόμα χειρότερα σε κάποια φάση να τα χρησιμοποιήσει για τη συντριβή άλλων εχθρών του.

Έχουμε την εντύπωση ότι αυτή η διαδικασία είναι σε εξέλιξη στο Χονγκ Κονγκ όπου το πολιτικό εργαλείο που χρησιμοποιεί ο κινέζικος φασισμός είναι ο δεξιός λοκαλισμός. Αυτός κρύβεται αυτήν την περίοδο κυριολεκτικά πίσω από το αυθόρμητο και την ιερή αυτή τη στιγμή γραμμή όλου του κινήματος που είναι: «δεν μιλάμε για πράγματα που μας χωρίζουν, παρά μόνο για τα πέντε

άμεσα αιτήματα, που κυρίως έχουν σήμερα να κάνουν με την αντιαστυνομική πάλη» και γι αυτό δεν μιλάμε για κόμματα και στρατηγικές, και δεν σηκώνουμε ποτέ κομματι-

κές σημαίες. Όμως μπορεί κανείς να δει αυτό το ρεύμα στις μορφές πάλης, στα συνθήματα και στους επιμέρους στόχους του κινήματος. Όμως μπορεί κανείς να διακρίνει

την ύπαρξη και την επιρροή του ρεύματος του τοπικισμού στις μορφές πάλης, στα συνθήματα και στους επιμέρους στόχους του κινήματος.

Τι είναι ο τοπικισμός του Χονγκ Κονγκ και πως ενισχύεται πλάγια από το Πεκίνο

Ο τοπικισμός (localism) που στα ελληνικά θα το μεταφράζαμε «τοπικισμός» είναι ένα αντιδραστικό ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα του Χ. Κονγκ αντίστοιχο του εθνικισμού. Στην πιο καθυστερημένη του έκφραση το ρεύμα αυτό αυτοπροσδιορίζεται και σαν νατιβισμός, nativism (ιθαγενισμός). Ο τοπικισμός εκτός από ένα ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα είναι και ένα πολιτικό κίνημα, που χωρίζεται σε μικρότερες, κυρίως δεξιού χαρακτήρα κομματικά οργανωμένες συνιστώσες οι οποίες κατέβηκαν μαζί σαν «Συμμαχία» στις εκλογές του 2016. Δίπλα σε αυτές τις δεξιές τάσεις υπάρχει και μια συνιστώσα του τοπικισμού, που διατείνεται ότι είναι αριστερή και αποκαλείται έτσι, επειδή διαφέρει με τον κυρίως τοπικισμό, στο ότι δεν έχει αντίθεση με το λαό της Κίνας αλλά μόνο με το καθεστώς. Αυτό το ρεύμα έχει αρχηγό του τον αρχηγό του κινήματος της Ομπρέλας, τον γνωστό φοιτητή τότε Γιουσουά Βονγκ, ο οποίος είναι ο επίσημος πρεσβευτής όλης της αντιπολίτευσης στο εξωτερικό. Αυτός μιλάει με τους ηγέτες της Δύσης, και αυτός ενώνει το δεξιό τοπικισμό με όλο το δημοκρατικό κίνημα. Η πολιτική του φυσιογνωμία, όπως την έχουμε αντιληφθεί ως τώρα είναι του αντιδραστικού γεφυροποιού. Ο τοπικισμός σαν τέτοιος έχει σαν βασικό θεωρητικό του και ιδρυτή, τον αρχηγό μιας από αυτές της συνιστώσες, της Hong Kong Resurgence Order, τον Οράτιο Τσιν που είναι περισσότερο γνωστός με το ψευδώνυμο του Chin Wan (Τσιν Βαν).

Ο Τσιν Βαν ήταν ανώτερος σύμβουλος της κινεζόφιλης κυβέρνησης και διευθυντής ερευνών στο πολιτιστικό τμήμα του υπουργείου εσωτερικών του Χονγκ Κονγκ ως το 2007. Αυτός έγραψε το 2011 πάνω στην κρίση στο εσωτερικό του πανδημοκρατικού κινήματος ένα βιβλίο με τίτλο «Για την πόλη-κράτος του Χονγκ-Κονγκ» στο οποίο έδωσε μεγάλη δημοσιότητα η κρατική τηλεόραση του Χονγκ Κονγκ σε μια στιγμή που πρωθυπουργός ήταν ένας από τους ανοιχτούς και σκληρούς υπηρέτες του Πεκίνου (Δες Wikipedia στο λήμμα Chin Wan). Αυτό το βιβλίο επηρέασε εξαιρετικά έντονα την πανεπιστημιακή δημοκρατική νεολαία του Χ.Κ., ουσιαστικά μάλιστα τη διέσπασε, και συνετέλεσε στο να έχει μεταθέσει ένα μαχητικό τμήμα της σήμερα τη σκέψη της από το σωστό που είναι να παλεύει για τον εκδημοκρατισμό όλης της Κίνας (ώστε να μην κινδυνεύει μόνο του το Χ.Κ από το φασιστικό της καθεστώς αλλά να έχει μαζί του πλατιά καταπιεζόμενα από τη φασιστική δικτατορία τμήματα του κινεζικού λαού και των εθνικών μειονοτήτων μέσα στη χώρα), στο να παλεύει αποκλειστικά για το Χ.Κ σαν να είναι μια εντελώς ξεχωριστή από την Κίνα πολιτική οντότητα. Το χειρότερο είναι ότι σύμφωνα με τον φανατικά αντικομμουνιστή Chin η κουλτούρα του λαού του Χονγκ Κονγκ έχει το καλό ότι διατηρεί τις παλιές κινεζικές παραδόσεις εξαιτίας της αγγλικής αποικιοκρατίας, ενώ αντίθετα ο κινεζικός λαός υπέστη την «κομμουνιστική βαρβαρότητα», οπότε έχασε αυτές τις παραδόσεις, γι' αυτό και ο στόχος του κινήματος που αυτός προωθεί είναι η αναβίωση των κινεζικών παραδόσεων, δηλαδή είναι ένας στόχος εξόχως αντιδραστικός, γιατί ουσιαστικά σημαίνει νοσταλγία για τις φεουδαρχικές παραδόσεις της Κίνας τις οποίες ανέτρεψε πράγματι το πραγματικό κομμουνιστικό κίνημα. Ο Chin Wan καλεί σε μια αυτόνομη κρατική ύπαρξη του Χονγκ Κονγκ στα πλαίσια ωστόσο μιας συνομοσπονδίας με την Κίνα, η οποία συνομοσπονδία θα περιλαμβάνει και την Ταιβάν και το Μακάου.

Από μόνη της η αυτοδιοίκηση του Χονγκ Κονγκ δεν είναι ένα αντιδραστικό αλλά ένα δημοκρατικό αίτημα, πολιτικής και διοικητικής αποκέντρωσης. Άλλωστε ως πρόσφατα και πριν την παραβίαση ανοιχτά το Πεκίνο με το νόμο που ψηφίστηκε το 2014 που απαιτεί οι υποψήφιοι πρωθυπουργοί να έχουν την έγκριση του Πεκίνου, το Χ.Κ είχε σημαντική εσωτερική αυτονομία, όπως διατυπώνεται στο σύνταγμα του Χ.Κ με τη γνωστή διατύπωση «ένα κράτος, δύο συστήματα». Την αυτονομία του Χονγκ Κονγκ την υπεράσπισε και ο Μάο και μάλιστα εμπόδιζε μια δεξιά γραμμή πραξικοπηματικής απορρόφησης που κοίταζε να κινηθεί μέσα στη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης οδηγώντας μια φιλομασοική εργατική εξέγερση στην πόλη το 1967 σε βομβιστικές επιθέσεις, που την απομόνωσαν από τον πληθυσμό και νικήθηκε εύκολα από τους άγγλους αποικιοκράτες. Τώρα αυτήν την εξέγερση του 1967 την υποστηρίζει το Πεκίνο. Και όχι τυχαία καθώς τελευταία σηκώνει τη σημαία και του Μάο

της πολιτιστικής επανάστασης, αλλά με όρους κινεζικού σοβινισμού των Χαν, δηλαδή ότι απεχθανόταν πιο πολύ ο Μάο. Αυτό είναι το τέρας του νεο-«μαοισμού» που θέλει την απόλυτη δικτατορία του κινεζικού милитарιστικού κρατικοφασιστικού κεφάλαιου πάνω σε κάθε μη αντιδυτικό ιδιωτικό κεφάλαιο τόσο στη χώρα όσο και στον κόσμο. Το αντίστοιχο έκανε το νεο-«σταλινικό» τέρας στη Ρωσία κιάλας από την μπρεζνιεφική εποχή όπου αποτελούσε την κυρίαρχη πολιτική και ιδεολογική μορφή του κρατικοφασιστικού μονοπώλιου. Ακόμα και σήμερα αποτελεί την πιο επιθετική «λαϊκό-απελευθερωτική» μορφή αυτού του μονοπώλιου, που ακολουθούν το «Κ»Κ της Ρώσικης Ομοσπονδίας, το ψευτοΚΚΕ και άλλα τέτοια εργαλεία του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Το αληθινό πρόβλημα με τον Chin Wan και τους τοπικιστές ηγέτες που βαδίζουν στη γραμμή του είναι ότι κάνουν κάτι που δεν θα το έκανε ποτέ ένα δημοκρατικό κίνημα οπουδήποτε στον κόσμο, πόσο μάλλον αυτό μιας πόλης που είναι ακόμα στην κύρια πλευρά δημοκρατική και βρίσκεται κυριολεκτικά στο στόμα μιας υπερδύναμης που θέλει να την υποδουλώσει: χτυπάνε στην καρδιά το δημοκρατικό κίνημα της Κίνας, λέγοντας ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο ανόητο από τη μεγάλη αγρυπνία που γίνεται κάθε χρόνο στις 4 του Ιούνη, για να τιμηθούν οι ηρωικοί νεκροί της μεγάλης εξέγερσης της Τιεν Αν Μεν. Οι τοπικιστές λένε γι' αυτή την εκδήλωση, που αποτελεί το μεγαλύτερο πολιτικό αγκάθι ως τώρα για τη συμμορία των πραξικοπηματιών του 1989 που διοικεί την Κίνα και αποτελεί την πιο μεγάλη παγκόσμια τιμή για το Χονγκ Κονγκ και τους δημοκράτες του, ότι αποπροσανατολίζει τον αγώνα του λαού του Χ.Κ για ένα αυτόνομο ή για άλλους τοπικιστές ένα ανεξάρτητο Χ.Κ. Σε πρώτο επίπεδο ισχυρίζονται ότι αυτό που τους ενοχλεί στην αγρυπνία της 4^{ης} του Ιούνη είναι ότι οι διοργανωτές της εκδήλωσης αισθάνονται ότι είναι κινεζοί πατριώτες, ενώ για τους τοπικιστές ο λαός του Χ.Κ δεν έχει καμιά σχέση με τον σημερινό αλλοτριωμένο κινεζικό λαό και τη χώρα του. Όμως, ακόμα και αν αυτή η ένσταση έστεκε και οι κάτοικοι του Χονγκ Κονγκ ήταν ένα άλλο έθνος από το κινεζικό (που ως τώρα δεν είναι) αυτός δεν θα ήταν ένας λόγος σύγκρουσης με την αγρυπνία όπως κάνουν τα τελευταία χρόνια οι τοπικιστές οργανώνοντας μάλιστα εκείνη τη μέρα δικές τους διασπαστικές εκδηλώσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με την Τιεν Αν Μεν. Η επέτειος της Τιεν Αν Μεν είναι μια παγκόσμια μέρα καταγγελίας του κινεζικού σοσιαλφασισμού που έχει αξία παντού στον κόσμο πόσο μάλλον σε μια δημοκρατική πόλη που βρίσκεται στο στόμα του λύκου.

Στην πραγματικότητα πίσω από το μπιόκοτάζ της Τιεν Αν Μεν από τους τοπικιστές βρίσκεται η βαθύτερη και πιο αποκαλυπτική θέση τους για την Κίνα. Στην ανοιχτή του επίθεση στην αγρυπνία για την Τιεν Αν Μεν του 2013 όπου έκφρασε τη χαρά του για τη «βροχή που ξέσπασε από τους ουρανούς για να τιμωρήσει τη βλακεία των διοργανωτών», ο Τσιν Βαν δέχτηκε την εύλογη απάντηση από αυτούς ότι μόνοι οι φανατικοί του Πεκίνου μιλάνε έτσι. Αυτός ανταπάντησε ότι πρέπει να διώξουμε από τους πολίτες της Κίνας την ταυτότητα του κινεζού, καθώς δεν έχουν το δικαίωμα να φέρουν αυτόν τον τίτλο γιατί είναι απλά βάρβαροι (σαν λαός) κάτω από κομμουνιστική κατοχή.

Για τους τοπικιστές απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα της ενδοχώρας στέκεται η τάχα ανώτερη πολιτιστική φυσιογνωμία του Χονγκ Κονγκ που διαφοροποιείται από την ενδοχώρα «από την καντονέζικη διάλεκτό της (που σημειωτέον πάντα οι αριστεροί και δημοκράτες του Χ. Κ επέμεναν και πέτυχαν από τους άγγλους αποικιοκράτες να αντικατασταθεί σαν επίσημη γλώσσα τους από την πανεθνική μανδρινική), από την παλιά γραφή με τα ιδεογράμματα (που επίσης κατέργησε σαν αντιδραστικό αναχρονισμό η σοσιαλιστική Κίνα και την επέβαλε με τους αγώνες της η αριστερά και οι δημοκράτες στο Χ.Κ) και τέλος από τη λατρεία των προγόνων». Είναι φυσικό λοιπόν που αυτός ο φαιός, δηλαδή φασίστας αντιδραστικός κατηγορησε τους φίλους των θυμάτων της Τιεν Αν Μεν σαν «αριστερά ηλίθια σκουπίδια» (<https://www.scmp.com/news/hong-kong/article/1257295/independent-thinker-horace-chin-treads-bold-path>).

Όμως ο ουσιαστικά φιλοκαθεστωτικός χαρακτήρας του

τοπικιστικού κινήματος βρίσκεται στη θέση του Τσιν ότι η δημοκρατία θα βλάψει την Κίνα, «Γιατί η δημοκρατία απαιτεί έντιμη ήθη, πολιτιστική αξιοπρέπεια, κοινωνία των πολιτών, επιβολή του νόμου, και επαγγελματική συμπεριφορά, τίποτα από τα οποία η Κίνα δεν διαθέτει σήμερα. Γι αυτό αν η δημοκρατία αντικαταστήσει την κυριαρχία του ενός κόμματος στην Κίνα θα θριαμβεύσει ο λαϊκισμός στη νομοθετική εξουσία, πράγμα που θα διαλύσει τη δέσμευση «μία χώρα, δύο συστήματα» και ο πλούτος του Χονγκ Κονγκ θα γίνει έρμαιο μιας αρπακτικής Κίνας» (<https://www.scmp.com/comment/insight-opinion/article/1256939/will-democratic-china-harm-hong-kong>).

Δεν είναι καθόλου περίεργο που ο τοπικισμός δεν καταφέρεται μόνο ενάντια στη δημοκρατία στην Κίνα αλλά και στη δυτική κοσμοπολίτικη παγκοσμιοποίηση, όπως κάνουν παντού οι φαιο«κόκκινοι».

Μετά από τα παραπάνω δεν θα δυσκολευτεί κανείς να καταλάβει γιατί ενώ επίσημα το Πεκίνο και η κυβέρνηση του Χονγκ Κονγκ καταφέρθηκε εξ αρχής κατά του τοπικισμού, στο εσωτερικό της κινεζικής εξουσίας στο Χονγκ Κονγκ, μια μεγάλη κινεζόφιλα στελέχη του Χονγκ Κονγκ (ανάμεσά τους και ο υπουργός οικονομικών John Tsang Chun-wah, όταν ο τοπικισμός για πρώτη φορά εκδηλώθηκε με αντικινεζική ξενοφοβικού τύπου βία το 2015), έδιναν θετικό πρόσημο στην άνοδο του, λέγοντας ότι ο τοπικισμός «μπορεί να μετατραπεί σε μια ισχυρή και δημιουργική δύναμη παρά να είναι απλά ένας επιλεκτικός, αρνητικός και καταστροφικός προστατευτισμός» ή «ότι το δυνατό πάθος και η αίσθηση τιμής για την ταυτότητα του Χονγκ Κονγκ, τις παραδόσεις και τον πολιτισμό του δεν πρέπει να κλιμακωθούν σε ένταση με την Κίνα» (Αυτά τα αποσπάσματα περιλαμβάνονται στην πολύ διαφωτιστική μονογραφία για το ιστορικό της ανόδου του τοπικισμού και τη σύγκρουσή του με τον πανδημοκρατισμό (<https://journals.openedition.org/chinaperspectives/7057?file=1>)).

Αλλά αυτή η υποστήριξη δεν ήταν η πιο ουσιαστική που έδωσε το Πεκίνο σε αυτό το ρεύμα. Η πολύ μεγάλη, αυτή που συνέτεινε στην αποφασιστική άνοδο του ρεύματος ήταν πάλι το 2015 όταν οι τοπικιστές πρωτοεφάρμοσαν την πρώτη τους μαζική βία διαδηλώνοντας έξω από τα μαγαζιά του Χονγκ Κονγκ και πετώντας πέτρες στις βιτρίνες τους ενάντια στους κατοίκους της ενδοχώρας, κυρίως της γειτονικής Σεντζέν που έφταναν στην πόλη για να αγοράσουν προϊόντα που ήταν πιο φτηνά από όσο στην Κίνα, οπότε σύμφωνα με αυτούς τα προϊόντα ακριβαίνουν πολύ ή χανόντουσαν από τα ράφια, πράγμα που σε μια ελεύθερη αγορά μιας μεταπρατικής πόλης δεν μπορούσε να έχει ούτε έντονο ούτε μόνιμο χαρακτήρα.

Τότε η κινεζική κυβέρνηση αποφάσισε να δώσει στην ξενοφοβικού τύπου βία τους μια απροσδόκητη νίκη: Ορίσε ένα μέγιστο αριθμό διαβατηρίων, συγκεκριμένα 150, που θα μπορούσαν να δοθούν από την επαρχία της Σεντζέν σε κινεζούς υπηκόους για ταξίδι στο Χονγκ Κονγκ. Αυτό δεν ήταν ένα αίτημα αποκλειστικά των τοπικιστών αλλά ένα ευρύτερο δημοκρατικό αίτημα γιατί οι κάτοικοι του Χονγκ Κονγκ ανησυχούσαν με το δικίο τους ότι το καθεστώς του Πεκίνου ήθελε να κάνει στο Χ.Κ ότι και στο Σινκιάνγκ και στο Θιβέτ, να αλλάξει τη σύνθεση του πληθυσμού με εποίκους αποικιακού τύπου και έτσι να καταπιεί «ειρηνικά» την πόλη. Όμως είναι άλλο πράγμα ένα δημοκρατικό κίνημα να μην δέχεται τα ανοιχτά σύνορα σαν εργαλείο προσάρτησης και υποδούλωσης του τόπου του και να ζητάει μέτρα γι' αυτό από την κυβέρνηση την οποία καταγγέλλει και άλλο να πετροβολάει τους ίδιους τους μετανάστες που ο ιμπεριαλισμός εκμεταλλεύεται και ακόμα τους απλούς ταξιδιώτες αγοραστές προϊόντων. Το ένα είναι μια δημοκρατική μεταναστευτική πολιτική, το άλλο είναι ξενοφοβία ή και ρατσισμός αν ονομάζεις τους ταξιδιώτες ακρίδες, όπως έκαναν οι τοπικιστές εκείνες τις μέρες.

Κι όμως αυτούς αντάμειψε το Πεκίνο το 2015, όπως ακριβώς αυτούς αντάμειψε και τώρα το 2019 όπως θα δούμε παραπέρα, το ανδρείκελό τους η Λαμ, ανταμείβοντας μόνο τις βίαιες διαδηλώσεις στις οποίες ο τοπικισμός δίνει όλο το βάρος του και ποτέ σε καμιά από τις ειρηνικές γιγαντιαίες διαδηλώσεις.

Ο Λοκαλισμός και το ζήτημα της Αυτονομίας και της Ανεξαρτησίας του Χονγκ Κονγκ

Είναι χαρακτηριστικό ότι ένα μέρος των λοκαλιστών οι, Indigenes, (νατιβιστές-δηλαδή ιθαγενιστές) με ηγέτη τους τον Edward Leung, ενώ αποδέχονται τον Chin Wan σαν ιδεολογικό αρχηγό τους, δεν δέχονται τη γραμμή του της αυτονομίας μέσα σε μια συνομοσπονδία με την Κίνα και θέλουν τον πλήρη αποχωρισμό και την ανεξαρτησία του Χ.Κ. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι πιο δεξιοί από τον μέντορα τους. Νομίζουμε ότι αντίθετα βρίσκονται πιο αριστερά, καθώς από πολιτική άποψη η συνομοσπονδία του ChinWan μέσα σε μια μη δημοκρατική, δηλαδή στη σημερινή φασιστική Κίνα σημαίνει πρακτικά συμμετοχή του Χονγκ Κονγκ στα επιθετικά ιμπεριαλιστικά σχέδια της σημερινής Κίνας. Γι αυτό τα κύρια πυρά του Πεκίνου πέφτουν στους ανεξαρτησιακούς Indigenes και ίσως γι' αυτό ο Λέουνγκ να είναι στη φυλακή για 6 χρόνια με την κατηγορία της βίας ενάντια σε αστυνομικούς το 2015, ενώ ο ChinWan είναι στο σπίτι του.

Εδώ ίσως πρέπει να ξεκαθαρίσουμε περισσότερο το ζήτημα της Αυτονομίας και της Ανεξαρτησίας για το Χ. Κονγκ. Οι λοκαλιστές δεν θεωρούν τον εαυτό τους κινέζο αλλά χονγκ-κονγκέζο, και σταδιακά έτσι αρχίζει να νιώθει η πλειοψηφία της κινέζικης νεολαίας, όπως λένε όλες οι έρευνες κοινής γνώμης τα τελευταία χρόνια. Όμως αυτό το τελευταίο δεν είναι ευθύνη των λοκαλιστών, αλλά η ευθύνη πέφτει στους κινέζους φασίστες της ενδοχώρας, καθώς κανένα πολιτικό ρεύμα δεν μπορεί να αλλάξει από μόνο του τη συνείδηση της εθνικής ταυτότητας ενός πληθυσμού. Αυτή τη συνείδηση την αλλάζει εδώ και 20 χρόνια ο κινέζικος φασισμός, φασισμός που εκδηλώνεται σαν ρατσιστικού χιτλερικού τύπου στο Σινκιάνγκ και στο Θιβέτ, και ο οποίος δείχνει όλο και περισσότερο πόσο θέλει να καταπιεί και το Χ.Κ καθώς μέρα με τη μέρα κατατρώει τη δημοκρατική ζωή του, που είναι μια από τις πιο ανεπτυγμένες στην περιοχή. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι την εποχή της αγγλικής αποικιοκρατίας το δημοκρατικό κίνημα και η νεολαία του Χ.Κ πάλεψαν σκληρά για να αναγνωριστεί ο κινέζικος εθνικός χαρακτήρας τους και γι αυτό ζητούσαν από την αγγλική αποικιακή εξουσία να αναγνωριστεί σαν επίσημη γλώσσα του Χονγκ Κονγκ η μανδαρινική κινέζικη, ενώ στη γραπτή της εκδοχή ζητούσαν να είναι η απλοποιημένη, αυτή που εισήγαγε το ΚΚ Κίνας επί Μάο Τσε Τουγκ. Τώρα από όσο λένε οι δημοσκοπήσεις η πλειοψηφία της θυμωμένης νεολαίας θέλει την αντίθετη κίνηση, δηλαδή μια αντιδραστική επιστροφή στην παλιά μορφή επειδή οι προοδευτικές μορφές υπηρέτουν τώρα μια αντιδραστική ουσία.

Το πραγματικό ζήτημα είναι ποιο περιεχόμενο έχει το αίτημα της Αυτονομίας και της Ανεξαρτησίας. Αυτή δηλαδή την ιδεολογική οπισθοχώρηση στο ζήτημα του έθνους μπορεί εύκολα να την καταλάβει κανείς σε μια εποχή που όχι μόνο δεν υπάρχει μαζικό κίνημα επαναστατικού μαρξισμού, αλλά ο μαρξισμός και η επανάσταση έχουν γίνει, ιδιαίτερα στην Κίνα, οι πιο εκλεκτές σημαίες του φασισμού που τους απειλεί, πόσο μάλλον που παντού η φιλελεύθερη αστική τάξη είναι σήμερα πιο αντικομμουνιστική από ποτέ.

Σε ότι αφορά τη διοικητική αυτονομία διαφόρων τμημάτων ενός κράτους, εθνικού ή πολυεθνικού από μόνη της όχι μόνο δεν αποτελεί πρόβλημα για την ενότη-

τα ενός δημοκρατικού κράτους αλλά είναι όρος για την πραγματική ενότητα του. Αυτή τη λενινιστική αρχή την τήρησαν τόσο η σοβιετική όσο και η κινέζικη επανάσταση που εξασφάλισαν τη μεγαλύτερη δυνατή αυτονομία και γενικά τις πιο προωθημένες μορφές πολιτικής αυτοδιοίκησης, ιδιαίτερα σε περιοχές εθνικών ιδιαιτεροτήτων, τόσο μέσα στη Ρώσικη Ομοσπονδία όσο και στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

Πρέπει όμως να ξεκαθαρίσουμε εδώ ότι αν η κεντρική κυβέρνηση ενός κράτους πέσει στα χέρια φασιστών οι οποίοι, σκλώνοντας τη σημαία της ενότητάς του κράτους και του έθνους θέλουν να πνίξουν με τη βία τις δημοκρατικές ελευθερίες ενός τμήματος αυτού του κράτους που αντιστέκεται σε αυτή τη βία, (ειδικά ένα τμήμα του σαν το Χονγκ Κονγκ που εντάχθηκε σε αυτό το κράτος με την υπόσχεση ότι θα κρατήσει τις δικιές του συνταγματικές ελευθερίες τις οποίες είχε), τότε αυτό το τμήμα έχει το δικαίωμα και μάλιστα την ιστορική υποχρέωση να παλαίψει με το αίμα του για τη διατήρηση των ελευθεριών αυτών και μάλιστα να ζητήσει διεθνή βοήθεια γι' αυτήν του την άμυνα πάνω στην σφαγή. Έτσι κάνουν τα κάστρα της δημοκρατικής αντίστασης κάθε χώρας σε κάθε επίθεση που εξαπολύουν οι φασίστες από το εσωτερικό ή το εξωτερικό της. Αλλιώς είναι σαν να ζητάει κανείς να παραδίνονται οι δημοκρατικές Μαδρίτη και Βαρκελώνη στα φασιστικά στρατεύματα του Φράνκο το 1938 επειδή η υπόλοιπη Ισπανία έχει υποταχθεί στο φασισμό ή να παραδίνεται αμαχητί ο Γράμμος και το Βίτσι του ΔΣΕ το 1949 για να είναι ακέραιη η μοναρχοφασιστική Ελλάδα. Αν οι νεοναζί του Πεκίνου επιτεθούν στο Χονγκ Κονγκ ή στην Ταϊβάν, όποιο ρεύμα και αν ηγείται στην αντίσταση, αυτή η αντίσταση θα είναι δίκαιη και κάθε μορφή αυτοκυβέρνησής τους και πολιτικής ανεξαρτησίας θα είναι επίσης δίκαιη. Αλλά και πριν εκδηλωθεί μια τέτοια επίθεση, όσο αυτή σαφώς επαπειλείται είναι απολύτως σωστό το αίτημα για πλήρη δημοκρατική αυτοκυβέρνηση στο Χονγκ Κονγκ, που μάλιστα θα πρέπει να περιλαμβάνει και το αστοδημοκρατικό δικαίωμα του εξοπλισμού του λαού για να πολεμήσει τους φασίστες. Μια τέτοια μορφή πολιτικής ανεξαρτησίας, μπορεί να σταθεί στις συνειδήσεις του κινέζικου λαού της ενδοχώρας αρκεί να προβάλλεται σαν ένα προσωρινό, αναγκαστικό και μεταβατικό βήμα διακυβέρνησης με διακηρυγμένο τελικό στόχο **τη δημοκρατική ενότητα όλης της χώρας.**

Όμως και η πιο προωθημένη μεταβατική μορφή δημοκρατικής αυτοκυβέρνησης τόσο στο Χονγκ Κονγκ όσο και στην Ταϊβάν, δεν θα μπορούν να σώσουν την πόλη και το νησί, όσο οι υποψήφιοι εισβολείς θα πετυχαίνουν να παρουσιάσουν εύκολα τα δύο αυτά τελευταία δημοκρατικά οχυρά του κινέζικου έθνους σαν εχθρούς του, και μάλιστα σαν τα πιο προχωρημένα οχυρά του δυτικού ιμπεριαλισμού και της αποικιοκρατίας. Άλλωστε και από πρακτική άποψη η ανεξαρτησία του Χονγκ Κονγκ σε σύγκριση με τον κινέζικο λαό είναι βραχυπρόθεσμα οικονομικά αδύνατη, ιδιαίτερα όσο ακόμα και το νερό που πίνει και χρησιμοποιεί το Χονγκ Κονγκ έρχεται από την ενδοχώρα.

Αντίθετα προϋπόθεση κάθε αποτροπής μιας εισβολής των φασιστών του Πεκίνου ή έστω της καθυστέρησης της

ρησής της είναι το δημοκρατικό κίνημα τόσο στο Χ.Κ, όσο και στην Ταϊβάν να ενώνεται με τον κινέζικο λαό, και μάλιστα να γίνεται η φωνή των δημοκρατών του, η ασφαλής πολιτική βάση τους, το κέντρο της αποκάλυψης της φριχτής πολιτικής καταπίεσης του κινέζικου προλεταριάτου από τους μέχρι το μεδούλι διεφθαρμένους και άρπαγες στρατοκράτες του Πεκίνου, ο ενημερωτής της παγκόσμιας κοινής γνώμης για τις πνιγμένες δεκάδες χιλιάδες αυθόρμητες ταξικές εξεγέρσεις του κινέζικου λαού κάθε χρόνο, δηλαδή το δημοκρατικό μετόπισθεν αυτού του αγώνα.

Το αντιδραστικό στοιχείο του λοκαλισμού δεν βρίσκεται λοιπόν ούτε στο αίτημα της αυτονομίας, ούτε στο αίτημα της ανεξαρτησίας καθ' εαυτά. Βρίσκεται στο ότι αυτά τα ρεύματα στρέφονται όχι αποκλειστικά ενάντια στους φασίστες του Πεκίνου, αλλά ενάντια και στον ίδιο τον κινέζικο λαό και μάλιστα στην περίπτωση του Chin Wan ιδιαίτερα ενάντια στους δημοκράτες του όπως αποκαλύπτεται από τις θέσεις του. Σε αυτό το βασικό σημείο διαφέρει το αίτημα για αυτονομία ή ακόμα και για κρατική ανεξαρτησία όσο η κεντρική εξουσία που απειλεί τη χώρα ή την πόλη είναι φασιστική, από ένα αίτημα για αυτονομία ή ανεξαρτησία που στηρίζεται στην περιφρόνηση ενός ολόκληρου λαού. Γι' αυτό η αρνητική πορεία που πήρε κατά τη γνώμη μας τελευταία το κίνημα του Χονγκ Κονγκ εκδηλώθηκε μόνο όταν άρχισε να βανδαλίζει σε μαγαζιά κινέζων ή φιλοκινέζων στις 22 του Σεπτεμβρίου και μετά κλιμάκωσε αυτές τις ενέργειες. Αυτό θέλανε οι αληθινοί νεοναζί του Πεκίνου για την επιβολή καθεστώτος έκτακτων μέτρων με πρώτο την απαγόρευση της μασκας ακόμα και στις ειρηνικές διαδηλώσεις. Ότι και να συμβεί ωστόσο δεν θα πούμε ότι σε επίπεδο βάσης είναι ίδιοι αυτοί που βανδαλίζουν στα μαγαζιά των κινέζων με αυτούς που καθοδηγούν την ανοιχτή δικτατορία στην πόλη όσο και αν οι πρώτοι με τις πράξεις τους βοηθούν τους δεύτερους σε αυτό. Δεν μπορεί να εξομοιώνει κανείς τα εγκληματικά λάθη, τη σκληρότητα, ή τις αυτοκτονικές κινήσεις του απελπισμένου και δίχως επαναστατική καθοδήγηση καταπιεσμένου πλήθους με τις ψυχρές υπολογισμένες κινήσεις του καταπιεστή τους.

Αυτός είναι ο ακριβός πολιτικός φόρος που πληρώνει μια κοινωνία όταν η εργατική πρωτοπορία και η δημοκρατική διάνοξη δεν είναι έτοιμες να παίξουν το ρόλο τους, οπότε το κενό καλύπτουν οι διάφορες μορφές μικροαστικού ριζοσπαστισμού που συχνά γεμίζουν πράκτορες και παίζουν το παιχνίδι των χειρότερων καταπιεστών. Έτσι ο σοσιαλφασισμός του Πεκίνου, όπως και αυτός της Μόσχας, δίνει σε αυτές τις μορφές και σε αυτά τα ρεύματα τις κατάλληλες προσωρινές νίκες που χρειάζονται για να δυναμώσουν απέναντι στα πιο προοδευτικά ρεύματα, να γίνουν ηγεμονικές μέσα στη δημοκρατική αντίσταση και μετά αυτή ολόκληρη να συκοφαντηθεί και να νικηθεί από τους φασίστες. Αυτήν την τακτική πρέπει να τη δούμε στα πλαίσια των γενικότερων πολιτικών εξελίξεων στο Χ. Κονγκ, οπότε θα συλλάβουμε και με ποιο τρόπο δυναμώσαν οι πολιτικές θέσεις υπέρ της βίας με λαθεμένες μορφές και πώς τελικά η λοκαλιστική ιδεολογία άρχισε να περνάει μέσα στη νεολαία.

Η διάσπαση του δημοκρατικού κινήματος και η εμφάνιση του δεξιού λοκαλισμού

Μελετώντας όσο μπορούσαμε πιο διεξοδικά τις πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων 16 χρόνων στο Χονγκ Κονγκ διαπιστώσαμε ότι οι κινέζοι φασίστες πριν κιόλας από την τελευταία τους κίνηση να προωθήσουν τον γνωστό νόμο για την έκδοση κατηγορουμένων από το Χονγκ Κονγκ στην Κίνα που πυροδότησε όλο το σημερινό κίνημα, ήξεραν ότι θα μπορούσαν να αξιοποιήσουν το λοκαλιστικό ρεύμα υπέρ της βίας μέσα στη δημοκρατική αντιπολίτευση. Για τους δόλιους παλινορθωτές του καπιταλισμού μέσα στο ΚΚ Κίνας, που έγιναν μετρ στην προβοκάτσια κιόλας από τα 1966 όταν μπήκαν μέσα στην πολιτιστική επανάσταση στο πρώτο της στάδιο για να την προβοκάρουν, στέλνοντάς τους ερυθροφρουρούς ενάντια στην παλιά αστική τάξη και όχι ενάντια στους ρεβιζιονιστές σοσιαλφασίστες (πριν ξεσκεπάσει τον ελιγμό τους ο Μάο τσε Τουγκ), το δεξιό λοκαλιστικό ρεύμα μπορούσε εύκολα να προβοκάρει αντικειμενικά το ευρύτερο δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ.

Η ανάδυση της θέσης υπέρ της βίας μετά το 2014 και μάλιστα της βίας που έχει στη μορφή της (αν και όχι ακόμα στο περιεχόμενο της στην κύρια πλευρά) φαιο-«κόκκινα» δυτικού τύπου αντι-αστικοδημοκρατικά και καταστροφικά χαρακτηριστικά, σε μια πόλη που κινδύνευε από φασι-

σμό χιτλερικού τύπου, δεν ήρθε από το πουθενά. Αυτό πέρα από τις ραδιοουργίες του Πεκίνου οφείλεται στο ότι η δημοκρατική αστική τάξη του Χονγκ Κονγκ, οι πανδημοκράτες (που σημαίνει αυτοί που θέλουν, και σωστά, τη δημοκρατία για όλη την Κίνα), με κορμό τους ως το 2010 το Δημοκρατικό Κόμμα, που ήταν επικεφαλής κάθε πλατιού ειρηνικού και ως τότε νικηφόρου κινήματος κατά των φασιστών του Πεκίνου (δες το μεγάλο μαζικό κίνημα του 2003), συμβιβάστηκε αισχρά σε επίπεδο ηγεσίας με το Πεκίνο το 2010 και δέχτηκε ένα νόμο εκλογής των αντιπροσώπων στην Βουλή (το Νομοθετικό Συμβούλιο) βάσει του οποίου η πλειοψηφία του κοινοβουλίου και πιο πολύ η κυβέρνηση του Χονγκ-Κονγκ θα οριζόταν πρακτικά από την Κίνα. Αυτή η προδοσία είχε πίσω της την υλική πραγματικότητα ότι η μεγαλοαστική τάξη του Χονγκ Κονγκ ενθαρρύνθηκε από το Πεκίνο τόσο πριν όσο ιδιαίτερα μετά την ενσωμάτωση του Χ. Κονγκ στην Κίνα στα 1997, να χωθεί με τα μούτρα στις επενδύσεις στην ενδοχώρα, δηλαδή να συμμετέχει μαζί με όλους τους δυτικούς φιλελεύθερους μονοπωλιστές στο μεγάλο πλιάτσικο της υπερεργασίας της προδομένης και λιωμένης στα νέα κάτεργα κινέζικης εργατικής τάξης. Έτσι ευχαρίστως δέχτηκαν το «μια χώρα δύο συστήματα» όπως τους το

πρότεινε ο Τεγκ Σιάο Πιγκ για να μπουν στη φάκα, δηλαδή δέχτηκαν το: «σας επιτρέπουμε να σκάτε από την υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου σας αν επενδύσετε στο άθλιο μεροκάματο της ενδοχώρας μας και σας δίνουμε όση ανεξαρτησία χρειάζεστε στο Χονγκ Κονγκ για να την νέμεστε αυτή την υπεραξία μόνοι σας». Αφού οι αστοί μήτηκαν για τα καλά στη φάκα και χόντρυναν από το πολύ φαί και δεν μπορούσαν πια να βγουν, ήρθε το 2010 ο Χου Γιν Ταο και πιο πρόσφατα ο ανοιχτά φασίστας Σι Τζινπίνγκ και τους είπαν: «Μπορείτε να κρατήσετε και να αυγατίσετε τα λεφτά σας με τον όρο να μας παραδώσετε την ανεξαρτησία του Χονγκ Κονγκ και πάνω απ όλα την πολιτική ελευθερία του λαού του». Αυτό έκαναν οι περισσότεροι πανδημοκράτες αφού διαπραγματεύτηκαν με το Πεκίνο από τα 2010 ως το 2014.

Αυτός ο συμβιβασμός, ή καλύτερα η προδοσία της δημοκρατικής αστικής τάξης (γιατί η ανοιχτά αντιδραστική και γι' αυτό ανοιχτά φιλική στο Πεκίνο μπήκε στην πουλημένη «Δημοκρατική Συμμαχία για την Καλύτερευση και την Πρόοδο του Χονγκ Κονγκ») είχε σαν αποτέλεσμα τη διάσπαση του Δημοκρατικού Κόμματος το 2010, και τη δημιουργία και άλλων μικρότερων πανδημοκρατικών κομμάτων, που διατήρησαν την ανεξαρτησία τους από

το Πεκίνο και τους οποίους ονομάζουμε συμβατικά συνεπείς πανδημοκράτες σε αντιπαράθεση με τους συμβιβαστές που τους ονομάζουμε δεξιούς. Και αυτοί λοιπόν άρχισαν να αμφισβητούν τον αποκλειστικά ειρηνικό ως τότε τρόπο διαδηλώσεων στον οποίο επέμεναν οι δεξιοί πανδημοκράτες. Αυτή ήταν και η τάση της φοιτητικής νεολαίας ενώ στη βίαιη μορφή του κινήματος αυτοί που πρωτοστατούσαν και στα λόγια και στην πράξη ήταν οι τοκαλιστές. Αυτή η διαδικασία ξεκίνησε μετά το 2014, όταν το τελευταίο θεωρούμενο ειρηνικό κίνημα, το κίνημα της ομπρέλας νικήθηκε, οπότε κατηγορήθηκε από τους οπαδούς της βίαιης τακτικής, κυρίως τους δεξιούς τοκαλιστές που χώθηκαν προς το τέλος του σε αυτό αλλά και τους συνεπείς πανδημοκράτες ότι ή ήττα οφειλόταν ακριβώς στην ειρηνική μορφή του της «πολιτικής ανυπακοής» τύπου Γκάντι, δηλαδή στη μη σύγκρουση του με την αστυνομία. Η γνώμη μας είναι ότι αυτή δεν ήταν τακτική Γκάντι όπου το πλήθος των ινδών πατριωτών και δημοκρατών διαδήλωνε ειρηνικά κόντρα στις ωμές αποικιακές απαγορεύσεις και δεχόταν την βία της αστυνομίας χωρίς να απαντάει σε αυτήν ξεσηκώνοντάς τις μάζες. Η τακτική ανυπακοής της ομπρέλας είχε δάνεια από την βία των φαιο-«κόκκινων» στις αστικές δημοκρατίες, ειδικά στην Ελλάδα. Τέτοιο δάνειο ήταν η κατάληψη βασικών κεντρικών δρόμων του Χονγκ Κονγκ το 2014 από τους διαδηλωτές επί περίπου 3 μήνες, πράγμα που τελικά τους αποξένωσε από τις πλατειές μάζες, επειδή στο βάθος επρόκειτο για έμμεση μορφή βίας και πολιτικής

ομηρίας σε βάρος μέρους του πληθυσμού της, ειδικά των μεσοστρωμάτων του μικρεμπορίου, και του τουρισμού. Γι αυτό η αστυνομία διέλυσε εύκολα τελικά την κατάληψη αυτή. Πάντως μετά την ήττα της Ομπρέλας η αντικαθεστωτική βία εμφανίστηκε σαν μια πρωτότυπη και κυρίως αποφασιστική πολιτική μέθοδος, σαν μια διέξοδος που θα μπορούσε να δώσει τη νίκη. Σε εκείνο ακριβώς το σημείο το Πεκίνο έδωσε τη νίκη στην πιο δεξιά και βίαιη έκφραση του δεξιού τοκαλισμού ενάντια στους απλούς πολίτες της Κίνας βάζοντας την επόμενη ακριβώς χρονιά το ημερήσιο πλαφόν των 150 στην είσοδο των κινέζων μεταναστών στην πόλη από την ενδοχώρα, όπως αναφέραμε παραπάνω. Έτσι άρχισε να κερδίζει πολιτικά ο δεξιός τοκαλισμός και η τακτική της βίαιης αναμέτρησης με την κυβέρνηση και την αστυνομία, ενώ την επόμενη χρονιά, το 2016, απέκτησε επιπλέον γόητρο καθώς οι τοκαλιστές, για να υπερασπίσουν τους πλανόδιους μικροπωλητές φτηνών γευμάτων που η κυβέρνηση τους απαγόρευσε να πουλάνε στις γιορτές την πραγματικότητα τους για υγειονομικούς λόγους, εγκαινίασαν την ειδική μορφή μαζικής μάχης με την αστυνομία που βλέπουμε σήμερα με τα κίτρινα κράνη οικοδομής, τις μάσκες και τα προστατευτικά γυαλιά. Στην σύγκρουση αυτή του 2016, γνωστή ως «επανάσταση της ψαροκροκέτας» (fishball revolution επειδή αυτό το έδεσμα πουλούσαν οι πλανόδιοι μικροπωλητές) οι τοκαλιστές σήκωσαν τη σημαία της υπεράσπισης της λαϊκής παράδοσης ενάντια στον καταστροφικό εκσυγχρονισμό του μεγάλου κεφάλαιου,

που ήθελε σύμφωνα με αυτούς μια πόλη με μια αποστειρωμένη εικόνα η οποία απαιτούσε περιθωριοποίηση της φτωχολογιάς. Είναι σε αυτές τις διαδηλώσεις που συνελήφθη ο αρχηγός των Hong Kong Indigenous, ο Edward Leung και καταδικάστηκε σε 6 χρόνια φυλακή τα οποία εκτίει ακόμα, και ο οποίος έχει πολλή μεγάλη δημοφιλία στην μαχητική νεολαία, πράγμα που αποδεικνύεται από το ότι το βασικό σύνθημα του κινήματος: «η απελευθέρωση του Χονγκ Κονγκ είναι η επανάσταση των καιρών μας» είναι δικό του (liberateHong, revolutionfourtimes).

Σύμφωνα με διάφορες αναφορές δεν ήταν ως τώρα οι τοκαλιστές αλλά οι πολιτικά ανεξάρτητοι και οι μαχητικοί πανδημοκράτες που είχαν μετά την διάσπαση του φοιτητικού κινήματος το 2014 την πλειοψηφία στην φοιτητική νεολαία. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι πολιτικοί συσχετισμοί υπάρχουν πραγματικά σήμερα στις διαδηλώσεις αφού όλα τα πολιτικά ρεύματα είναι κρυμμένα πίσω από το αυθόρμητο στο όνομα της ενότητάς του κινήματος. Εκείνο πάντως που βλέπουμε είναι ότι το Πεκίνο κάνει στο Χονγκ Κονγκ ακριβώς το ίδιο που έκαναν στην Ουκρανία το χειμώνα του 2013-14 οι διεθνείς μαϊτρ του εισοδισμού σε εχθρικά ρεύματα, οι ρώσοι σοσιαλιμπιεριαλιστές: υποχωρεί μόνο στις βίαιες και ποτέ στις ειρηνικές διαδηλώσεις του Χονγκ Κονγκ που σημαίνει ότι εκεί βρίσκονται σε καλύτερη αναλογία, οι πιο συμφερτικές σε αυτό πολιτικές και ιδεολογικές τάσεις.

Το ουκρανικό πρότυπο προβοκάτσιας σε βάρος ενός μαζικού δημοκρατικού κινήματος απειλεί τώρα το Χονγκ Κονγκ

Βλέπουμε δηλαδή ότι όπως το ανδρείκελο του Πούτιν ο Γιαννούκοβιτς υποχώρησε μόνο στο βίαιο κίνημα του Κιέβου, στο οποίο ήδη ανοιχτά ηγεμόνευαν οι φιλοναζιστές του Δεξιού Τομέα και όχι τα αστοδημοκρατικά κόμματα που ηγούνται των συγκεντρώσεων των εκατοντάδων χιλιάδων, έτσι και το ανδρείκελο του Σι, η Κάρυ Λαμ, υποχώρησε ως τώρα μόνο στο βίαιο κίνημα του Χ. Κογκ το οποίο δεν είναι φασιστικό αλλά σε αυτό διεκδικεί την ηγεμονία ο εθνικιστικός δεξιός τοκαλισμός. **Η Λαμ δηλαδή σε πρώτη φάση πάγωσε στις 15 Ιούνη, τον νόμο για την έκδοση στην Κίνα μόνο αμέσως μετά τις μεγάλες συγκρούσεις των ριζοσπαστών διαδηλωτών με την αστυνομία έξω από το Νομοθετικό Συμβούλιο (το Κοινοβούλιο του Χονγκ Κονγκ) στις 12 Ιούνη, ενώ δεν υποχώρησε καθόλου μετά την εντελώς ειρηνική πελώρια διαδήλωση του ενός εκατομμυρίου στις 9 Ιούνη. Στην συνέχεια η Λαμ αρνήθηκε να ικανοποιήσει το αίτημα των ειρηνικών διαδηλωτών που απαιτήσαν όχι απλά να παγώσει, αλλά να καταργηθεί εντελώς ο νόμος για την έκδοση αψηφώντας δύο γιγαντιαίες ειρηνικές διαδηλώσεις που γίνανε, η μία στις 16 του Ιούνη με 2 εκ. διαδηλωτές και η άλλη στις 18 του Αυγούστου με 1,7 εκατομμύρια. Αυτή υποχώρησε μόνο στις 4 του Σεπτεμβρίου και παραχώρησε πολιτικά την τιμή της πλήρους κατάργησης του νόμου στις καταστροφικές βίαιες διαδηλώσεις που είχαν φτάσει στον κολοφώνα τους με το κόψιμο των συγκοινωνιών προς το αεροδρόμιο, τις καταστροφές στους σταθμούς του μετρό και τη διακοπή των συγκοινωνιών.** (https://www.bbc.com/news/world-asia-china-49340717?intlink_from_url=https://www.bbc.com/news/topics/cp7r8vlgne2t/hong-kong&link_location=live-reporting-story).

Πιστεύουμε ότι μετά από αυτή την δεύτερη μέσα στο 2019 νίκη του βίαιου κινήματος, και την τρίτη μετά το 2015 απέναντι στους κινέζους φασίστες, αντικειμενικά οι πιο ενισχυμένοι πολιτικά είναι οι τοκαλιστές, ακριβώς επειδή αυτοί υποστήριξαν πρώτοι στα λόγια αλλά κυρίως στην πράξη τη γραμμή της βίαιης αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση και την αστυνομία στα 2015 και 2016, και αυτοί πρωτοστατούν σε μια πιο εύπεπτη γενικά αντικινητική εθνικιστικού τύπου γραμμή, όσο είναι πνιγμένο το δημοκρατικό κίνημα της Κίνας. Η αληθινή δύναμη αυτής της γενικά αντικινητικής γραμμής οφείλεται στο πραγματικό γεγονός ότι και στο Χονγκ Κονγκ η Κίνα επιχείρησε να κάνει αυτό που έκανε προηγουμένα στο Θιβέτ και στο Σινκιάνγκ όπου μετέφερε πληθυσμό κινέζων Χαν από την υπόλοιπη Κίνα για να αλλάξει την πληθυσμιακή τους σύνθεση σε μια καθαρά αποικιακή γραμμή. Δεν υπάρχει δημοκράτης του Χονγκ Κονγκ που δεν φοβάται αυτόν τον εποικισμό. Όμως αυτός ο εποικισμός δεν υπάρχει σαν μια άμεση απειλή σήμερα στο Χ. Κογκ, αλλά όποτε προκύψει η απάντηση των δημοκρατών δεν πρέπει να είναι η επίθεση στους ίδιους τους κινέζους φτωχούς πολίτες και μετανάστες που σπρώχνονται σε αυτόν τον ρόλο

από την ηγεσία τους αλλά η πάλη ενάντια σε αυτήν την ηγεσία και το κέρδιμα ή ουδετεροποίηση των εποίκων η ακόμα περισσότερο των ταξιδιωτών από την ενδοχώρα. Βέβαια υπήρξαν αντιαποικιακά κινήματα υπό την ηγεσία της εθνικιστικής αστικής τάξης που έχουν κάνει το λάθος να τα βάζουν με τους εποίκους και μάλιστα να τους σκοτώνουν, όπως το αλγερινό αντιαποικιακό αντάρτικο. Όμως οι κινέζοι δεν γίνανε ως τα σήμερα τέτοιοι καθαρά αποικιακοί έποικοι στο Χ.Κ, αφού η Κίνα δεν έχει κυριαρχήσει σε αυτό, όπως είχαν κυριαρχήσει οι γάλλοι φασίστες στην Αλγερία. Ούτε ήταν η Αλγερία μια παραλιακή πόλη της Γαλλίας, ώστε μια βία κατά των εποίκων των ίδιων και όχι κατά της κυβέρνησης του στρατού και των δυνάμεων ασφαλείας της χώρας εκτός από αντιδραστική να είναι και αυτοκτονική. Το ότι λοιπόν μετά από την νίκη της 4 του Σεπτεμβρίου οι διαδηλώσεις έκαναν εκείνο το βήμα που δεν είχαν κάνει ως τότε, ότι άρχισαν δηλαδή από τις 22 του Σεπτεμβρίου να βανδαλίζουν και να κάνουν καταστροφές στα κινέζικα μαγαζιά, τράπεζες και άλλες επιχειρήσεις αποτελεί κατά τη γνώμη μας εκδήλωση του δεξιού τοκαλισμού, που δυστυχώς δεν καταδικάστηκε ως τώρα από την ηγεσία του ειρηνικού κινήματος που είναι ανοιχτή ηγεσία και δεν ισχυρίζεται ότι το κίνημα που καθοδηγεί είναι αυθόρμητο. Αυτή η βία σημαίνει σε πολιτικό επίπεδο σύγκρουση του κινήματος μετωπικά με τα αισθήματα του κινέζικου λαού της ενδοχώρας αλλά και των πρόσφατων μεταναστών από την ενδοχώρα που ζουν στο Χονγκ Κονγκ που μαζί με τους φίλους του καθηστώτος του Πεκίνου αποτελούν ένα 30% του πληθυσμού του Χονγκ Κονγκ σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις. Μόλις τώρα η βίαιη μορφή του κινήματος μπήκε στην πιο επικίνδυνη φάση του, στην ουκρανική φάση του.

Στην Ουκρανία τη βίαιη αντικυβερνητική και ειδικά αντιαστυνομική δράση την ξεκίνησαν ανοιχτοί φασίστες διακηρυγμένοι κτηνώδεις εχθροί του ρώσικου λαού **χωρίς η πολιτική αντίδραση να έχει πρώτη χτυπήσει με τη βία τις καθαρά ειρηνικές διαδηλώσεις ώστε ο ρώσικος λαός και ο ρωσόφωνος της Ουκρανίας να το δει αυτό και να πλησιάσει το δημοκρατικό κίνημα. Αντίθετα βλέποντας ρατσιστικά αντιρρώσους φασίστες να ασκούν βία σε μια αστυνομία που δεχόταν εντολές από τον ρωσόφιλο πρωθυπουργό άρχισαν να ανησυχούν για την ασφάλειά τους. Αυτό μπορεί να συμβεί σύντομα και στο Χ. Κογκ αν ο γενικός αντικινητισμός ηγεμονεύσει στο κίνημα.**

Ακόμα και τώρα οι ουκρανοί δημοκράτες και πατριώτες πιστεύουν ότι η πτώση της ρωσόδουλης συμμορίας Γιαννούκοβιτς το 2014 οφειλόταν κυρίως σε αυτή τη βίαιη δράση παρόλη την πλειοψηφική αντίθεσή τους στον φιλοχιτλερισμό, (η οποία αποδείχτηκε αργότερα στις εκλογές όταν ο Δεξιός Τομέας έμεινε μικρή μειοψηφία). Ταυτόχρονα δεν αισθάνθηκαν παραγκωνισμένοι, αντίθετα ένοιωσαν θαυμασμό και συγκίνηση για τον στρατό της βίας όχι μόνο γιατί αυτός πέτυχε τον υποτιθέμενο κοινό

στόχο ειρηνικών και βίαιων διαδηλωτών αλλά και γιατί είχε αρκετούς νεκρούς στη σύγκρουση με την αστυνομία, οπότε αυτό εμφανίστηκε σαν ο ήρωας απελευθερωτής της Ουκρανίας.

Όμως αποδείχθηκε ότι αυτή η απελευθέρωση μέσω μιας βίας που καθοδηγούσαν φασίστες ήταν μόνο επιφανειακή. Για την ακρίβεια ήταν η αρχή μιας νέας διαδικασίας υποδούλωσης της χώρας που μπήκε σε κίνηση όταν η υποτιθέμενη νικηφόρα πατριωτική βία του Δεξιού Τομέα έφτασε στον κολοφώνα της όταν μετά την πτώση του Γιαννούκοβιτς οι ουκρανοί φιλοναζιστές «απελευθερωτές» έκαψαν ζωντανούς στην Οδησσό στο κτίριο των Συνδικάτων εκατοντάδες ρωσόφωνους φασίστες που είχαν κλειστεί μέσα, ενώ ταυτόχρονα το εθνικιστικό ρεύμα που γενικά είχε δυναμώσει στη Μείνταν, περνούσε από το νέο ουκρανικό κοινοβούλιο διάταγμα για τον περιορισμό της χρήσης της ρώσικης γλώσσας στη χώρα.

Αυτές οι δυο καίριες ενέργειες ήταν αυτές που έδωσαν στους νεοχιτλερικούς του Κρεμλίνου τη δυνατότητα να καταγγείλουν τους φιλοναζιστές της Ουκρανίας σαν τους αληθινούς ηγέτες της κυβερνητικής αλλαγής η οποία τάχα θα επέβαλε εθνοκάθαρση στους ρωσόφωνους πληθυσμούς, πράγμα που οι τελευταίοι πίστεψαν. Έτσι η πουτινική Ρωσία με την βοήθεια των τελευταίων κατάφερε για πρώτη φορά να διασπάσει βαθιά τους ρωσόφωνους με τους ουκρανόφωνους πληθυσμούς της Ουκρανίας, να τρομοκρατήσει τους πρώτους ότι θα εκκαθαριστούν από τους φιλοναζί, και μετά να επέμβει τάχα για τα τους σώσει. Έτσι διαμέλισε την Ουκρανία ρίχνοντας την σε ατέλειωτο εμφύλιο, και τελικά με ανοιχτή στρατιωτική επέμβαση προσάρτησε ένα πολύ μεγάλο και στρατηγικά σημαντικό κομμάτι της όπως είναι Κριμαία. Ταυτόχρονα η κυβερνητική αλλαγή του 2014 που επιτεύχθηκε με την πτώση του Γιαννούκοβιτς, ακριβώς επειδή δεν ήταν βαθιά, δηλαδή δεν ήταν πραγματικά αντικαθεστωτική, (καθώς δεν την πραγματοποίησε μια παλλαϊκή ένοπλη αντιφασιστική εξέγερση, αλλά ήταν ένα πραξικόπημα κορυφής κρυμμένο πίσω από τις μάζες και των βίαιων διαδηλωτών), διατηρήθηκε ανέπαφη η ισχύς των ρωσόδουλων κρατικο-ολιγαρχών της Ουκρανίας. Μέσω αυτών των τελευταίων, οι φιλοπυτινικοί ουκρανοί ολιγάρχες ανέβασαν πρόσφατα έναν φίλο τους, τον ψευτο-ειρηνιστή Ζελένσκι στην πρωθυπουργική καρέκλα της Ουκρανίας.

Σε όλη αυτήν την πλούσια σε αλλαγές περίοδο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έδρασαν με το γνωστό τους μίγμα παρακμιακής πολιτικής τύφλας, πρωτόγονου αντικομμουνισμού και καιροσκοπικής χοντροπετσιάς καθώς με τη στάση τους από τη μια υποστήριξαν άνευ όρων την βία της φιλοναζιστικής τάξης που την καθοδηγούσε, καθώς και τα εθνικιστικά μέτρα της νέας κυβέρνησης. Μιλάμε για πρωτόγονο αντικομμουνισμό γιατί από την ώρα που οι δυτικοί φιλελεύθεροι αποφάσισαν ότι ο ναζισμός είναι ίδιος με τον επαναστατικό κομμουνισμό των Στάλιν και Μάο έδωσαν την άδεια σε κάθε κίνημα στον κόσμο που

είχε απέναντι του κομμουνιστές, σαν τέτοιους και τους σημερινούς ψευτοκομμουνιστές της Ρωσίας και της Κίνας να έχει μέσα του και μια δραστήρια ναζιστική ή φασιστική ή ακροδεξιά φράξια. Από την άλλη όμως όταν η Ρωσία εισέβαλε και διαμέλισε την Ουκρανία αποδέχτηκαν στην πράξη τα τετελεσμένα, δηλαδή δεν εξόπλισαν με τα κατάλληλα βαριά όπλα την Ουκρανία, ενώ και μόνο για να μην εκτεθούν στην κοινή τους γνώμη επέβαλαν τις γνωστές οικονομικές κυρωσούλες τους σε μια Ρωσία από την οποία ειδικά οι ευρωπαϊκοί μονοπωλιστές συνέχισαν να εξαρτούν την ενεργειακή τους ύπαρξη. Το ίδιο ακριβώς κάνουν οι δυτικοί φιλελεύθεροι τώρα και στο Χονγκ Κονγκ καθώς σωστά μεν υποστηρίζουν το κίνημα ενάντια στην κινέζικη φασιστική ηγεσία, αλλά δεν το καλούν καθαρά και ξάστερα να μην διαταράξει τις σχέσεις του με τον κινέζικο λαό. Ουσιαστικά οι δυτικοί είναι υπέρ της ενότητάς του δημοκρατικού κινήματος με τον τοπικό τοπικό γιατί αυτός, όπως κάθε εθνικισμός μιας μικρής χώρας, για να νικήσει αναγκαστικά πρέπει να προσκολληθεί σε έναν δυνατό ιμπεριαλισμό, κατά προτίμηση μια υπερδύναμη. Αλλά αυτό αφού διαλέγει τις ΗΠΑ δείχνει τη

χαρά του για τον ψευτοεθνικιστή Τραμπ και καλεί αυτόν ειδικά και όχι γενικά τις ΗΠΑ με το σύνθημα : «Τραμπ απελευθέρωσε το Χονγκ Κονγκ» που κρατούσαν οι κρανοφόροι διαδηλωτές. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο Τραμπ υποστήριξε για πρώτη φορά έντονα τις διαδηλώσεις μόνο όταν ξεκίνησαν οι μεγάλες βίαιες συγκρούσεις.

Έτσι, όσο ο τοπικισμός δεν θέλει να εμφανίζεται, ο έγκυρος και μαζικός δυτικός τύπος δεν τον αναφέρει καθόλου, όπως δεν τον αναφέρει και ο αντίστοιχος του Πεκίνου, ακριβώς για να μην στρέψει σε αυτό το ρεύμα τα βλέμματα της διεθνούς δημοκρατικής κοινής γνώμης, και αρχίσουν να μπαίνουν διάφορα ερωτηματικά. Μόνο κάποιοι τροτσικιστές και αναρχικοί, οι οποίοι δουλεύουν μέσα στο κίνημα του Χονγκ Κονγκ και γράφουν για να το επηρεάσουν, αναφέρονται στις αναλύσεις τους στον τοπικισμό ζητώντας από αυτόν να τα βάλει κυρίως με τον «εσωτερικό ταξικό εχθρό», δηλαδή τους μεγαλοαστούς του Χ.Κ. ιδιαίτερα τους γαιοκτήμονες της οικιστικής γης (κυρίως οι τροτσικιστές) ή να χτυπάει την Κίνα μαζί με τις ΗΠΑ σαν φασιστικές χώρες (κυρίως οι αναρχικοί). Μπορεί να δει

κανείς από αυτούς το αρκετά ενδιαφέρον για τις εσωτερικές διεργασίες άρθρο <https://crimethinc.com/2019/09/20/three-months-of-insurrection-an-anarchist-collective-in-hong-kong-appraises-the-achievements-and-limits-of-the-revolt>). Αυτό ακριβώς ζητάει τώρα και το Πεκίνο από τους διαδηλωτές λέγοντας ότι η βία τους δεν οφείλεται στο μίσος τους απέναντι στον επερχόμενο κινέζικο φασισμό, όπως νομίζουν οι ίδιοι, αλλά στο βάθος στα πανύψηλα νοίκια που επιβάλουν οι γαιοκτήμονες και εργολάβοι της οικιστικής γης, οπότε τους καλούν να ζητήσουν ένα μεγάλο μέρος της γης των πλούσιων που τους ανήκει. Αυτό ζήτησε μόλις τώρα και η κυβέρνηση Λαμ. Στόχος του Πεκίνου είναι να τσακίσει τους πιο μεγάλους από αυτούς τους γαιοκτήμονες, που με επικεφαλής τον Λι Κα Σεγκ, δεν έχουν επενδύσει ιδιαίτερα στην ενδοχώρα αλλά στο Χ. Κογκ και στο εξωτερικό. Ο Λι Κα Σεγκ πήρε ανοιχτά το μέρος των διαδηλωτών. Τα ψηλά νοίκια είναι πραγματικά το πρώτο υλικό πρόβλημα του λαού του Χονγκ Κονγκ που ζει με πανάκριβα νοίκια σε διαμερίσματα κλουβιά, αλλά το πιο ζωτικό τους πρόβλημα είναι η επερχόμενη δικτατορία του Πεκίνου.

Πως το αυθόρμητο της μορφής του επιτρέπει την πολιτική χειραγώγηση ενός κινήματος στην ουσία

Η αλήθεια είναι ότι ο τοπικισμός δεν είναι Δεξιός Τομέας. Άλλωστε αυτή είναι μια ιδιομορφία της Ουκρανίας, καθώς εκεί το εθνοανεξαρτησιακό κίνημα έχει εντάξει στην δικιά του ιστορία εθνικιστικά ρεύματα τόσο πολύ αντικομμουνιστικά που στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο στον ένα ή στον άλλο βαθμό συμμετείχαν με τους χιτλερικούς εισβολείς ενάντια στη σοβιετική εξουσία. Το ότι δημοκράτες σαν τον δηλητηριασμένο από τον Πούτιν ουκρανό πρόεδρο Γιούσενκο ενέταξαν στην εθνική τους αντίσταση εθνικιστές ηγέτες σαν τον Μπαντέρα που αρχικά συνεργάστηκε με τους χιτλερικούς εισβολείς το 1941 πριν συγκρουστεί μαζί τους αργότερα, οφείλεται κυρίως στο ότι εκεί μετά τον πόλεμο εμφανίστηκε σαν σοβιετική εξουσία επί 40 ολόκληρα χρόνια ο πιο μαύρος και καταπιεστικός μεγαλωρικός σοβινισμός, πράγμα που στα μάτια τους ελάφρυνε τη θέση των αντικομμουνιστών. Έτσι οι δημοκράτες της Ουκρανίας επιτρέπουν στους νεοχιτλερικούς του Δεξιού Τομέα να εμφανίζονται σαν πατριώτες. Τέτοια φαινόμενα έχουν εμφανιστεί σε όλη την πρώην ΕΣΣΔ και σε όλη την Ανατολική Ευρώπη και θα τα στοιχειώνουν για καιρό μην αφήνοντας να αναδυθεί από μέσα τους ένα αριστερό προλεταριακό και γι' αυτό διεθνιστικό, οπότε και βαθύ αντιιμπεριαλιστικό αντινεοχιτλερικό κίνημα.

Όμως στο Χονγκ Κονγκ ίσως λόγω μαοϊσμού υπάρχει δίπλα στην επίσης κυρίαρχη αντικομμουνιστική και μια άλλη παράδοση. Έτσι ο Martin Lee, ο ιδρυτής του Δημοκρατικού Κόμματος που καθαιρέθηκε από την ηγεσία από τους συμβιβαστές και προδότες του το 2010 και είναι ακόμα ουσιαστικά ο μέντορας του συνεπούς πανδημοκρατισμού, και γι' αυτό εισπράττει το κύριο μίσος του Πεκίνου σήμερα αφού το κατηγορεί για χιτλερισμό, είχε υποστηρίξει την πολιτιστική επανάσταση το 1967 και την Τιεν Αν Μεν το 1989. Τώρα υποστηρίζει και τις βίαιες μορφές πάλης, αν και θεωρήσει προβοκάτσια της αστυνομίας την εισβολή των διαδηλωτών στο Νομοθετικό Συμβούλιο. Όμως γενικά οι συνεπέως πανδημοκράτες ήταν σαφώς αντίθετοι με τους τοπικιστές του Χονγκ Κονγκ όταν πρωτοεμφανίστηκαν στην πολιτική σκηνή, και μάλιστα τους κατηγορούσαν για κρυφούς φίλους της Κίνας ειδικά για την αντίθεση τους στην αγρύπνια της 4ης του Ιούνη και πιστεύουμε ότι γι' αυτό δεν τους εμπιστεύονται και πιθανά αυτός είναι ένας από τους λόγους που κάνει τους τοπικιστές να κρύβουν τη δύναμή τους πίσω από το αυθόρμητο και τη γραμμή της ενότητας του μαχητικού κινήματος. Η γραμμή που έχει επικρατήσει στα μαχητικά φόρα στο ίντερνετ από την πρώτη στιγμή είναι ότι ο κάθε μαχητής δεν πρέπει να κριτικάρει ανοιχτά τα λάθη του άλλου ούτε να εμποδίζει τη δράση του, ούτε να συζητούνται στρατηγικές αλλά μόνο άμεσα καθήκοντα και τα δεδομένα πλέον πέντε αιτήματα* γιατί αλλιώς θα υπήρχε τάχα πολυκομματική ηγεσία του κινήματος, οπότε και φαγωμάρες, όπως έγινε το 2014, οπότε τις διαφωνίες τις εκμεταλλεύτηκε ο εχθρός. Μια τέτοια ομοφωνία στον πλουραλισμό της δράσης φαίνεται σαν φιλελευθερισμός, αλλά είναι μια μορφή αντιδημοκρατίας και ένας σίγουρος δρόμος για την ήττα. Με μια τέτοια ομοφωνία κερδίζουν τα πιο οργανωμένα ρεύματα καθώς και συνήθως τα πιο αντιδραστικά γιατί αυτά δεν θέλουν την βαθιά πάλη γραμμών, αυτά θέλουν να κρύβουν την στρατηγική τους στα λόγια αλλά να την επιβάλουν με την πλειοψηφία που μπορούν να έχουν στην πράξη, οπότε η μειοψηφία θα είναι υποχρεωμένη να τους ακολουθεί, ενώ η προβο-

κάτσια γίνεται το ευκολότερο πράγμα του κόσμου αφού κανείς δεν μπορεί να την καταγγείλει. Ο τοπικισμός όντας ένα ανοιχτά αντι-Τιεν Αν Μεν, δηλαδή ένα αντιδημοκρατικό ρεύμα δεν θα μπορούσε, τουλάχιστον εξ αρχής να ηγηθεί ανοιχτά όχι μόνο του πλατιού δημοκρατικού, αλλά ούτε καν του μαχητικού κινήματος το οποίο προσπαθεί να το κερδίσει σταδιακά μέσα από μια πρόξυνη μιας χωρίς σαφή στρατηγική βίας, ιδιαίτερα της καταστροφικής βίας, και κυρίως μέσα από τις ζυμώσεις τακτικής, τις δράσεις και τα συνθήματα των συγκρούσεων. Ως τώρα πάντως βλέπουμε στις άφθονες ανώνυμες συνεντεύξεις των νεολαίων με τις μάσκες στα ντόπια και διεθνή ΜΜΕ συνήθως μια διάθεση αυτοθυσιακής αντίστασης στο κινέζικο φασιστικό τέρας που έχουν απέναντί τους, αλλά όχι έναν αντικινεζισμό. Γι' αυτό νομίζουμε το βασικό για τον δεξιό τοπικισμό δεν είναι να ρίχνει στις διαδηλώσεις όλη την πλατφόρμα του αλλά να επικεντρώνεται σε ένα σημείο της: την ανάγκη άσκησης όλο και πιο μεγάλης βίας και μετά να επεκτείνει τους στόχους αυτής της βίας. Σε αυτό το σημείο γίνεται η βασική πλατεία συστέρηση όλων των μαχητικών δυνάμεων και από εκεί ξεδιπλώνεται σταδιακά όλη η στρατηγική γραμμή ουσίας. Δεν είναι τυχαίο, όπως αποδεικνύεται από τις σχετικές τοποθετήσεις μαχητικών νεαρών διαδηλωτών: (<https://www.nytimes.com/2019/08/12/world/asia/hong-kong-protests-communist-party.html>), **ότι στην απόφασή τους να μπουν στο βίαιο ρεύμα έπαιξε τον πιο αποφασιστικό ρόλο ένα ντοκουμαντέρ για την Ουκρανία**, που διακινήθηκε πλατεία στους νεολαϊστικούς κύκλους πριν τα επεισόδια και τώρα συνεχίζεται να προβάλλεται ακόμα πιο πλατεία είναι το Winteron Fire της δυτικής φιλελεύθερης Netflix, στο οποίο προβάλλεται η τακτική της βίας σαν ο βασικός κρίκος για την «νίκη» της ουκρανικής εξέγερσης του 2014, και στο οποίο κρύβεται ο ρόλος των φιλοναζί που τρομοκράτησαν το ρωσόφωνο πληθυσμό και κυρίως κρύβεται η συνακόλουθη μεγάλη ήττα του ουκρανικού δημοκρατικού και εθνοανεξαρτησιακού κινήματος με τη στροφή του ρωσόφωνου πληθυσμού για προστασία στη Ρωσία με τα γνωστά αποτελέσματα. Άλλωστε η τεράστια επίδραση του ουκρανικού κινήματος σε αυτό του Χονγκ Κονγκ αποτυπώνεται στο σύνθημα που έγινε ο ύμνος του κινήματος : «Δόξα στο Χονγκ Κονγκ» και είναι μεταφορά του κεντρικού συνθήματος του ουκρανικού κινήματος του 2013-14, που ήταν το «Δόξα στην Ουκρανία» το οποίο αποτελούσε επαναφορά του κλασικού ουκρανικού εθνικιστικού συνθήματος.

Στο Χ.Κ όπως και στην Ουκρανία η βίαιη τάση του κινήματος θεμελίωσε το δικαίωμά της να επιτεθεί στην αστυνομία στο ότι η αστυνομία υπεράσπιζε τα κυβερνητικά και γενικά τα κρατικά κτίρια από τις δυναμικές διαμαρτυρίες χρησιμοποιώντας δυσανάλογη σκληρότητα, οπότε από εκεί και πέρα το κίνημα θεωρούσε ότι είχε το δικαίωμα να ανταπαντήσει έως την έσχατη κλιμάκωση, που στην Ουκρανία οδήγησε και σε πολλούς νεκρούς διαδηλωτές και μερικούς νεκρούς αστυνομικούς.

Επίσης στο Χονγκ Κονγκ όπως και στην Ουκρανία το ευρύτερο ειρηνικό δημοκρατικό κίνημα υποστήριξε ως το τέλος σαν ηγεσία και σαν βάση τη βίαιη μορφή πάλης και μάλιστα ήταν έτοιμη να την ακολουθήσει σε κάθε κλιμάκωση της αντιπαράθεσης. Αυτή η υποστήριξη της βάσης οφειλόταν αρχικά στο ότι τόσο η κυβέρνηση Γιαννούκο-

βιτς, όσο και αυτή της Λαμ, ήταν αναντίρρητα εργαλεία του εχθρού που έτρωγαν σταδιακά τις συνταγματικές ελευθερίες του λαού και επιδεικτικά δεν λογάριαζαν την παλλαϊκή θέλησή του που εκφράστηκε αρχικά με μαζικότατες ειρηνικές μορφές. Όμως κυρίως οφειλόταν στο ότι η ρωσόδουλη και η κινεζόδουλη κυβέρνηση αντίστοιχα φρόντισαν να υποχωρούν και να δίνουν νίκες **πρακτικά μόνο** στις βίαιες μορφές και όχι στις ειρηνικές μορφές πάλης της, οπότε αχρήστευαν τις τελευταίες. Αν αυτό όμως το συνδυάσει κανείς με το ότι τα όποια θύματα στον κοινό αγώνα τα προσφέρουν οι βίαιοι διαδηλωτές και όχι οι ειρηνικοί, τότε είναι οι πρώτοι που στα μάτια των δημοκρατικών μαζών μετατρέπονται αυτόματα σε ηγεσία του αγώνα. Ο συνδυασμός των δύο μορφών κάτω από ορισμένες περιστάσεις μπορεί να συμβεί και στους πραγματικούς εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες (πχ ελληνική εθνική αντίσταση στο β΄ παγκόσμιο) αλλά εκεί η βία είναι πολεμικού τύπου, δηλαδή η μία πλευρά εξοντώνει καθαρά την άλλη διεκδικώντας την απόλυτη εξουσία, οπότε η λαϊκή επαναστατική δεν κρύβεται πίσω από την ειρηνική ζητώντας νομιμότητα και ατιμωρησία για τη βίαιη πτέρυγα του κινήματος, όπως συμβαίνει τώρα στο Χονγκ Κονγκ. Αυτόν τον εσωτερικό αντιφατικό και στο βάθος υποκριτικό αγώνα τον κάνουν κατά κόρον τα σύγχρονα φαιο-«κόκκινα», δηλαδή τα στρατηγικά φιλορώσικα και φιλοκινέζικα κινήματα στις αστικές δημοκρατίες για να εμφανίσουν αυτές τις δημοκρατίες σαν φασισμούς, να αδυνατίσουν έτσι πολιτικά τις δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις να προωθούν τις θέσεις τους μέσα στο αστικό κράτος και τελικά να ανεβάσουν στην κυβέρνηση τις δικές τους όχι απλά αστικές, αλλά φασιστικές κομματικές φράξιες. Αυτό έκαναν οι Αγανακτισμένοι και ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, οι Ποδέμος στην Ισπανία, αυτό επιχειρούν τα Κίτρινα Γιλέκα στην Γαλλία, και αυτό κάνουν αντικειμενικά όλα τα σύμμαχά τους blackbloks στην Ευρώπη. Τέτοια κινήματα δεν υπάρχουν στις πραγμαστικά φασιστικές χώρες, όπου οι αστυνομίες μόνο όταν θέλουν να παραστήσουν τις δημοκρατικές κρατάνε ασπίδες απέναντι στους άοπλους διαδηλωτές, όπως πχ στη Ρωσία, όπου δεν επιτρέπονται ούτε συρράξεις χαμηλού επιπέδου βίας. Στις ανοιχτά φασιστικές χώρες δεν υπάρχει πραγματικός, δηλαδή λειτουργικός λόγος ούτε για ασπίδες, ούτε για μολότωφ, γιατί εκεί δεν μπορούν να υπάρχουν, όπως στις αστικές δημοκρατίες θεσμοθετημένες αφιμαχίες με στόχο - στην περίπτωση των πραγματικών προοδευτικών κινήματων - την εκτόνωση της οργής των πραγματικά καταπιεζόμενων και εκμεταλλεζόμενων μαζών με τη μίνιμουμ αιματοχυσία που προκαλεί η αντιπαράθεση με ραβδιά, πλαστικές ασπίδες και μικρές εκτοξευόμενες φωτιές. Στις ανοιχτά φασιστικές χώρες αντίθετα υπάρχουν μόνο φυλακές, θάλαμοι βασανιστηρίων και εκτελέσεις και εκεί μόνο ήρωες τολμούν να κάνουν άμαζες ειρηνικές διαδηλώσεις. Σε αυτές τις χώρες δηλαδή η επαναστατική εκδηλώνεται είτε σαν μια ειρηνική διαδήλωση που αντιμετωπίζεται με βία, είτε σαν ένας ανοιχτός επαναστατικός πόλεμος που προκαλείται από αυτή την απρόκλητη βία. Σε χώρες όπου οι φασιστικές κυβερνήσεις είναι υποχρεωμένες για εσωτερικούς ή διεθνείς λόγους να δείξουν κάπως δημοκρατικό πρόσωπο ή σε χώρες ή πόλεις, όπως το Χονγκ Κονγκ που απειλούνται από φασιστική κατοχή, αλλά ακόμα είναι δημοκρατικές, ένα βαθύ και ώριμο δημοκρατικό κίνημα είναι υποχρεωμένο να επιμένει στις ειρηνικές

μορφές, και να κλιμακώνει με παρατεταμένες απεργίες ή καθιστικές διαμαρτυρίες που πλήττουν το κύρος των κυβερνήσεων αλλά παρεμποδίζουν όσο γίνεται λιγότερο τις δραστηριότητες των μαζών. Τέτοια κινήματα συνδυασμένα με καμπάνιες λαϊκής παγκόσμιας ενημέρωσης και δημοκρατικών μετώπων δυσκολεύουν τους φασίστες και τους υποχρεώνουν είτε να υποχωρήσουν τελικά είτε να απαντήσουν με βία οπότε θα εκτεθούν βαριά πολιτικά οπότε και τότε το κίνημα μπορεί δυναμώνοντας τη μαζικότητα και το κύρος του να φτάσει ως και τη βίαιη, ακόμα και ένοπλη ανταπάντηση, εφόσον υπάρχουν οι κατάλληλες εσωτερικές και διεθνείς συνθήκες.

Αυτή η σειρά αποκάλυψης της αναγκαιότητας της βίας δεν υπήρξε στο Χονγκ Κονγκ, ιδιαίτερα από την ώρα που η σύγκρουση του κινήματος δεν κλιμακώθηκε στην καθαυτό σύγκρουση με την αστυνομία, όπου έβρισκε μια κάπως πειστική βάση όσο η αστυνομία γινόταν πιο βίαιη, αλλά επεκτάθηκε σε αντιπαραθέσεις με το κοινό στο αεροδρόμιο, σε καταστροφές στο μετρό και τελικά σε μπούκες σε mall και σε σπάσιμο μαγαζιών. Ταυτόχρονα και ενώ η βίαιη μορφή γινόταν αντικειμενικά ηγεμονική απέναντι στην ειρηνική, η οποία είχε μια συγκεκριμένη ανοιχτή ηγεσία, το κίνημα έμπαινε στα πιο βαθιά πολιτικά νερά της σύγκρουσης με μια υπερδύναμη χωρίς καμιά ηγεσία αλλά ένα υποτιθέμενο αυθόρμητο που δεν μπορούσε να ακολουθήσει συγκεντρωτικές και δημοκρατικές διαδικασίες στην παρανομία, όπως ήταν υποχρεωμένο.

Συνέχισαν δηλαδή να παίρνουν αποφάσεις μέσα από ανώνυμες μαζικές ζυμώσεις τους στο ίντερνετ, κυρίως σε μια ιστοσελίδα (την LIGHK) στην οποία όχι μόνο οι ίδιοι αλλά και ο διαχειριστής είναι ανώνυμος για λόγους

προστασίας από την αστυνομία. Όμως τα σχήματα των πλασματικών συνελεύσεων με ίντερνετική μορφή όπου οι συμμετέχοντες είναι ανώνυμοι και άγνωστο μεταξύ τους και με έναν άγνωστο διαχειριστή, ουσιαστικό πρόεδρο της ίντερνετικής συνέλευσης, η οποία αποφασίζει μια δράση που θα γίνει τελικά με μάσκες ενάντια σε μια υπερδύναμη αποτελούν το καλύτερο έδαφος για την κυριαρχία τελικά των χειρότερων κρυφών κομματικών φραξιών και των πιο ελεύθερων προβοκατόρων.

Όπως έχουμε μάθει στη χώρα μας κυρίως από τους Αγανακτισμένους του χαμπαίλεοντα υπερφραξιονιστή ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίοι ξεκίνησαν από το ίντερνετ, δεν υπάρχει κανένα μαζικό κίνημα τόσο χειραγωγημένο από αρχηγούς, κόμματα και κομματικές φράξιες όσο αυτό στο οποίο δεν υπάρχουν συλλογικά όργανα εκλεγμένων αντιπροσώπων των διαφόρων τομέων ή πολιτικών τάσεων του κινήματος που να συνεδριάζουν, που να παίρνουν αποφάσεις, που να εκλέγουν υπεύθυνους για την εφαρμογή αυτών των αποφάσεων και αυτοί να λογοδοτούν στην συνέχεια σε ένα λίγο πολύ συγκεκριμένο κεντρικό συλλογικό ή τοπικά συλλογικά σώμα ανεξάρτητα από το αν αυτό είναι νόμιμο ή παράνομο. Το ίντερνετ εκσυγχρονίζει τη δημοκρατία δεν την καταργεί. Γι αυτό οι Αγανακτισμένοι της Αθήνας έγιναν το πρότυπο όλων των αντιδημοκρατικών κινήματων της Δύσης στα οποία ανώνυμα ενώθηκαν χωρίς πανό και αρχηγούς οι φασίστες και οι δήθεν κόκκινοι χωρίς να φαίνονται και να εκτίθενται στη βάση τους για την ανίερη αυτή μεταξύ τους πολιτική συμμαχία κορυφής.

Αυτές οι δήθεν αυθόρμητες μορφές μπορούν να κρύψουν για αρκετό καιρό στελέχη και αρχηγούς από τη

βάση των κινήματων (αν και σχεδόν καθόλου τους εκτός γραμμής της βάσης από τις κατά τόπους κρατικές ασφάλειες), όμως δεν μπορούν να κρύψουν τα βαθιά πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα που βρίσκονται μέσα τους, γιατί αυτά αναγκαστικά εκδηλώνονται σε όλες τις πολιτικές συγκρούσεις, βίαιες ή όχι.

Εκτιμάμε λοιπόν ότι περισσότερο από κάθε άλλο ρεύμα οι τοκαλιστές θα είχαν πολιτικό συμφέρον να υψωθεί σαν κεντρική σημαία του κινήματος η αποικιακή του Χονγκ Κονγκ στην κεντρική αίθουσα του Συμβουλευτικού Συμβουλίου, δηλαδή της Βουλής του Χονγκ Κονγκ, στις 31 του Ιούλη όταν οι διαδηλωτές κατέλαβαν και βανδάλισαν σε μεγάλη κλίμακα το κτίριο χωρίς η αστυνομία να τους σταματήσει επί 6 ολόκληρες ώρες στη διάρκεια των οποίων έσπαγαν τη μια μετά την άλλη τις πολλές εισόδους του κτιρίου. Μόνο ένα τέτοιο ρεύμα επίσης θα μπορούσε ευχαρίστως να ερεθίζει αντί να κερδίζει την τεράστια πλειοψηφία του κινέζικου λαού, ειδικά αυτού που ζει στο Χονγκ Κονγκ κουρελιάζοντας επιδεικτικά και πετώντας στη θάλασσα την κινέζικη εθνική σημαία και όχι πχ. την φάτσα του χίτλερ Σι, όπως θα έκανε ένα πιο διεθνιστικό αντιφασιστικό κίνημα. Το ότι αυτή η κόντρα στο εθνικό σύμβολο θα μπορούσε να σημαίνει αντίσταση απλά στην κινέζικη κυβέρνηση και στο ψευτοκομμουνιστικό κόμμα που τους καταπιέζει, όπως συμβαίνει σε πολλά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα, αλλά όχι στο λαό της χώρας αυτό το ξεκαθάρισαν με τις επιθέσεις στην τελευταία φάση στα κινέζικα μαγαζιά και στις επιχειρήσεις.

Γι' αυτό η ιστορία δεν γράφεται από τις προθέσεις της βάσης ενός κινήματος αλλά από την πολιτική και ιδεολογική γραμμή του.

Πως οι φασίστες του Πεκίνου κεφαλαιοποιούν τα λάθη του κινήματος όσο η ηγεσία του δεν τα διορθώνει

Έτσι η προπαγάνδα του Πεκίνου έχει κρύψει ως τώρα από τον κινέζικο λαό τις ειρηνικές ασύλληπτα μαζικές κινητοποιήσεις των εκατομμυρίων κατά της υποτακτικής του κυβέρνησης του Χονγκ Κονγκ και δείχνει αποκλειστικά τις βίαιες και μάλιστα κατά προτίμηση αυτές με άρωμα τοκαλισμού στις οποίες οι διαδηλωτές έρχονται σε σύγκρουση με τις διαθέσεις μεγάλου μέρους του πληθυσμού του Χονγκ Κονγκ και πιο πολύ της κινέζικης ενδοχώρας, ακόμα και πριν γίνουν οι επιθέσεις στα μαγαζιά. Τέτοιες είναι ιδιαίτερα εκείνες κατά τις οποίες κάνουν τελευταία τους βανδαλισμούς στις κινέζικες επιχειρήσεις ή όταν τον Αύγουστο που ξυλοκόπησαν ή αιχμαλώτισαν δημοσιογράφους κινέζικων κρατικών εφημερίδων την ίδια ώρα που εμπόδιζαν την τελευταία στιγμή τις πτήσεις των ταξιδιωτών και ενεπλάκησαν σε αντεγκλήσεις με αυτούς στα αεροδρόμια, ή όταν εμποδίζουν την κίνηση των επιβατών στο μετρό και προκαλούν μεγάλες καταστροφές στους σταθμούς. Εννοείται ότι το Πεκίνο δείχνει με την πιο μεγάλη έμφαση στην τηλεόραση τις βίαιες διαδηλώσεις να σηκώνουν την αγγλική αποικιακή σημαία του Χονγκ Κονγκ και να κουρελιάζουν την εθνική κινέζικη ή όταν οι διαδηλωτές με τα κράνη και τις μάσκες σηκώνουν αμερικάνικες σημαίες και καλούν (ειδικά στην διαδήλωση της 8/9) ειδικά τον φασίστα Τραμπ να απελευθερώσει το Χονγκ Κονγκ, που σημαίνει να κάνει πόλεμο στην Κίνα.

Με όλα αυτά, ενώ πριν αρχίσουν οι βίαιες διαδηλώσεις δεν υπήρχε καμιά ειδική αντίθεση του λαού της κινέζικης ενδοχώρας για το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ σε όσο βαθμό αυτό ήταν γνωστό, σήμερα υπάρχει και στηρίζεται στην πεποίθηση που εύκολα καλλιέργησε η σοσιαλφασιστική προπαγάνδα ότι το κίνημα του Χονγκ Κονγκ είναι βίαιο γιατί είναι δημιούργημα των ΗΠΑ και αποτελεί το πρόσχημα τους για μια δήθεν εισβολή στην Κίνα με στόχο τον ακρωτηριασμό της.

Έτσι μπόρεσαν οι σοσιαλφασίστες του Πεκίνου να τσιμεντάρουν, σύμφωνα με πολλές ανταποκρίσεις, την κινέζικη κοινή γνώμη συντριπτικά ακόμα και στις παροικίες των κινέζων σε δημοκρατικές χώρες του εξωτερικού, οι οποίοι πολύ πιο εύκολα μαθαίνουν τι συμβαίνει στον κόσμο και στη χώρα τους και γι' αυτό εκτιμούν την πολιτική δημοκρατία που επικρατεί στις χώρες αυτές σε σύγκριση με την κινέζικη φασιστική δικτατορία. Έτσι πιο εύκολα από ποτέ, τουλάχιστον σε αυτήν την κλίμακα, τα οργανωμένα φασιστάκια του Πεκίνου τραμπουκίζουν μπροστά στις κάμερες σε φοιτητές του Χονγκ Κονγκ που κυρίως σπουδάζουν σε χώρες σαν την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία και τον Καναδά, οι οποίοι τολμούν παρά τους χαφιέδες της κινέζικης κυβέρνησης που τους παρακολουθούν και τους απειλούν προσωπικά και διαδικτυακά, να διαδηλώνουν υπέρ του δημοκρατικού κινήματος, ενώ σε μεγάλο βαθμό οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών και ιδίως οι πανεπιστημιακές αρχές, επειδή προσκυνούν το

κινέζικο χρήμα που ρέει στις σχολές τους, τους αφήνουν ακάλυπτους. Ακόμα και στο ίδιο το Χονγκ Κονγκ για πρώτη φορά στα 20 χρόνια των δημοκρατικών αγώνων του ξεθαρρεμένοι οι φίλοι του Πεκίνου βγαίνουν στους δρόμους και διαδηλώνουν υπέρ της κυβέρνησης και υπέρ της αστυνομίας, ενώ ήδη ομάδες τραμπούκων ανάμεσα στους τελευταίους έρχονται στα χέρια με τους διαδηλωτές επεμβαίνοντας υπέρ της αστυνομίας στις συρράξεις των τελευταίων με αυτήν.

Παραπέρα, με πρόσχημα τις καταστροφές που γίνονται στις βίαιες διαδηλώσεις και τα όποια συμπτώματα αντικινεζισμού σε επίπεδο κινέζικου λαού οι σοσιαλφασίστες του Πεκίνου έχουν καταφέρει για πρώτη φορά από την ενσωμάτωση του Χονγκ Κονγκ να τρομοκρατήσουν τους υπαλλήλους των μεγάλων εταιριών, ιδιωτικών και κρατικών, ντόπιων και ξένων, ιδιαίτερα αυτών που έχουν σημαντικά συμφέροντα στην αγορά της Κίνας, όπως είναι πια οι περισσότερες, απειλώντας τες με οικονομικά αντίποινα αν δεν «σωφρονίσουν» τους υπαλλήλους τους που υπερασπίζονται έστω στις προσωπικές ίντερνετικές τους σελίδες τις βίαιες διαδηλώσεις. Και αυτές σκουληκοειδώς το κάνουν με αποτέλεσμα μια τρομοκρατική σιωπή, πρωτοφανής στην πρόσφατη ιστορία του Χονγκ Κονγκ, να έχει απλωθεί στους εργαζόμενους στις μεγάλες επιχειρήσεις που οι περισσότερες είναι εξαρτημένες από την κινέζικη αγορά.

Ο εκβιασμός του Πεκίνου και η εργοδοτική υποταγή σε αυτόν τον εκβιασμό έγινε παραδειγματική στην περίπτωση του διεθνούς αεροπορικού γίγαντα του Χονγκ Κονγκ, της Cathay Pacific, ενώ είναι εντελώς χαρακτηριστική για την πολιτική και ταξική αδυναμία του κινήματος για να μην πούμε για την ενδεχόμενη διάβρωση της ηγεσίας του από τον εχθρό. Με ωμή απαίτηση λοιπόν από το Πεκίνο η Cathay απέλυσε μετά τα επεισόδια του Αυγούστου στο αεροδρόμιο του Χονγκ Κονγκ την προηγουμένη ανώτατη διοίκηση της, εγκατέστησε στη θέση της τους φίλους του Πεκίνου και, το χειρότερο, απέλυσε τα συνδικαλιστικά στελέχη της που ηγήθηκαν μιας προαναγγελμένης απεργίας συμπαράστασης στα πλαίσια των ειρηνικών εκδηλώσεων του αγώνα.

Αυτοί οι απεργοί έμειναν πολιτικά εκτεθειμένοι αρχικά από τη ριζοσπαστική τάση του κινήματος όταν αυτή μετά την λήξη της γενικής απεργίας που κήρυξε το κίνημα στις αρχές του Αυγούστου μετέτρεψε ξαφνικά μια καθιστική διαμαρτυρία στο αεροδρόμιο σε κατάληψη του αεροδρομίου, σε ακύρωση των πτήσεων και στις συμπλοκές με τους επιβάτες και τις βιαιοπραγίες που περιγράψαμε πριν. Το χειρότερο, που δείχνει και τον ταξικό χαρακτήρα όλης της ηγεσίας του δημοκρατικού κινήματος, δηλαδή και της επώνυμης ηγεσίας των ειρηνικών διαδηλώσεων, είναι ότι αυτή άφησε απροστάτευτους στα νύχια των φασιστών του Πεκίνου τους απολυμένους απεργούς

της Cathay Pacific καθώς δεν διοργάνωσε καμιά κεντρική μαζική ειρηνική διαδήλωση για να απαιτήσει την επαναπρόσληψή τους, ούτε ενέταξε, όπως έπρεπε, αυτό το κείμενο αίτημα στα πέντε βασικά αρχικά αιτήματα σαν προϋπόθεση για την άμυνα των εργαζομένων του Χονγκ Κονγκ στην κινέζικη πολιτική τρομοκρατία (λευκή τρομοκρατία την λένε οι δημοκράτες) ώστε να είναι δυνατή η μαζική συμμετοχή τους σε αυτό το κίνημα, ιδιαίτερα η συμμετοχή τους σε απεργιακές πολιτικές κινητοποιήσεις, που ως γνωστό δεν γίνεται να γίνονται με μάσκες.

Είναι επίσης ανεξήγητο, τουλάχιστον για εμάς που κοιτάμε τα πράγματα από μακριά, ότι η ηγεσία του ειρηνικού δημοκρατικού κινήματος δεν έχει ανακηρύξει ακόμα σαν άμεσο κύριο εχθρό του λαού την εγκάθετη του Πεκίνου πρωθυπουργού Λαμ και δεν ζητά πλέον την παραίτηση της όπως είχε κάνει αρχικά, ενώ αυτή μένει η εκλεκτή του Πεκίνου και αυτή έχει επιβάλει όλα τα βρώμικα μέτρα και τους εκβιασμούς του και αυτή ηγεσία της αστυνομικής βίας. Αυτή η έλλειψη αφήνει τόσο περισσότερα ερωτηματικά όσο το κίνημα έχει ανακηρύξει σαν κύριο εχθρό του κινήματος το εκτελεστικό όργανο της πολιτικής της Λαμ: την αστυνομία. Αλλά αυτή σαν σώμα μετά την μεταπολεμική στρατηγική ήττα της αγγλικής αποικιοκρατίας λειτουργούσε όπως κάθε δυτική αστυνομία με αστοδημοκρατικούς όρους και με αυτήν την έννοια ήταν πιο κοντά στη ντόπια αστική τάξη και στη Δύση, παρά στο Πεκίνο, ενώ τώρα κινείται ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση, πράγμα που είναι το πιο υλικό χειροπιαστό κέρδος του Πεκίνου σε επίπεδο πολιτικής εξουσίας στο Χονγκ Κονγκ. Κι αυτό δεν οφείλεται κυρίως στις άμεσες συγκρούσεις με τους διαδηλωτές, όσο στο ότι οι διαδηλωτές έκαναν το μεγάλο για ένα δημοκρατικό κίνημα λάθος και αντικειμενική προβοκάτσια να μαζεύονται έξω από τα σπίτια των αστυνομικών και να τα πετροβολούν ή να απειλούν στο ίντερνετ ή να προσβάλουν και να απειλούν συγγενείς αστυνομικών. Αυτές οι πρακτικές έσπρωξαν τους αστυνομικούς μια ώρα αρχύτερα στην αγκαλιά του Πεκίνου καθώς όλο αυτόν το καιρό η κινέζικη τηλεόραση τους αποθεώνει συστηματικά σαν μεγάλους πατριώτες και ήρωες (<https://www.scmp.com/news/hong-kong/politics/article/3027311/hong-kong-police-officer-who-pointed-shotgun-protesters>) για αυτές τις συγκρούσεις τους με τον «φιλοαποικιακό, φιλοδυτικό όχλο» ενώ το Πεκίνο οργανώνει διαδηλώσεις συμπαράστασης υπέρ τους τόσο στην Κίνα όσο και στο Χονγκ Κονγκ. Έτσι εκεί που ποτέ δεν είχε στην πόλη δικό της κατασταλτικό μηχανισμό, δηλαδή δικό της πραγματικό κράτος η Κίνα **αρχίζει** να αποκτάει. Η πιο τρανή απόδειξη είναι ότι η ηγεσία δήλωνε στην αρχή των συγκρούσεων ότι **δεν** υπάρχουν στοιχεία που να δικαιολογούν τον ισχυρισμό του Πεκίνου ότι οι βίαιοι διαδηλωτές καθοδηγούνται από το εξωτερικό. Όμως τελευταία η κυβέρνηση Λαμ διόρισε σαν υπαρχηγό της αστυνομίας αλλά υπεύθυνο της καταστολής των διαδη-

λώσεων, ένα νυν συνταξιούχο και προηγούμενο αρχηγό της, που διακρίθηκε για την σκληρότητά στην καταστολή των μαζικών διαδηλώσεων του 2016 ο οποίος δήλωσε πρόσφατα στους αστυνομικούς ότι η επίθεση εναντίον τους από τους διαδηλωτές οφείλεται σε μια πελώρια συννομωσία, υπονοώντας σαφώς τη Δύση.

Στην ουσία το πιο μεγάλο πρόβλημα για το δημοκρατικό κίνημα του Χ. Κονγκ είναι, όπως προηγούμενα γι' αυτό της Ουκρανίας, ότι η ηγεσία της διοργάνωσης των πελώριων ειρηνικών διαδηλώσεων του Ιούνη και του Αυγούστου, το Μέτωπο των Πολιτικών και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Civic and Human Rights Front - CHRF), στο οποίο συμμετέχουν τα πολιτικά δημοκρατικά ρεύματα, η καθολική εκκλησία και οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμφωνεί ως τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές με τη βίαιη τακτική ανεξαρτήτως των στόχων που χτυπάει και των μεθόδων που ακολουθεί, αλλά θεωρεί ότι αυτή αλληλοσυμπληρώνεται ταιριαστά με την ειρηνική. Μάλιστα, όταν οι διαδηλωτές που έκαναν την καθιστική διαμαρτυρία στο αεροδρόμιο τον Αύγουστο, ανησύχησαν για τις βιαιότητες που τους έφεραν σε σύγκρουση με τους επιβάτες και την κοινή γνώμη της πόλης, ζήτησαν την άλλη μέρα επίσημα με πανό συγγνώμη από τους επιβάτες ενώ άρχισε συνολικά να ζυμώνεται η επιστροφή στις ειρηνικές μορφές πάλης, η ηγεσία του CHRF ανακοίνωσε ότι πρέπει το ειρηνικό κίνημα να είναι σφιχτά ενωμένο με τους βίαιους διαδηλωτές αφού ο σκοπός είναι κοινός και μάλιστα δήλωσε ότι οι τελευταίοι είναι οι πιο γενναίοι «καθώς κάνουν αυτό που οι ειρηνικοί δεν μπορούν να κάνουν».

Η συνέχιση των λαθών του δημοκρατικού κινήματος του Χ.Κ εξηγεί κατά τη γνώμη μας γιατί το Πεκίνο θέλει η Λαμ να μην κάνει απολύτως τίποτα για να σταματήσει τις ταραχές, δηλαδή ούτε την σπρώχνει να ικανοποιήσει έγκαιρα τα αιτήματα των διαδηλωτών στις ειρηνικές και

μη διαδηλώσεις, ούτε την θέλει να δηλώνει καθαρά ότι δεν θα υποχωρήσει σε κανένα από αυτά. Γι' αυτό εκφρά-

οξύνοντας την αστυνομική βία και τις συλλήψεις με τον νόμο για τις μάσκες. Αυτό δείχνει η παράταση των ταραχών, το πολιτικό αδιέξοδο και οι οικονομικές ζημιές που απορρέουν ως τώρα από αυτές είναι ακριβώς αυτό που θέλει το Πεκίνο σε αυτή τη φάση, **πρώτον** για να εκθέσει το δημοκρατικό κίνημα στις πλατιές μάζες, ιδίως στις πιο συντηρητικές, **δεύτερον** για να δυναμώσει τους κινέζους σοσιαλφασίστες στην πόλη, στην ενδοχώρα και παγκόσμια, **τρίτον** για να τσακίσει τα τμήματα της μεγαλοαστικής τάξης που λίγο η πολύ του αντιστέκονται και πήραν το μέρος των διαδηλωτών, και **τέταρτον** και το πιο σημαντικό με όλα αυτά να μπορέσει να ασκήσει το ίδιο ή οι εγκαθεταιό του στο Χονγκ Κονγκ τη μεγάλη βία, που θα φέρει την «κοινωνική ειρήνη, τον νόμο και την τάξη» που δεν θα είναι αυτή των αφιμαχιών με τις ασπίδες και τα κράνη, αλλά η τρομοκρατική δικτατορία, που η Κίνα των έμπειρων και δόλιων νεοχιπτερικών θέλει να την προετοιμάσει και οργανώσει με τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις.

ζει την ικανοποίηση του γι' αυτήν, ως ότου την αδειάσει σ' έναν σκουπιδοτενεκέ όταν θα είναι το Πεκίνο να δείξει την αποφασιστικότητά του. Είδαμε λοιπόν πως η Λαμ μόνο μετά από 3 μήνες ταραχών δέχσε να ικανοποιήσει το πρώτο και βασικό αίτημα των διαδηλωτών: αυτό για την κατάργηση του νόμου περί έκδοσης στην Κίνα. Τελευταία αυτή ρίχνει υπονοούμενα ότι μπορεί να ικανοποιήσει το αρχικά δεύτερο αίτημα, που σήμερα έχει γίνει αυτό πρώτο, δηλαδή για την ανεξάρτητη έρευνα για τη βία της αστυνομίας, το οποίο ακριβώς αυτή τη στιγμή της το ζητάει και ο ΟΗΕ μέσω της επιτροπής για τα ανθρώπινα δικαιώματα, χωρίς η Κίνα να βάλει ζήτημα στον ΟΗΕ γι αυτό. Έτσι κλείνει το μάτι στους διαδηλωτές να συνεχίσουν όχι μόνο χωρίς να ικανοποιεί το αίτημά τους αλλά

Ο μόνος τρόπος για να ανατραπεί μια τέτοια στρατηγική είναι το κίνημα να αναζητήσει τρόπους να κριτικάρει τις λαθεμένες θέσεις και δράσεις μέσα του και να δεθεί βαθύτερα με τις μάζες στο Χονγκ Κονγκ, και να προσεγγίσει ό,τι πιο δημοκρατικό και προοδευτικό υπάρχει στην Κίνα, και με όλη τη δημοκρατική διεθνή κοινή γνώμη, πράγμα που ως τώρα ουσιαστικά δεν το επιχειρεί. Αυτή η αρνητική πραγματικότητα κρύβεται προς στιγμήν από μια σχετική ευφορία των δημοκρατών επειδή η κυβέρνηση των ανδρείκελων υποχώρησε στο ζήτημα της έκδοσης των κρατουμένων στην ενδοχώρα. Γι' αυτό το λόγο μια θεαματική διόρθωση πορείας του κινήματος δεν φαίνεται προς το παρόν άμεση.

Το κίνημα του Χονγκ Κονγκ παρά τα σοβαρά λάθη του είναι δίκαιο και πρέπει στην κύρια πλευρά του να υποστηριχθεί

Όμως, το κίνημα του Χονγκ Κονγκ έχει ακόμα παλλαϊκά χαρακτηριστικά και βρίσκεται στην πλευρά του δίκιου όσο ο διακηρυγμένος και πραγματικός στόχος που κινεί τη μάζα του, είναι να κρατήσει ελεύθερη μια πόλη που ήδη έχει αρχίσει να καταλαμβάνεται από έναν ασύλληπτο σε όγκο και χιπτερικού τύπου φασισμό ο οποίος χρησιμοποιεί εναντίον των εχθρών του τα καλύτερα συστήματα ηλεκτρονικής παρακολούθησης που υπάρχουν, **ενώ λίγο έξω από τα χαμηλά τείχη της τροχίζει θορυβώδως τις λαιμητόμους του διατυμπανίζοντας παγκόσμια το μίσος του για τους διαδηλωτές.** Η παρουσία αυτού του εχθρού στην πόλη -πέρα από το ότι εκείνος ορίζει τον πρωθυπουργό του Χονγκ Κονγκ-, εμφανίστηκε για πρώτη φορά με ανατριχιαστική σαφήνεια στην απαγωγή στα τέλη του 2015 των 5 εργαζομένων (υπαλλήλων και διευθυντών) ενός βιβλιοπωλείου και ταυτόχρονα εκδοτικού οίκου, που πουλούσε βιβλία, τα οποία κυρίως αγόραζαν κινέζοι από την ενδοχώρα και έβγαζαν στη φόρα τις αληθινές εσωτερικές πολιτικές συγκρούσεις στην Κίνα, ειδικά αυτές μέσα στο ψευτοκομμουνιστικό ΚΚ Κίνας (<https://www.nytimes.com/2018/04/03/magazine/the-case-of-hong-kongs-missing-booksellers.html>). Αμέσως μετά από αυτήν την απαγωγή όχι μόνο έκλεισε αυτό το βιβλιοπωλείο, αλλά και χάθηκαν από τα

ράφια όλες οι εκδόσεις στο Χονγκ Κονγκ που αποκάλυπταν τις αληθινές βαθιές πολιτικές εξελίξεις και ζυμώσεις στην ενδοχώρα.

Έτσι όσο λαθεμένες και να είναι κάποιες από τις πρακτικές και τα συνθήματα του συνολικού κινήματος, κυρίως της βίαιης πλευράς του, και όσο κάποια από αυτά να είναι ενδεχόμενα υποδαυλισμένα από προβοκάτορες οπότε μπαίνουν αντικειμενικά στην υπηρεσία του εχθρού, εφόσον αυτό το κίνημα και στην βίαιη μορφή του έχει ακόμα τη συμπάθεια από τη μεγάλη πλειοψηφία των δημοκρατικών μαζών και δεν δέχεται ανοιχτή κριτική από τα δημοκρατικά ρεύματα της αντιπολίτευσης θα πρέπει να υποστηρίζεται. Άλλωστε κάτω από αυτές τις συνθήκες τα λάθη αυτού του κινήματος έχουν και τραγικότητα και ιστορική βαρύτητα γιατί είναι μέρος της επαναστατικής και όχι της αντεπαναστατικής εμπειρίας ενός λαού, αντίθετα από αυτό που συμβαίνει με τα βρώμικα φαιο-«κόκκινα», καθεστωτικά στην κύρια πλευρά τους, κινήματα. Άλλωστε τα νέα επαναστατικά κινήματα των λαών, που όλο και περισσότερο θα συναντούν μπροστά τους το σοσιαλφασισμό και αυτόν θα αντιμετωπίζουν σαν κύριο εχθρό θα γίνουν νικηφόρα μόνο μετά από αρκετές ήττες στην πρώτη φάση τους, γιατί ο εξωτερικός εχθρός αυτών των

κινήματων είναι κυρίως οι προδότες των προηγούμενων επαναστάσεων τους και αυτό που ξέρουν αυτοί πιο καλά από τον καθένα είναι πως αυτές υπονομεύονται, προβοκάρονται και νικιούνται από τα μέσα. Έτσι χτυπάνε από τα μέσα όσο καλά χτυπάνε και απ' έξω. Έτσι ο έξω κύριος εχθρός είναι ο ίδιος ακριβώς με τον μέσα. Αλλά όταν ο μέσα και ο έξω εχθρός ταυτίζονται τότε όταν μαθαίνει κανείς τον έναν πολύ σύντομα θα μάθει και τον άλλον και ο δρόμος προς την επανάσταση γίνεται πιο φαρδύς και πιο σύντομος από ποτέ.

Αυτή είναι η μεγάλη δυσκολία αλλά και η πολύ πλούσια συγκομιδή των επαναστάσεων που έρχονται.

*τα πέντε αιτήματα είναι α) η κατάργηση του νόμου για την δυνατότητα έκδοσης κατηγορουμένων στην Κίνα για εγκλήματα που έγιναν στο Χ. Κονγκ, το οποίο ικανοποιήθηκε από την κυβέρνηση β) η έρευνα από έναν ανεξάρτητο οργανισμό για τη βία που χρησιμοποίησε η αστυνομία του Χονγκ Κονγκ, γ) η κατάργηση του νομικού χαρακτηρισμού των μαχητικών διαδηλώσεων σαν στάση, δ) η αμνηστία για όλους τους κατηγορούμενους στις διαδηλώσεις και ε) η καθιέρωση εκλογικού συστήματος για το Νομοθετικό Συμβούλιο (τη Βουλή του Χονγκ Κονγκ) ώστε κάθε ψήφος να μετράει το ίδιο.

Οι επιθέσεις των κινέζων εθνικιστών στο εξωτερικό στους δημοκρατικούς φοιτητές του Χονγκ Κονγκ

Στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας (www.oakke.gr) αναδημοσίευση ένα άρθρο του αυστραλού δημοσιογράφου Τζον Πάουερ από την South China Morning Post της 25/8. Το άρθρο περιγράφει τις φασιστικές επιθέσεις που δέχονται οι υποστηρικτές του δημοκρατικού αντισοσιαλιστικού κινήματος του Χονγκ Κονγκ στο εξωτερικό. Πρόκειται κυρίως για κινέζικης καταγωγής φοιτητές που σπουδάζουν στη Δύση και οι οποίοι ολοένα και συχνότερα πέφτουν θύματα παρενόχλησης, κακοποίησης, απειλών, προηλακ-

σμού κτλ. από ομοεθνείς τους. Αυτό που προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση και αξίζει να μελετηθεί εδώ είναι όχι τόσο η γνωστή κτηνωδία και θρασύτητα του κινεζικού σοσιαλφασιστικού καθεστώτος που καθοδηγεί και πατρώνει όλες αυτές τις επιθέσεις αλλά κυρίως η αδυναμία των κρατών που φιλοξενούν τα θύματα να τους προσφέρουν κάποια στοιχειώδη ασφάλεια. Αίτια για αυτό είναι η ταξική φύση της δυτικής μονοπωλιακής αστικής τάξης που την κάνει να δένεται με τον ένα ή άλλο τρόπο με το ανατολικό φασιστικό μονοπώλιο

πάντα σε βάρος των συμφερόντων των λαών που αγωνίζονται για δημοκρατία και ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, κάτι που το ανατολικό μονοπώλιο ξέρει πολύ καλά να εκμεταλλεύεται. Για παράδειγμα τα υψηλά έσοδα των δυτικών πανεπιστημίων, έσοδα που προέρχονται από την αθρόα εισροή κινέζων φοιτητών, εξηγούν την ανοχή που επιδεικνύει η διοίκησή τους απέναντι σε τέτοιου είδους φασιστικές επιθέσεις που καθοδηγούνται από το Πεκίνο.

Η αναγνώριση αυτής της θλιβερής κατάστασης οδηγεί σε ένα ακόμα πιο

θλιβερό συμπέρασμα. Αν η ασφάλεια των δημοκρατών στη Δύση απέναντι στους κινέζους νεοναζί είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη, πόση θα πρέπει να είναι σε μια χώρα που ελέγχεται πλήρως πολιτικά από τον ανατολικό φασιστικό άξονα Ρωσίας-Κίνας και ολόένα και περισσότερο οικονομικά από αυτόν, όπως είναι η Ελλάδα; Μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο κτηνώδης θα είναι η βία που θα ασκήσουν μεθαύριο αυτά τα καθάρματα στους ναυτεργάτες οι οποίοι θα διεκδικούν τα ολόένα και λιγότερο εξασφαλισμένα εργασιακά τους δικαιώματα στον Πειραιά. Μπορεί να υποθέσει τι εξευτελισμούς έχουν να

υποστούν οι πατριώτες και δημοκράτες που θα παλεύουν ενάντια στη διάλυση και για μια δημοκρατική εκπαίδευση, πόσες ανεπίπττες ταλαιπωρίες και βασανιστήρια όσοι αντιδρούν στα πραξικοπήματα του πολιτικού καθεστώτος και στην επιθετική και μαζί δουλική στον άξονα εξωτερική του πολιτική.

Ελπίζουμε ότι αυτό το κείμενο θα διαλύσει τις αυταπάτες που τρέφει ένα μέρος του ελληνικού λαού σε σχέση με τη θεωρούμενη «σωτήρια» εξάπλωση του ανατολικού μονοπωλίου στη χώρα μας.

Πως ο Μητσοτάκης συνεργάστηκε με τον Τσίπρα για να αποδυναμώσει πολιτικά τον αναπτυξιακό νόμο που ψήφισε ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΣΕ ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

στοιχειωμένους επαγγελματίες που θα βεβαιώνουν την ολοκλήρωση επενδύσεων για τη χρηματοδότηση τους από το ΕΣΠΑ και άλλα αναπτυξιακά προγράμματα. Επίσης, όταν πρόκειται για τις εντελώς απαγορευμένες μεγάλες μονάδες μπορούν και αυτές να υπαχθούν στο ευνοϊκό καθεστώς σύμφωνα με το οποίο δεν χρειάζεται έγκριση άδειας λειτουργίας αλλά απλή γνωστοποίηση στις αρχές, αφού δίνεται η δυνατότητα ίδρυσης Επιχειρηματικού Πάρκου Μεμονωμένης Μεγάλης Μονάδας (ΕΠΜΜΜ). Ως μεμονωμένες μεγάλες μονάδες θεωρούνται αυτές που έχουν έκταση τουλάχιστον 150 στρέμματα για δραστηριότητες υψηλής όχλησης και 100 στρέμματα για δραστηριότητες μέσης όχλησης (<https://www.naftemporiki.gr/finance/story/1514683/gefures-gia-tous-ependutes-stoanaptuksiaiko-nomosxedio-tou-ypan>). Όλα αυτά τα απαγορευμένα ως τώρα βήματα για την ανάπτυξη της παραγωγής που σημαίνει αντίστοιχα τη δημιουργία θέσεων εργασίας, τον περιορισμό της ανεργίας, το κλείσιμο του δρόμου σε κάτεργα με την απειλή της απόλυσης, και κυρίως ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο στην αποικιοποίηση της χώρας από το πούτινικό αφεντικό και τους συμμάχους του, δεν θα μπορούσαν παρά να προκαλέσουν το ξέσπασμα μίας θυελλώδους πολιτικής σύγκρουσης και επίθεσης του ρωσόδουλου καθεστώτος, της πρώτης που εκδηλώθηκε με τέτοια ένταση από τότε που ήρθε στην εξουσία η κυβέρνηση της ΝΔ. Ήταν φυσικό το καθεστώς των σαμποτέρ να κινηθεί με λύσσα για να τον εμποδίσει. Κι επειδή οποιοσδήποτε θα χτυπούσε λυσσασμένα αυτό το νόμο σε μια ρημαγμένη χώρα θα απομονωνόταν σαν καταστροφάρας, η μέθοδος που επιλέχθηκε ήταν η στοχοποίηση του υπουργού που τον προώθησε. Αυτήν την ανέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ αξιοποιώντας στους μεν δημοκρατικούς ανθρώπους τις εθνικιστές θέσεις του και το πραγματικά ακροδεξιό πολιτικό το παρελθόν του, ενώ στο ευρύτερο κοινό αναζωπυρώνοντας ξαφνικά τη χρεωκοπημένη από τη σκευωρία κατηγορία για τη Νοβάρτις ότι ήταν διεφαρμένος.

Συγκεκριμένα, παραμονές της ψήφισης του νομοσχεδίου ο ΣΥΡΙΖΑ ανακάλυψε μία συνέντευξη του Γεωργιάδη που δόθηκε τον προηγούμενο χρόνο (!) στα πλαίσια ενός ντοκιμαντέρ της ελβετικής τηλεόρασης για τη Novartis στην οποία είχε πει επί λέξει ότι η απόφαση για προμήθεια φαρμάκων της Novartis δεν ήταν «μία απόφαση δωροδοκίας, ήταν μία καλή απόφαση η οποία έσωσε ανθρώπινες ζωές». Και συμπλήρωσε με μία διατύπωση η οποία μόνο κακόπιστα απομονωμένη μπορεί να θεωρηθεί σα δικαίωση της πρακτικής της μίζας: «Και θα πρέπει να καταλάβετε ότι εταιρείες όπως η Novartis μπορεί να δίνουν χρήματα σε πολιτικούς ή σε γιατρούς ή δεν ξέρω εγώ σε ποιους, επίσης όμως σώζουν και ζωές» (www.tovima.gr/2019/10/20/politics/rolemos-georgiadi-syriza-gia-ti-novartis/). Αυτή ακριβώς η δήλωση έγινε σημαία του ΣΥΡΙΖΑ για να στοιχειοθετήσει την κατηγορία της δωροδοκίας (!), (λες και θα έκανε ποτέ ένας οποιοσδήποτε πολιτικός στον κόσμο μια τόσο ανόητη παραδοχή) και σε αυτή την επίθεση, η επίσημη ΝΔ άφησε ακάλυπτο έναν υπουργό της. Αυτό σε μία στιγμή που υπάρχουν περισσότερα στοιχεία από ποτέ για τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, τις παρεμβάσεις της στη δικαιοσύνη, και την καταπάτηση κάθε θεσμικής διαδικασίας διερεύνησης ενός σκανδάλου στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας με τη χρήση φυτευτών ανώνυμων μαρτύρων για τη στοχοποίηση των πολιτικών της αντιπάλων, και την ώρα που το πρωτοκλασάτο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ στη δικαιοσύνη, ο Παπαγγελόπουλος απολογείται στη Βουλή μετά από καταγγελίες εισαγγελέων για αυτές ακριβώς τις μεθοδεύσεις για τις οποίες του κόλλησε η ρετσινιά του Ρασπούτιν. Κι όμως ενώ αυτόν είχε το θράσος ο ΣΥΡΙΖΑ να υπερασπίσει στη Βουλή, τον ίδιο που είπε ότι αποτελεί συκοφαντία και εναντίον του Ρασπούτιν η κατηγορία ότι ήταν σκευωρός... (<https://www.newsit.gr/politikh/papaggelopoulos-klama-stin-vouli-o-raspoutin-kai-toaxalinoto-seks-video-5/2889330/>). Είναι χαρακτηριστικό ότι ο πιο προβεβλημένος δικηγόρος, και προωθητής των στοιχείων που κατέθεσαν οι ανώνυμοι μάρτυρες στην υπόθεση Novartis είναι ο πρώην συνήγορος του αρχιναζί Κασιδιάρη, Παύλος Σαράκης που έφυγε από την υπεράσπιση όχι λόγω «διαφωνιών στην υπερασπιστική γραμμή», (<https://roides.wordpress.com/2019/01/03/3jan19/>): «Ο Παύλος Σαράκης, ο δικηγόρος που περιφέρεται στα κανάλια και κρατά τη ρομφαία του αρχάγγελου κατά της διαφθοράς στην υπόθεση Novartis, ήταν ο δικηγόρος του Κασιδιάρη και του Παναγιώταρου», <https://jailgoldendawn.com/2014/07/10/o->).

Ο Τσίπρας ζήτησε την αποπομπή του Γεωργιάδη από την κυβέρνηση, μία απαίτηση που ο Κ. Μητσοτάκης φάνηκε να κατανοεί πλήρως, δείχνοντας τη δυσανεξία του στον υπουργό του με την απουσία του από τη συζήτηση του νομοσχεδίου στην ολομέλεια της Βουλής στην οποία συμμετείχαν όλοι οι αρχηγοί των υπόλοιπων κομμάτων!!! Με λίγα λόγια ο Κ. Μητσοτάκης πρόθυμα δέχθηκε να συμπλεύσει με τις φασιστικού τύπου μεθοδεύσεις κατασκευής ενόχων στην υπόθεση της Novartis ενάντια στον υπουργό του. Μάλιστα, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Πέτσας, σε τοποθέτηση για τις έντονες επιθέσεις ενάντια στον Τσίπρα που έκανε ο Γεωργιάδης αντιδρώντας στην επίθεση που ξεκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ εναντίον του (μίλησε για χρηματισμό Τσίπρα-Πολάκη και χαρακτήρισε τον Τσίπρα «καταστροφάρα της Ελλάδας») δήλωσε ότι «είναι ανθρωπινό να έχει εξάρσεις» (!!!) δηλαδή, ότι η κυβέρνηση αποδοκιμάζει αυτές τις δηλώσεις αλλά τις συγχωρεί... Και τελικά,

επειδή και ο Πέτσας απέτυχε να μεταφέρει το αληθινό μήνυμα του πρωθυπουργού όπως εκφράστηκε με την απουσία του στη Βουλή, αφού πρόσφερε έστω και λειψά κάλυψη στον Γεωργιάδη, εκπρόσωπος του πρωθυπουργού ανέλαβε ο καραμανλικός Αντώνναρος ο οποίος προειδοποίησε τον Γεωργιάδη μιλώντας ουσιαστικά εκ μέρους του Κ. Μητσοτάκη που δεν σχολίασε αυτή τη δήλωση, ότι η ανοχή του πρωθυπουργού κάποια στιγμή θα τελειώσει, και ότι ο μόνος αναντικατάστατος στην κυβέρνηση είναι ο Κ. Μητσοτάκης, όλοι οι άλλοι είναι αναλώσιμοι... (<https://thefaq.gr/sti-thesi-toys-vazei-georgiadi-pletsa-oantonaros-min-xechnate-se-miak-yvernisi-oloi-einai-analosimoi/>). Ο Αντώνναρος δεν μίλησε σαν ένα παρακατιανό στέλεχος ενός παραγκωνισμένου Καραμανλή. Γιατί την ίδια στιγμή ο εξεφανισμένος υποτίθεται πολιτικά Καραμανλής εμφανιζόταν σε ηγετικό ρόλο στη Θεσσαλονίκη σε ομιλία του ενάντια σε ΗΠΑ-Ευρώπη για τη λειψή υπεράσπισή τους στην Ελλάδα στα «εθνικά θέματα» και απέναντι στην Τουρκία. Ταυτόχρονα ο πολιτικός μέντορας του Γεωργιάδη Σαμαράς, εξαφανίστηκε από τις τηλεοράσεις, και από τη Βουλή, ενώ έλειπε εντελώς από την αίθουσα τη στιγμή της ψηφοφορίας. Τι σημαίνει η απουσία του Κ. Μητσοτάκη, και η σιωπή του απέναντι στην επίθεση που δέχτηκε ο Γεωργιάδης από τον Τσίπρα, τι σημαίνει αυτή η συντονισμένη αποδοκιμασία Κ. Μητσοτάκη, Κ. Καραμανλή, Α. Σαμαρά σε μία κεντρική υποτίθεται μάχη για την κυβέρνηση, στην πιο κεντρική σύμφωνη με τις διακηρύξεις της, αυτή της ανάπτυξης; Σημαίνει ότι ένα νομοσχέδιο που προωθείται από ένα στιγματισμένο υπουργό πολιτικά ακυρώνεται στην πράξη, γιατί είναι αυτός ο ίδιος ο υπουργός που θα κληθεί να το εφαρμόσει με υπουργικές αποφάσεις, οπότε αν αυτός αποδοκιμάζεται από σύσσωμη κυβέρνηση και αντιπολίτευση, και με τα ΜΜΕ εναντίον του, δεν μπορεί να εφαρμόσει κανένα νόμο. Ουσιαστικά αυτός ο νόμος πέρασε μόνο στα χαρτιά. Αποκαλύπτεται έτσι ότι η ηγεσία της ΝΔ είναι ένας αναπόσπαστος κρίκος του καθεστώτος των σαμποτέρ, και ότι είναι εξίσου ρωσόδουλη με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές ηγεσίες. Μέσα σε αυτό το κλίμα ήταν εύκολο να καταψηφιστεί ο αναπτυξιακός νόμος από όλα τα άλλα κόμματα, με το ΚΙΝΑΛ να πλειοδοτεί μαζί με τον Κουτσούμπα, στην κατηγορία ότι οι διατάξεις του βάζουν σε κίνδυνο την προστασία του περιβάλλοντος που είναι το υπέρτατο δημαγωγικό επιχείρημα και το πιο αποτελεσματικό εργαλείο στα χέρια του σαμποταριστικού καθεστώτος το οποίο πουθενά και ποτέ δεν φρόντισε το περιβάλλον, πουθενά και ποτέ δεν φρόντισε να κάνει πάρκα για το λαό, ή να φροντίσει όσα ελάχιστα υπάρχουν, ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε όταν η Κόσμο μάζωνε το Ικόνιο για να κάνει τις προβλήτες της, αλλά θυμάται το περιβάλλον μόνο για την καταστροφή της ντόπιας παραγωγής και την εξαθλίωση των εργατών. Από κοντά ακολούθησε και ο Βαρουφάκης του Μέρα25 που δηλώνει ευθαρσώς ότι δεν θέλει καμία ανάπτυξη αν δεν εντάσσεται στην «Πράσινη Βιομηχανική Επανάσταση» (λεει ωμα: κανένα Ελληνικό, καμία εξόρυξη κλπ). Είναι επίσης ακόμα πιο χαρακτηριστικό ότι η φασιστική «Ελληνική Λύση» του Βελόπουλου ενώ είχε περισσότερα αρνητικά παρά θετικά να πει για το νόμο στις τοποθετήσεις στη Βουλή, τον υπερψήφισε τελικά, κάτι που ελάχιστα μπορεί να μετρήσει σαν πολιτική στήριξη αφού το μόνο αποτέλεσμα που είχε ήταν να τονιστεί το ακροδεξιό παρελθόν του υπουργού που τον προώθησε.

Θυμίζουμε ότι η πρώτη και σε ένα μεγάλο βαθμό δίκαιη μάχη αυτής της σύγκρουσης είχε προετοιμάσει ήδη το κλίμα ενάντια στο αναπτυξιακό σκέλος του νόμου, και αφορούσε το κομμάτι των εργασιακών μέτρων. Το κομμάτι αυτό ήταν η αχρείαση από κάθε άποψη ένταξη σε ένα νομοσχέδιο που αφορούσε μέτρα για τις επενδύσεις μίας σειράς διατάξεων που αφορούν την υπονόμευση των κλαδικών συμβάσεων και που ανοίγουν δρόμο στην εργοδοτική αυθαιρεσία για τη μείωση των μισθών (έχουμε αναφερθεί στα εργασιακά μέτρα στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής). Το πόσο αχρείαστο ήταν να ενταχθεί οποιαδήποτε τέτοια διάταξη στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο για το σκοπό της διάσωσης υποτίθεται των προβληματικών επιχειρήσεων φαίνεται από το εξής απλό στοιχείο, ότι ο τελευταίος παράγοντας που μπορεί να οδηγήσει σε πτώχευση σήμερα μία επιχείρηση είναι το εργασιακό κόστος. Σύμφωνα με στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Υπηρεσίας, το 2016 το ωριαίο κόστος εργασίας -αμοιβή εργαζόμενου συν εργοδοτικές εισφορές- στην Ελλάδα ήταν 14,2 ευρώ έναντι 15,3 ευρώ που ήταν το 2004 (!!!) Στην ΕΕ των 28 το κόστος αυτό ήταν το 2016 κατά μέσο όρο στα 25,4 ευρώ και στα 29,8 ευρώ στους 18 της ευρωζώνης (<https://www.cnn.gr/news/ellada/story/75434/poio-einai-to-oraiio-kostos-ergasias-stinellada>). Το κεφάλαιο του νόμου για τα εργασιακά ήταν απλά δωράκι του Μητσοτάκη στην προπαγάνδα του ψευτοΚΚΕ ότι η ανάπτυξη φέρνει κέρδη για το κεφάλαιο μόνο και εξαθλίωση για τους εργαζόμενους που σύμφωνα με το ίδιο σκεπτικό δεν έχουν σε τίποτα να ωφεληθούν από την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής. Αυτή μπορεί να γίνει τάχα μόνο σε ένα κράτος που την εξουσία θα την έχει το «κόμμα του λαού», δηλαδή το ψευτοΚΚΕ. Δηλαδή μέσα σε συνθήκες καπιταλισμού, οι εργάτες πρέπει να είναι είτε εξαθλιωμένοι άνεργοι στο έλεος της κρατικής πρόνοιας, είτε δούλοι σε παλιόμοινα εργοστάσια γαλέρες, και θα περιμένουν υπομονετικά το ψευτοΚΚΕ να πάρει τον έλεγχο του στρατού, της αστυνομίας και με τον τραμπούκικο μειοψηφικό στρατό του να επιβάλλει τη δικτατορία του

Συνέχεια στη σελ. 15

Το αίσχος των Ευρωπαίων αστοφιλελεύθερων: Ταυτίζουν την αντιφασιστική Σοβιετική Ένωση με τον Χίτλερ, την ώρα που υποτάσσονται γλοιωδώς στο νέο Χίτλερ Πούτιν

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, 10/10/2019)

Μεγάλη συζήτηση άνοιξε πριν από λίγες μέρες στη χώρα μας (αλλά σε ένα βαθμό και σε άλλες χώρες της Ευρώπης) γύρω από το ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου, με τίτλο «Η σημασία της ευρωπαϊκής μνήμης για το μέλλον της Ευρώπης». Το κείμενο αυτό εγκρίθηκε από το σύνολο των μισοδημοκρατικών ευρωπαϊκών πολιτικών ομάδων, δηλαδή από το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, τους σοσιαλδημοκράτες, τους φιλελεύθερους και κεντρώους (στους οποίους συμμετέχει και το κόμμα του Μακρόν), τους συντηρητικούς (στους οποίους συμμετέχουν οι Βρετανοί Συντηρητικοί του Τζόνσον και το κυβερνών κόμμα του Κασίνο της Πολωνίας) και τους Πράσινους, ενώ σε αυτό αντιτάχθηκαν (όχι τυχαία) οι εθνικοφασίστες της λεπενικής και σαλβινικής ακροδεξιάς και η ψευτοαριστερή ευρωμάδα στην οποία ανήκει ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΑΚΕΛ, το Ροδεμό, καθώς και το ψευτοΚΚΕ, που έχει όμως αποχωρήσει από την τελευταία, κρίνοντας την ως «πολύ φιλοευρωπαϊκή και ρεφορμιστική».

Στο κείμενο αυτό, μέσα σε γενικά σωστές παρατηρήσεις για την ανάγκη πολιτικής απομόνωσης της ακροδεξιάς, του ρατσισμού, του αντισημιτισμού και της άρνησης του Ολοκαυτώματος, οι συντάκτες έχουν προσθέσει τα εξής αποσπάσματα:

«(σ.σ. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τονίζει ότι ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο πιο καταστροφικός πόλεμος στην ιστορία της Ευρώπης, ξεκίνησε ως άμεσο αποτέλεσμα της διαβόητης Συνθήκης μη επιθέσεως της 23ης Αυγούστου 1939 μεταξύ Ναζι και Σοβιετικών, γνωστής επίσης ως σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ, και των μυστικών πρωτοκόλλων της, βάσει των οποίων δύο ολοκληρωτικά καθεστώτα που είχαν ως κοινό στόχο να κατακτήσουν τον κόσμο διαίρεσαν την Ευρώπη σε δύο σφαίρες επιρροής:

3. υπενθυμίζει ότι το ναζιστικό και το κομμουνιστικό καθεστώς διέπραξαν μαζικούς φόνους, γενοκτονία και εκτοπίσεις, και προκάλεσαν μια άνευ προηγουμένου στην ιστορία της ανθρωπότητας απώλεια ανθρώπινων ζωών και στέρηση ελευθερίας, και υπενθυμίζει το εξαιρετικά ειδικό έγκλημα του Ολοκαυτώματος που διέπραξε το ναζιστικό καθεστώς: καταδικάζει απερίφραστα τις επιθετικές πράξεις, τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και τις μαζικές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που διαπράχθηκαν από το ναζιστικό, το κομμουνιστικό και τα λοιπά ολοκληρωτικά καθεστώτα:

4. εκφράζει τον βαθύ σεβασμό του για κάθε θύμα αυτών των ολοκληρωτικών καθεστώτων και καλεί όλα τα θεσμικά όργανα και τους φορείς της ΕΕ να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε τα φρικτά εγκλήματα του ολοκληρωτισμού κατά της ανθρωπότητας και οι συστημικές κατάφωρες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να διατηρούνται στη μνήμη και να παραπεμφθούν στα δικαστήρια, και να εγγυηθούν ότι ποτέ δεν θα επαναληφθούν τέτοια εγκλήματα δεν θα επαναληφθούν ποτέ: τονίζει ότι είναι σημαντικό να διατηρηθούν ζωντανές οι μνήμες

του παρελθόντος, διότι δεν μπορεί να υπάρξει συμφιλίωση χωρίς μνήμη, και επαναλαμβάνει ότι σέκεται ενωμένο απέναντι σε κάθε μορφή ολοκληρωτισμού, όποιο και να είναι το ιδεολογικό του υπόβαθρο: 5. καλεί όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ να κρίνουν με σαφήνεια και βάσει αρχών τα εγκλήματα και τις επιθετικές ενέργειες που διέπραξαν τα ολοκληρωτικά κομμουνιστικά καθεστώτα και το ναζιστικό καθεστώς: 6. καταδικάζει όλες τις εκδηλώσεις και τη διάδοση, μέσα στην ΕΕ, ολοκληρωτικών ιδεολογιών, όπως ο ναζισμός και ο σταλινισμός».

Παρακάτω και προς το τέλος του κειμένου σημειώνεται ακόμη ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο «...εκφράζει τη βαθιά του ανησυχία για τις προσπάθειες της σημερινής ρωσικής ηγεσίας να διαστρεβλώσει τα ιστορικά γεγονότα και να ξεπλύνει τα εγκλήματα που διέπραξε το σοβιετικό ολοκληρωτικό καθεστώς και τις θεωρεί ένα επικίνδυνο στοιχείο του πολέμου ενημέρωσης που έχει κηρυχθεί κατά της δημοκρατικής Ευρώπης, με στόχο τη διαίρεση της Ευρώπης, και, ως εκ τούτου, καλεί την Επιτροπή να αντιμετωπίσει αποφασιστικά αυτές τις προσπάθειες: 17. ανησυχεί με τη συνεχιζόμενη χρήση των συμβόλων των ολοκληρωτικών καθεστώτων σε δημόσιους χώρους και για εμπορικούς σκοπούς, υπενθυμίζοντας ότι διάφορες ευρωπαϊκές χώρες έχουν απαγορεύσει τη χρήση των ναζιστικών και των κομμουνιστικών συμβόλων: 18. σημειώνει ότι, σε ορισμένα κράτη μέλη, η συνεχιζόμενη παρουσία σε δημόσιους χώρους μνημείων και σημείων μνήμης (πάρκα, πλατείες, οδοί κ.λπ.) που εξυμνούν ολοκληρωτικά καθεστώτα, ανοίγει τον δρόμο για τη διαστρέβλωση των ιστορικών γεγονότων ως προς τις συνέπειες του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και για την επέκταση του ολοκληρωτικού πολιτικού συστήματος» (Ολόκληρο το κείμενο στα ελληνικά βρίσκεται εδώ: http://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_EL.html).

Στο ζήτημα της ταύτισης από πλευράς όλων των βασικών φραξιών της ευρωπαϊκής αστικής τάξης του επαναστατικού κομμουνισμού με το φασισμό και μάλιστα ακόμη περισσότερο με τον κανιβαλικό ναζισμό, έχουμε τοποθετηθεί εκτενώς ήδη από το 2005, όταν το Συμβούλιο της Ευρώπης είχε υιοθετήσει απόφαση ιστορικής καταδίκης των «κομμουνιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων» (βλ. το άρθρο μας «ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΤΑ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ» ή για τη στάση και τις θέσεις της επαναστατικής εργατικής τάξης μπροστά στη διαμάχη των φιλελεύθερων αστών με το σοσιαλφασισμό»). Ανάλογη, πιο πρόσφατη τοποθέτηση για τη διαμάχη μεταξύ Ευρωπαίων φιλελεύθερων και αντικομμουνιστικών αστικών τάξεων των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης από τη μία πλευρά και πουτινικών ψευτοκομμουνιστών-σοσιαλφασιστών από την άλλη επάνω σε ζητήματα ιστορίας είχαμε κάνει και πιο πρόσφατα, με αφορμή την προβοκάτσια Πούτιν - ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με μια σύναξη στην Εσθονία (βλ. Για τη Διάσκηψη στην Εσθονία ή πώς η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και η ψευτοαριστερά προετοιμάζουν πολιτικά και ιδεολογικά το λαό για τη ρώσικη επίθεση κατά της ανατολικής Ευρώπης).

Σε αυτές τις τοποθετήσεις μας έχουμε εκθέσει λίγο - πολύ διεξοδικά τη θέση που παίρνουμε όταν η μεν φιλελεύθερη ή και κλασική συντηρητική αντικομμουνιστική αστική τάξη ταυτίζει τον κομμουνισμό με το ναζισμό, ο δε νεοχιτλερικός πουτινισμός καμώνεται τον «υπερασπιστή» της ιστορικής παράδοσης του κομμουνιστικού κινήματος και πιο ειδικά της ΕΣΣΔ και του Στάλιν.

Η νέα ωστόσο ποιότητα της αντικομμουνιστικής επίθεσης των Ευρωπαίων φιλελεύθερων, που φτάνουν πια ένα βήμα από την άρνηση της κομβικής συνεισφοράς της Σοβιετικής Ένωσης και του αντιφασιστικού κομμουνισμού στην ήττα της βαρβαρότητας σε όλο τον πλανήτη την περίοδο 1939-1945, αξίζουν μιας νέας, συμπληρωματικής τοποθέτησης.

Η άρνηση του αντιφασιστικού αγώνα της ΕΣΣΔ βήμα προς το φιλοχιτλερικό ιστορικό αναθεωρητισμό

Το ό,τι η φιλελεύθερη αστική τάξη της Ευρώπης, λόγω ταξικής τυφλωμάρας, αλλά και ταξικού ενστίκτου επιβίωσης, αδυνατεί να ξεχωρίσει τον πραγματικό λενινιστικό (και σταλινικό) και μαοϊστικό

κομμουνισμό από το σοσιαλφασισμό της μετά το 1956 Ρωσίας και της μετά το 1978 Κίνας, ήταν ήδη γνωστό και έχει να κάνει με τη χάρη που χρωστά στους Χρυσόστοφ - Μπρέζνιεφ - Γκορμπασόφ και Τενγκ Χαϊάο Πινγκ για την καπιταλιστική παλινόρθωση στις δύο πρώτες χώρες στις οποίες πραγματοποιήθηκε νικηφόρα έφοδος του προλεταριάτου στον ουρανό. Για όλα τα αστικά ρεύματα του πλανήτη η περίοδος που ηγεμόνευσαν οι παραπάνω σοσιαλφασίστες, αλλά και οι σημερινές Ρωσία και Κίνα είναι ασυζητητί καλύτερες και προτιμότερες της περιόδου των Λένιν, Στάλιν, Μάο, πράγμα που εξηγείται από την ταξική αντιδιαμετρικότητα των δύο περιόδων και όχι φυσικά από τη δήθεν ταύτισή τους. Σε τελική ανάλυση, οι φιλελεύθεροι αστοί νιώθουν ταξική αλληλεγγύη και χρωστούν ευγνωμοσύνη στους σοσιαλφασίστες αστούς επειδή οι τελευταίοι τους απάλλαξαν (προσωρινά βέβαια) από τον τρόπο της κομμουνιστικής επανάστασης και της κοινωνικής ηγεμονίας (δικτατορίας) του προλεταριάτου. Χρωστούν επίσης ευγνωμοσύνη, ειδικά στους κτηνώδεις καταπιεστές του εργαζόμενου λαού της Κίνας, καθώς οι τελευταίοι, ασκώντας μια ωμή και κτηνώδη δικτατορία πάνω στην κινεζική εργατική τάξη, έχουν επιτρέψει στο δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο να επενδύει και να αβγαταίνει τα κέρδη του σε κινεζικό έδαφος εδώ και περίπου 30 χρόνια, σε μια πρωτοφανή για το σύγχρονο κόσμο κλίμακα.

Γνωστή ήταν ήδη από τη δεκαετία του '70 και η προσπάθεια εξίσωσης κομμουνισμού και φασισμού, η οποία ειδικά από τη δεκαετία του '90 είδε τα πανιά της να φουσκώνουν από διάφορους νεόκοπους πρώην αριστερούς ή ακόμη και πρώην μαοϊκούς διανοούμενους, που πέρασαν στο σκληρό, σχεδόν ωμά φιλοχιτλερικό αντικομμουνισμό, τύπου Κορτουά («Μαύρη Βίβλος του Κομμουνισμού») ή στην Ελλάδα Μαραντζίδη (πρώην «Κ»Κεσ., για μια περίοδο φιλελεύθερος αντικομμουνιστής και νυν φιλοσυριζαίος ιστορικός).

Λίγο έως πολύ όμως, ακόμη και αυτά τα πολιτικοϊδεολογικά ρεύματα, θέλοντας και μη, αναγνώριζαν ότι, παρά τη διαφωνία τους με το εσωτερικό πολιτικό καθεστώς της ΕΣΣΔ της περιόδου Στάλιν, η τελευταία έδωσε πρωτοπόρα τη μάχη ενάντια στο μαύρο χιτλερισμό και χοντρικά, ηγήθηκε του παγκόσμιου αντιναζιστικού μετώπου, ακολουθούμενη από την Αγγλία και τις ΗΠΑ, που συνέτριψε τις ναζιστικές ορδές και οδήγησε στη νίκη του ανθρώπινου πολιτισμού επί της πιο απεχθούς

βαρβαρότητας των καιρών μας. Αυτή ήταν μια ιστορική αλήθεια γραμμένη με τόσο αίμα, που κανείς Ευρωπαίος αστοδημοκράτης των τελευταίων δεκαετιών δεν είχε τολμήσει, ούτε καν είχε προσπαθήσει στα σοβαρά να παραγράψει.

Πλέον, ωστόσο, και με την τελευταία συλλογική τοποθέτηση του Ευρωκοινοβουλίου, με τέτοια μάλιστα ομοφωνία των σε γενικές γραμμές μισοδημοκρατικών αστικών ρευμάτων εντός του, η ευρωπαϊκή αστική τάξη διαβαίνει και αυτόν το Ρουβίκωνα, κάνοντας δύο μεγάλα ιδεολογικά και πολιτικά εγκλήματα: από τη μια ακυρώνει στην πράξη το ίδιο το αντιφασιστικό μέτωπο που οι ίδιοι οι ταξικοί και πολιτικοί πρόγονοί της μπήκαν, αν και για μια περίοδο ταλαντεύτηκαν, με συνέπεια στο μέτωπο με το αντιφασιστικό σοσιαλιστικό προλεταριάτο της ΕΣΣΔ ενάντια στον Άξονα ναζιστικής Γερμανίας - μιλιταριστικής Ιαπωνίας - φασιστικής Ιταλίας κι από την άλλη χαρίζει στον Αδόλφο Πούτιν ακριβώς τα όπλα που ζητάει και που χρειάζεται για να εξαπολύσει το σημερινό πόλεμο εξανδραποδισμού και ισοπέδωσης της Ευρώπης που ετοιμάζει πυρετωδώς. Γιατί αυτή ακριβώς η αντικομμουνιστική, φιλοχιτλερική αφήγηση, γυρισμένη βέβαια τα μέσα έξω, είναι εκείνη την οποία διαδίδει ο Πούτιν τόσο στον αφιονισμένο από τον ίδιο και το φασιστικό καθεστώς του ρώσικο λαό, όσο και στη λαϊκή βάση που του πλάθουν κατάλληλα μέσα στην Ευρώπη εν όψει του πολέμου τα φασιστικά και ψευτοαριστερά ταγματαλητήρια τσιράκια του μέσα στη Δύση. Όλοι αυτοί, με αρχηγό το ρώσο δικτάτορα, λένε χοντρικά: «Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο δεν υπήρξε κανένα αντιναζιστικό μέτωπο. Η Ρωσία αντιμετώπισε τον Χίτλερ, ο οποίος όμως στην πραγματικότητα ήταν το προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης. Άρα το Ρίμπεντροπ - Μολότοφ δεν ήταν τακτική, αλλά στρατηγική κίνηση, γιατί έτσι κι αλλιώς ο αντιναζισμός χωρίς αντιδυτικισμό δε λείει τίποτα, είναι φιλελεύθερη παγίδα. Ο πραγματικός εχθρός, κι ως μη φαινόταν, τότε και τώρα, είναι οι εβραίοφιλελεύθεροι Αγγλοαμερικάνοι και οι ναζί είναι απλά η αιχμή του δόρατός τους. Έτσι λοιπόν, όπως και τότε, και σήμερα η Ρωσία θα νικήσει τη στο βάθος ναζιστική Δύση». Είναι ακριβώς η θεωρία των ψευτοΚΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ ότι η «Χρυσή Αυγή» δεν ήταν ποτέ τίποτε άλλο από «τσιράκια των φιλελεύθερων εφοπλιστών», δηλαδή μια αναμφισβήτητα κτηνώδης, ωστόσο ασήμαντη στρατηγική αιχμή του δόρατος ενός μεγαλύτερου και κυριότερου εχθρού που κρύβεται πίσω της

Συνέχεια από τη σελ. 13

και που είναι, σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, οι φιλελεύθεροι, η ΝΔ, η Δύση κλπ. Αυτή η ακροδεξιά - φιλοναζιστική θεωρία, πουτινική ως το μεδούλι, είναι ο τάχατος «αριστερισμός» της ψευτοαριστεράς που κοροϊδεύει το σύνθημα «εκτός νόμου οι ναζί» ως δήθεν εξωραϊστικό του φιλελεύθερου αστικού κράτους. Κι όλα αυτά τη στιγμή που στην Ελλάδα, αλλά και παντού πια στον κόσμο, οι ναζιστές και οι εθνικοφασίστες είναι μανιασμένα αντιδυτικοί και ολόψυχα πουτινικοί και φιλορώσοι.

Ο φιλοπουτινισμός των «άτεγκτων» φιλελεύθερων αντικομμουνιστών

Θα μπορούσε ωστόσο κανείς να αντιπείνει ότι οι Ευρωπαίοι αστοί, έστω και με τα παλιά και σκουριασμένα υλικά του ιστορικού αντικομμουνισμού τους, προσπαθούν με τέτοια ψηφίσματα να σταθούν στο πλευρό των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, που φοβούνται πολύ - και δίκαια - το ρωσικό σοσιαλιμπεριαλιστικό επεκτατισμό, οπότε εκστρατεύουν, έστω και ηλιθιωδώς ως προς την αντικομμουνιστική μορφή, ενάντια στον ψευτοκομμουνισμό-σοσιαλφασισμό που τις υποδούλωσε από τη δεκαετία του 60 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90. Όμως, αυτή η θεωρία καταρρέει, καθώς οι γλοιώδεις ως προς τις ηγεσίες τους Ευρωπαίοι φιλελεύθεροι αστοί αποδεικνύονται φτηνοί στα πίσυρα και ακριβοί στο αλεύρι. Όσο περισσότερες άδικες κατάρεις κι αν εξαπολύουν ενάντια στον κομμουνισμό της σταλινικής (και δευτερευόντως της μαοϊκής) εποχής, τόσο περισσότερες υποκλίσεις και εκχωρήσεις κάνουν **σήμερα** προς την αντισημιτική, φασιστική, επεκτατική και δολοφονική (με δηλητηριάσεις και ωμές εκτελέσεις Ρώσων αντιφρονούντων ακόμη και σε αγγλικό, γερμανικό κλπ. έδαφος) Ρωσία του Πούτιν. Όσο περισσότερο φωνάζουν για την είσοδο του σοβιετικού στρατού στην Πολωνία, (όπου πήρε πίσω εδάφη που οι Πολωνοί αντιδραστικοί είχαν αποσπάσει από την ΕΣΣΔ στην περίοδο της επανάστασης) ή καταγγέλλουν σαν χιτλερικού τύπου τις επεμβάσεις στη Φινλανδία, τις βαλτικές χώρες και τη ρουμανική Βεσσαραβία (Μολδαβία) το 1939-1941 (ενώ επρόκειτο για επεμβάσεις που ναι μεν αποδείχτηκαν λαθεμένες αργότερα, είχαν ωστόσο σαν αποκλειστικό στόχο να αποτρέψουν την πραγματική χιτλερική περικύκλωση και συντριβή της ΕΣΣΔ), τόσο πιο ωμά πουλάνε την κατασφαγμένη ηρωική Τσετσενία, τις διαμελισμένες από το ρωσικό φασισμό Μολδαβία (βλ. Υπερνδειστερία), Γεωργία (Αμπχαζία - Νότια Οσετία), Ουκρανία (Ντονέσκ - Λουχάνσκ). Όσο περισσότερο ταυτίζουν ωμά αυτούς που πολέμησαν τον αντισημιτικό κανιβαλισμό και τον έστειλαν για δεκαετίες στα αζήτητα της ιστορίας (πριν τον ξαναγεννήσει ο μπρεζνιεφικός τάχα φιλαραβικός «αντιιμπεριαλισμός» και νεοχιτλερικός «αντικαπιταλισμός») με τους ναζί θύτες του Ολοκαυτώματος, τόσο περισσότερο προσοχή στέκονται μπροστά στους στρα-

τοκράτες της σημερινής Μόσχας, που ισοπέδωσαν από αέρος τη μαρτυρική Συρία, κάνοντας τάχα ότι βομβαρδίζει τζιχαντιστές ενώ βομβάρδιζε πατριώτες αντιασωνικούς αντάρτες χωρίς η Ευρώπη και η Αμερική να βγάλουν άχνα.

Όσο περισσότερο ταυτίζουν - με το αντικομμουνιστικό ιδεολόγημα του «ολοκληρωτισμού» - την επαναστατική διαφωτιστική κοσμοθεωρία του προλεταριάτου, το μαρξισμό - λενινισμό - μαοϊσμό, τον επαναστατικό κομμουνισμό με το χειρότερο και πιο απάνθρωπο υπερκοταδιστικό απόστημα του αστισμού που σαπίζει, τον κανιβαλικό ναζισμό, τόσο δέχονται να έχουν μόνιμα ως επικεφαλής στις Κομισιόν τους και στις θέσεις - κλειδιά της ΕΕ υφιστάτους, φίλους ή και υποτακτικούς της νεοχιτλερικής Ρωσίας (και σε δεύτερο πλάνο φίλους της Κίνας), όπως οι λογής λογής Γιούνκερ, Άστον, Μογκερίνι, Βεστάγκερ και σία.

Φαίνεται έτσι ξεκάθαρα ότι ο νεόκοπος φανατικός αντικομμουνισμός των ψηφισμάτων τους δεν είναι απλώς μια λαθεμένη στη μορφή, αλλά δίκαιη στην ουσία προσπάθεια να σηκώσουν ανάστημα στο σύγχρονο πουτινικό επεκτατισμό, αλλά ακριβώς το αντίθετο, δηλαδή η σίγουρα ενισχυόμενη και από τους πράκτορες του Πούτιν μέσα στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες χείρα βοηθείας προς τη Μόσχα να φτιάξει το αφήγημα με το οποίο θα ανάψει τις φωτιές του πολέμου στην Ευρώπη.

Το κόλπο έχει πλέον παλιώσει και το είδαμε γλαφυρά μπροστά στα μάτια μας στην Ουκρανία από το 2013 και δώθε. Εκεί οι Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι φιλελεύθεροι αστοί μονοπωλιστές, που τάχα νοιάζονταν να υπερασπιστούν τη φιλοευρωπαϊκή εξέγερση στο Κίεβο, ενώ έβλεπαν ξεκάθαρα ότι όλη - όλη η στρατηγική της Μόσχας για να αρπάξει και να προσαρτήσει την Κριμαία ήταν η επίκληση της ύπαρξης «Ουκρανών ναζί» προβοκατόρων μέσα στο φιλοευρωπαϊκό ρεύμα, άφησαν ανενόχλητη την αντικομμουνιστική αστική τάξη της Ουκρανίας να ενσωματώσει τους ναζί, και μάλιστα σαν πρωτοπορία, στο μέτωπο της «νίκης κατά του φιλορωσικού καθεστώτος Γιανουκόβιτς» για όσο ακριβώς διάστημα χρειαζόταν ώστε η Ρωσία να καταλάβει ουκρανικό έδαφος ως τάχα «αντιναζιστική προστασία» των «Ρώσων μειονοτικών αδελφών». Στη συνέχεια, οι Ευρωπαίοι και πάλι δεν έβαλαν ποτέ ζήτημα απαγόρευσης και τσακίσματος των ναζιστικών οργανώσεων στην Ουκρανία, αφήνοντας τες ανενόχλητες - έστω ολιγάριθμες και ασθενικές - να δίνουν τον τόνο ότι τάχα συμμετέχουν πρωτοπόρα στην ουκρανική αντίσταση στη ρωσική εισβολή και άρα να την κατασκευοφαντούν και να τη λερώνουν. Την ίδια ώρα, είτε ως Γιούνκερ, είτε ως Ολάντ/Μακρόν - Μέρκελ, οι υφιστάτοι ή και ανοικτοί ρωσόφιλοι της Ευρώπης καλούν έμμεσα πλην σαφώς το Κίεβο να τα «βρει» με τη Ρωσία, σε τελική ανάλυση να υποταχθεί σε αυτήν. Ο θλιβερός Μακρόν, μάλι-

στα, κάλεσε πρόσφατα, ακριβώς όπως και ο Τραμπ, σε επανένταξη της Ρωσίας στο G7 και υποδέχθηκε μετά βαιών και κλάδων τον Πούτιν στο Παρίσι.

Με τον πρωτόγονο αντικομμουνισμό τους, επίσης, οι Ευρωπαίοι αστοί ανοίγουν νέους δρόμους ενσωμάτωσης της κλασσικής και όχι τυχαία φανατικά ρωσόφιλης ακροδεξιάς σε κυβερνήσεις, καθώς οι εθνικοφασίστες ξεπλένονται με μια - δυο φραστικές καταδίκες του ναζισμού και από εκεί και πέρα θεωρούνται τμήμα του πλατιού αστικού μετώπου ενάντια στα «δύο άκρα». Οι επικλήσεις, λοιπόν, του ψηφίσματός τους για αποκλεισμό της ακροδεξιάς από κυβερνητικά μέτωπα και η θετική αναφορά στην ανάγκη να απαυορευτούν οι νεοναζιστικές και νεοφασιστικές οργανώσεις μένει ξεκρέμαστη και άνευ ουσίας, αφού οι μεν φιλελεύθεροι έχουν αποδείξει πόσο ανέχονται τους ναζιφασίστες στο όνομα τάχα της «ελευθερίας του λόγου και των ιδεών», οι δε ψευτοκομμουνιστές έχουν αναγάγει σε θέμα αρχής το ελεεινό επιχείρημα «ποτέ οι ναζί εκτός νόμου γιατί αυτό εξωραϊζει και δίνει αντιφασιστικά εύσημα στην αστική δημοκρατία», αλλά και γιατί κινδυνεύουν να βγουν εκτός νόμου και οι πραγματικοί κομμουνιστές. Αυτός ο κίνδυνος γίνεται σε κάποιες χώρες και σε κάποια στιγμή πιθανός όχι μόνο για τους σοσιαλφασίστες, που για τις μάζες μετράνε για κομμουνιστές όσο δεν έχει αποκαλυφθεί η νεοναζιστική φύση της ηγεσίας τους, οπότε γι' αυτό δεν πρέπει να βγουν εκτός νόμου, αλλά και για τους πραγματικούς κομμουνιστές που δεν θα αξίζουν αυτόν τον τίτλο αν δεν υπερασπίσουν τον Στάλιν και την Τρίτη Διεθνή, δηλαδή την πιο μεγάλη και ηρωική εποχή της πρώτης προλεταριακής εξουσίας στην ιστορία, παρά τα όποια μικρά ή μεγαλύτερα λάθη τους, που οι πραγματικοί επαναστάτες κριτάρουν και αναλύουν με στόχο την παραπέρα ανάπτυξη των μελλοντικών κινήσεων της εργατικής τάξης και των λαών.

Όμως οι επίγονοι εκείνων που πούλησαν τη δημοκρατική Ισπανία, την Αυστρία, την Τσεχοσλοβακία, αλλά και την Πολωνία (την οποία οι Αγγλογάλλοι ουσιαστικά εγκατέλειψαν στρατιωτικά, παρά το γεγονός ότι «πλατωνικά» κήρυξαν τον πόλεμο στον Χίτλερ όταν της επιτέθηκε) την περίοδο 1936-1939, έχουν το θράσος να στέκονται σε ένα επεισόδιο του πολέμου, όπως η ανάγκη της σταλινικής ΕΣΣΔ για τακτική ανακωχή με το χιτλερισμό την περίοδο 1939-1941, προκειμένου να ετοιμάσει την κοσμοϊστορικής σημασίας άμυνά της. Αυτά τα λένε όχι μόνο για να κατασκευοφαντήσουν το κομμουνιστικό κίνημα, αλλά και για να παραγάψουν τις δικές τους πομπές, δηλαδή τις πραγματικές ιστορικές προδοσίες του Μονάχου και την πολιτική γενικού κατευνασμού του Άξονα, καθώς και τις θεωρίες που έδιναν και έπαιρναν μέσα σε φράξεις της δυτικής αστικής τάξης για συνεργασία με τον Χίτλερ ή έστω για «σπρωξισμό» του προς ανατολάς, ώστε να «αλληλοεξοντωθεί» με την ΕΣΣΔ. Και δεν διδάσκονται

έστω από την έμπρακτη αυτοκριτική των πολιτικών παππούδων τους, των δυτικών αστών του 41-45, που με επικεφαλής τους Τσώρτσιλ και Ρούζβελτ, τέλειωσαν κάθε ταλάντευση για διαπραγματεύσεις και παζάρια με τον Χίτλερ και ενώθηκαν με τον Στάλιν, το σοβιετικό λαό και τα αντιφασιστικά ανταρτικά, για τη συντριβή του τέρατος.

Όπως αναφέραμε χαρακτηριστικά και στο κείμενο για τη διάσκεψη στην Εσθονία το 2017, «η επέμβαση της σταλινικής ΕΣΣΔ στην Εσθονία και γενικότερα στις φασιστικές τότε Βαλτικές (επέμβαση που τελικά παρά τις προθέσεις της μάλλον δεν βοήθησε στην κύρια πλευρά τη σοβιετική άμυνα καθώς είχε σαν αποτέλεσμα ένα μεγάλο μέρος των λαών της Βαλτικής να στραφούν ενάντια στην ΕΣΣΔ) ήταν στην ουσία μέρος του κολοσσαίου, πνιγμένου στο αίμα αντιχιτλερικού της αγώνα, ενός αγώνα ζωής και θανάτου όχι μόνο για την επιβίωση του σοβιετικού επαναστατικού προλεταριάτου αλλά όλων των λαών της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Οι φιλελεύθεροι τύπου αντικομμουνιστές ψάχνουν να βρουν την ταυτότητα Χίτλερ-Στάλιν στο σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ για να σβήσουν το γεγονός ότι χάρη και σε αυτό το σύμφωνο, που ανέβαλε για πάνω από ενάμισι χρόνο τη χιτλερική επίθεση, εξαφανίστηκαν για πάντα οι Χίτλερ-Ρίμπεντροπ και τα φουσατά τους από το πρόσωπο της γης.

Η γραμμή «ούτε Χίτλερ ούτε Στάλιν» δεν είναι καινούργια. Έχει δοκιμαστεί την περίοδο του μεσοπολέμου από τους φιλελεύθερους, τους σοσιαλδημοκράτες και τους συντηρητικούς της δυτικής Ευρώπης και οδήγησε μόνο σε καταστροφές: στον επανεξοπλισμό της χιτλερικής Γερμανίας, στην προδοσία της δημοκρατικής Ισπανίας και της Τσεχοσλοβακίας και τελικά στον κανιβαλικό πόλεμο του χιτλερικού άξονα ενάντια στην ανθρωπότητα. Τότε οι αστικές τάξεις των χωρών αυτών έκαναν την έμπρακτη αυτοκριτική τους όταν αρνήθηκαν τη γραμμή του κατευνασμού και τελικά ήρθαν σε αντιναζιστική συμμαχία με τη Σοβιετική Ένωση. (Οι μόνοι που δεν έχουν κάνει αυτοκριτική και εγκληματήσαν ως το τέλος επιμένοντας στο «ούτε Χίτλερ ούτε Στάλιν» ήταν οι τροτσκιστές, που άλλοι από τους πολιτικούς απογόνους τους σήμερα λένε στην Ουκρανία «ούτε Ρωσία-ούτε Δύση», ενώ οι πιο ξεστσίπτοι από δαύτους είναι ανοιχτά με τη Ρωσία). Οι αστικές τάξεις που σήμερα επαναφέρουν την καταστροφική γραμμή «ούτε Χίτλερ ούτε Στάλιν» προδίδουν το αντιφασιστικό μέτωπο που οι ίδιες δέχτηκαν τελικά το 1941 και έτσι οδηγούν την ανθρωπότητα σε νέες καταστροφές».

Για τις κατάρεις των κνιτών ενάντια στο δυτικό αντικομμουνισμό - Ο χειρότερος αντικομμουνισμός είναι ο κνιτικός πουτινισμός

Οι τελευταίοι βέβαια που έχουν το δικαίωμα να καταγγέλλουν τα γλοιώδη μισοφιλελεύθερα πολιτικά ρεύματα της Ευρώπης για

τον αντικομμουνισμό τους είναι οι ακροδεξιοί σοσιαλφασίστες τύπου ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή οι πιο ραφιναρισμένοι, αλλά και οι πιο λυσσασμένοι -στο βάθος- αντικομμουνιστές.

Κι αυτό γιατί, όπως γράψαμε και πρωτύτερα, οι συγκεκριμένοι απεριγράπτοι υποκριτές όχι μόνο είναι παιδιά των αρχηγών κάθε συκοφαντίας κατά του επαναστατικού κομμουνισμού και του Στάλιν, των σοσιαλιμπεριαλιστών παλινορθωτών του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και εχθροί κάθε αντιφασιστικού μετώπου, αλλά έχουν υιοθετήσει σούμπιπη και με «υπεραριστερό» λούστρο ολόκληρη την ανάλυση της ξεστσίπτητα ακροδεξιάς ιδεολογικά σημερινής Ρωσίας, που αρνείται ότι υπήρξε ποτέ ιστορικά αντιφασιστικό μέτωπο, αρνείται τη σημασία της συμμαχίας της σταλινικής ΕΣΣΔ με την καπιταλιστική αλλά αστοδημοκρατική Δύση ενάντια στο χιτλερισμό, αρνείται ΚΥΡΙΩΣ τις στρατηγικές διαφορές αστικής δημοκρατίας και ναζιφασισμού και τελικά υποστηρίζει κάθε νεοχιτλερική βαρβαρότητα στον πλανήτη, αρκεί αυτή να εμφανίζεται με αντιδυτικό προσώπιο.

Πώς μπορεί να είναι υπερασπιστής του κομμουνισμού ή έστω της δημοκρατίας ο κνιτής υποστηρικτής της συντριβής του δημοκρατικού ανεξαρτησιακού κινήματος της Τσεχοσλοβακίας του 1968, ο υπερασπιστής της κατοχής του Αφγανιστάν τη δεκαετία 1979-1989, ο οπαδός των Σέρβων τσένικ μακελάρηδων της Σρεμπρένιτσα και των Ρώσων μιλιταριστών ισοπεδωτών του Γκρόζνι;

Με ποια μούτρα και ποιον κομμουνισμό ή έστω αντιχιτλερισμό - αντιφασισμό να υπερασπιστεί ένα πολιτικό κτήνος που πανηγύριζε τους βομβαρδισμούς του «Βλαδίμηρου», όπως τον αποκαλούν οι κνίτες με κρυφά, πνιχτά χαμόγελα, στη Συρία, όταν αυτοί έθαβαν μωρά και μανάδες μέσα σε συντρίμμια νοσοκομείων στο Χαλέπι; Πόσους υποκριτικούς «αντιναζιστικούς» (στην ουσία αντιευρωπαϊκούς) φιλιππικούς της δεκάρας να βγάλει ο κάθε κνιτής παραχαράκτης ειδήσεων Μπογιόπουλος, όταν το κόμμα του το ψευτοΚΚΕ έστειλε εκπρόσωπο, μαζί με τους ναζήδες και τις Λεπέν, να παρακολουθήσει τις φαρσοκωμικές «εκλογές» των κουίσιλινγκ της Ρωσίας στην κατεχόμενη ανατολική Ουκρανία το 2014;

Μπορεί ο οπαδός των σύγχρονων τσολάκογλου, λογοθετόπουλων, ράλληδων και ταγματαλητών του Πούτιν να υπερασπιστεί την αντιφασιστική ΕΣΣΔ από τους φιλελεύθερους αντικομμουνιστές; Κάτι τέτοιο θα ήταν εκτός από αδύνατο και γελοίο, μιας και ο κνιτής και ο συριζαίος τάχα «σοσιαλδημοκράτης» δίδυμος αδελφός του βρίσκονται παρασάγγες πιο δεξιά από κάθε ευρωπαϊκή αστική μισοδημοκρατία, ακόμη και του σημερινού, ελεεινού αντικομμουνιστικού τύπου.

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΣΕ ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 12

για λογαριασμό των πολιτικών αφεντικών του, των νέων Χίτλερ του Κρεμλίνου, οπότε θα συνεχίσουν να είναι εξαθλιωμένοι άνεργοι και δούλοι, κάτω από ένα φασιστικό ξενόδουλο καθεστώς που θα ασκεί πάντως την εξουσία του στο όνομα του λαού και της εργατικής τάξης. Για αυτό το λόγο το ψευτοΚΚΕ όταν κάνει ότι χτυπάει την ΚΟΣΚΟ, την καταγγέλλει σαν «αναπτυξιακό κεφάλαιο» και όχι σαν ένα αποικιοκρατικό φασιστικό απόσπασμα της σοσιαλφασιστικής Κίνας που σήμερα σαν τέτοιο κλείνει τη Ζώνη. Αλλά τη Ζώνη το ψευτοΚΚΕ την παράδωσε στο κινέζικο μονοπώλιο μισοπεθαμένη, και κραδαίνει το παράδειγμα

της ΚΟΣΚΟ σαν απόδειξη για το τι παθαίνουν οι εργάτες όταν έρχεται η ανάπτυξη!!! Επειδή το ψευτοΚΚΕ θέλει τους εργάτες δούλους και εξαθλιωμένους και ανίσχυρους να αντισταθούν στο ρώσικο φασιστικό μονοπώλιο και στο σύμμαχό του κινέζικο που επελαύνουν στη χώρα και σε κάθε μικρό ή μεγάλο κεφαλαιοκράτη δουλοκτητή που μπορούν να προσεταιριστεί πολιτικά και να πάρει στο άρμα του. Έχει αποδειχθεί ότι μόνο σε σύγχρονες βιομηχανίες με ψηλή οργανική σύνθεση και παραγωγικότητα μπορούν να υπάρχουν ψηλοί μισθοί, αρκεί να υπάρχει ένα μίνιμουμ εργατικής οργάνωσης. Αντίθετα στα διαλυμένα μικρομάγαζα και στα σκουριασμένα παλιά εργοστάσια μόνο

το σκότωμα των εργατών στη δουλειά τα κρατάει στη ζωή. Αλλά το ψευτοΚΚΕ καθόλου δεν το ενδιαφέρουν τα μισθολογικά. Καθόλου δεν ενδιαφέρεται να διασωθούν οι συλλογικές νσυμβάσεις και κάνει ότι μπορεί στην πράξη για να τις υπονομεύσει. Γι αυτό δεν έδωσε καμία αληθινή μάχη για να περάσουν τα εργασιακά αλλά μόνο για να κλείσει το δρόμο σε οποιαδήποτε τέτοια αντίσταση επιχείρησε να προβάλλει ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός της ΓΣΕΕ που το ενοχλεί ακριβώς γιατί στηρίζει έστω και ελάχιστα τέτοιες αναπτυξιακές πολιτικές, η επειδή που και που προβάλλει αντίσταση στα κινεζορώσικα αφεντικά του, όπως είχε κάνει η ΟΜΥΛΕ πριν πάρει το λιμάνι η ΚΟΣΚΟ.

Αποδεικνύεται έτσι ότι δεν μπορεί ένας νόμος από τους πολλούς που έχουν περάσει για την περίφημη αντιμετώπιση της γραφειοκρατίας στην έκδοση των αδειών λειτουργίας και των εγκρίσεων που απαιτούνται για την εγκατάσταση επιχειρήσεων, να λύσει το ζήτημα της παραγωγικής ανάπτυξης της χώρας, και κυρίως έχει αποδειχθεί ότι δεν μπορεί να λύσει αυτό το ζήτημα μια αστική τάξη που σε κάθε περίπτωση εύκολα μπορεί να υιοθετήσει μέσα στα πλαίσια ενός τέτοιου νόμου και διατάξεις που θα δυναμώσουν τις γαλέρες, κάτι που δείχνει πόσο βαθιά περιφρονεί τους εργαζόμενους. Κάθε τέτοιος νόμος και κάθε τέτοια απόπειρα θα έχει απέναντί της ένα πολιτικό μέτωπο που θα εμπο-

δίξει κάθε επένδυση που δεν θα γίνεται από ρωσοκινέζικα κεφάλαια, ή από κεφάλαια υποταγμένα ή φιλικά στα ρωσοκινέζικα κεφάλαια. Οι νόμοι για την ανάπτυξη προϋποθέτουν πολιτική πάλη ενάντια στις δυνάμεις που προωθούν το σαμποτάζ της παραγωγής και τελικά ενάντια στα πολιτικά αφεντικά τους. Αυτή την πάλη μπορεί να τη δώσει σήμερα με συνέπεια και νικηφόρα μόνο η εργατική τάξη. Ανάπτυξη κόντρα στο καθεστώς των σαμποτέρ στην Ελλάδα θέλει πολιτικό κίνημα μαζών και μάλιστα αποφασισμένο και ηρωικό.

Όλα τα άλλα σχέδια επί χάρτου και ψηφοφορίες είναι καθαρή μεταφυσική.

Συρία - Μέση Ανατολή και ευρύτερα: Η παταγώδης διάψευση των «αντιαμερικάνων» ομορτουριστών και η δικαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ

Συνέχεια από τη σελ. 4

Ο Πούτιν ξέρεi να κάνει τα πιο πλατιά και τα πιο ετερόκλητα μέτωπα για να πετυχαίνει τους άνομους σκοπούς του ρωσοκινέζικου Άξονα για την αναδιανομή όχι απλά σφαιρών επιρροής, αλλά σύντομα και του ίδιου του πλανήτη, ακόμη και μονοπωλιακών καπιταλιστικών χωρών

όπως οι δυτικοευρωπαϊκές και η Ιαπωνία. Στα μέτωπα αυτά, οι σοσιαλφασίστες κνίτες υπάλληλοι του και οι μικροαστοί, ψευτοεπαναστάτες κολαούζοι τους τρέχουν από πίσω σαν λυσσασμένα και πεινασμένα σκυλιά αντίστοιχα. Ο ρόλος των νέων αντιφασιστικών-δημοκρατικών, πατριωτικών αντιμπεριαλιστικών, προοδευτικών μετώπων

θα είναι να χρησιμοποιήσουν τα μαθήματα που δίνει ο ρώσικος (και ο κινέζικος) σοσιαλμπεριαλισμός, ο τόσο μαστόρικα ειδικευμένος στην αρνητική χρήση των διδαγμάτων του μαρξισμού αλλά και στην αντιστροφή του απελευθερωτικού - επαναστατικού πνεύματός του, προκειμένου να κινηθούν με εξίσου πλατύ πνεύμα ενάντια στους εχθρούς

τους και τελικά, χρησιμοποιώντας τη νομοτέλεια της ιστορίας, που ποτέ δεν θα επιτρέψει κυριαρχία ενός ναζιστικού υπερμονοπώλιου στον πλανήτη, να τους συντρίψουν.

Ο ρόλος που αναλογεί στην ΟΑΚΚΕ μοιάζει μικρός, ωστόσο ο ρόλος που αναλογεί στη γραμμή και στην αντίληψη που η ίδια

έχει χαράξει εδώ και δεκαετίες θα καταστεί αντικειμενικά καιρός, όχι μονάχα για τούτη δω τη μικρή γωνιά του πλανήτη, αλλά και ευρύτερα. Κι αυτό γιατί θα απαντά και θα λύνει τα ανίγμματα για τα οποία οι αντεπαναστάτες προδότες που ντύθηκαν τα ρούχα του κομμουνισμού και της επανάστασης τα τελευταία 60 χρόνια δεν έχουν να πουν λέξη.

Έξω όλοι οι ξένοι στρατοί από τη Συρία ...

Συνέχεια από τη σελ. 16

για να απορριφθεί ένα κοινό ευρωαμερικανικό ψήφισμα εναντίον της Τουρκίας. Μάλιστα το διπλωματικό παιχνίδι της Μόσχας είναι τόσο καλά παιγμένο ώστε κάθε βήμα της δυτικής πίεσης να αποδεικνύει περισσότερο στα μάτια του Ερντογάν ότι η Ρωσία είναι φίλη του. Πιο συγκεκριμένα: Είναι φανερό εδώ και καιρό ότι δυο δυνάμεις ανταγωνίζονται για τον έλεγχο της εξωτερικής πολιτικής μέσα στις ΗΠΑ, η ανοιχτά ρωσόφιλη Προεδρία Τραμπ και το χοντρικά αντιρωσικό, αν και υφεσιακό, Κογκρέσο. Εκείνο που είναι λιγότερο κατανοητό είναι ότι τον κεντρικό μοχλό εξουσίας τον κρατάει γερά η ρωσόφιλη Προεδρία, η οποία συνήθως χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του Κογκρέσου σαν δικές της δυνάμεις με τον εξής χρήσιμο γι αυτήν τρόπο, όπως αυτός διακρίνεται στην περίπτωση της Τουρκίας: Ο Τραμπ κάνει όλες τις ευνοϊκές προς την Τουρκία κινήσεις,

ενώ όλες τις εχθρικές τις κάνει το Κογκρέσο. Έτσι ο Ερντογάν και γενικότερα η Τουρκία βεβαιώνονται ότι ο Τραμπ ως φίλος της Ρωσίας τους βοηθάει ενώ το Κογκρέσο ως κυρίως ΗΠΑ ή ως «βαθύ αμερικάνικο κράτος» είναι ο εχθρός τους. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο «καλός» ρώσος Τραμπ έκανε τη στρατηγική κίνηση να αδειάσει από αμερικάνικο στρατό τη Βόρεια Συρία ανοίγοντας στην Τουρκία τον πολυπόθητο δρόμο για να εισβάλει σε μεγάλη κλίμακα στη Βόρεια Συρία και να ελέγξει τα βασικά σημεία στήριξης του ΡΚΚ στην περιοχή. Αυτό όμως δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς την έγκριση της Ρωσίας, του ντε φάκτο αφεντικού της χώρας, το οποίο όπως είπαμε αμέσως ζήτησε να διαμεσολαβήσει αντί να απαιτήσει την

άμεση απόσυρση του τουρκικού στρατού. Από την άλλη η Τουρκία βλέπει το «κακό» αμερικάνικο Κογκρέσο να επιτίθεται στον Τραμπ (ακόμα και οι Ρεπουμπλικανοί) γι αυτή του την κίνηση και να αποφασίζει κυρώσεις κατά του Ερντογάν και της Τουρκίας, τις οποίες ο «καλός» Τραμπ αναγκάζεται τάχα να εφαρμόσει. Αυτό σημαίνει ότι από τη μια ο Ερντογάν θα είναι κατα-υποχρεωμένος στη Ρωσία επειδή αυτή και ο φίλος της ο Τραμπ της άνοιξαν το βρόγχο, οπότε τον μετέτρεψαν σε διπλωματική ιδιοψυφία εκεί που ήταν να πεθάνει από ασφυξία και να ξεφτιλιστεί στην Τουρκία, και από την άλλη οι επίσημες ΗΠΑ (δηλαδή πάλι ο Τραμπ αλλά κάτω τάχα υπό πίεση) και η ΕΕ θα δυναμώσουν τις επιθέσεις τους σε αυτόν δυνα-

μώνοντας την εξάρτηση του από τη Μόσχα και, κυρίως το μίσος του τουρκικού λαού στη Δύση. Μάλιστα την ίδια ώρα θα τον δυσκολεύουν και στρατιωτικά όσο μπορούν στη Βόρεια Συρία. (Συνεχίζει για παράδειγμα να υπάρχουν τις ΗΠΑ στη Βόρεια Συρία για την τουρκική αεροπορία).

Έτσι ξετυλίγεται το συριακό δράμα και στο βόρειο μέρος της Συρίας, όπου η ειρήνη θα είναι κάτι το πολύ μακρινό από την ώρα που οι δυτικοί γουρουνόπεσοι ιμπεριαλιστές έδωσαν στους ανατολικούς ναζικανίβαλους συναδέλφους τους το δικαίωμα να σκοτώσουν το δημοκρατικό και απελευθερωτικό αγώνα του λαού της, και μετά να την τεμαχίζουν και να τη μοιράζουν σε όποιον

συνεργαστεί μαζί τους από ανάγκη ή από πεποίθηση. Μάλιστα οι κανίβαλοι φροντίζουν ώστε η μοιρασιά να είναι πάντα ρευστή και αμφίβολη ώστε να γίνεται με όρους μαλλιοτραβήγματος μεταξύ των επίδοξων τιμαριούχων πράγμα που θα εξασφαλίζει την επιδιαιτησία και την κυριαρχία των ναζικανίβαλων όχι μόνο στη Συρία αλλά σε όλη την περιοχή.

Κάτω από την παραπάνω γενική εικόνα μπορεί ίσως να έχει γίνει κατανοητό στο δημοκράτη αναγνώστη ότι το σωστό σύνθημα για τη Συρία είναι: «Έξω όλοι οι ξένοι στρατοί από τη Συρία αρχίζοντας από τον αρχηγό και προστάτη τους το ρώσικο νεοναζιστικό στρατό».

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr
e-mail: info@oakke.gr

Έξω όλοι οι ξένοι στρατοί από τη Συρία αρχίζοντας από τον αρχηγό και προστάτη τους το ρώσικο νεοναζιστικό στρατό

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, 21/10/2017)

Κάθε ειρηνόφιλος άνθρωπος οφείλει να καταδικάσει την Κεισβολή της Τουρκίας και την κατοχή μιας λωρίδας εδάφους της Βόρειας Συρίας και να απαιτήσει την άμεση αποχώρηση και αυτού του ξένου στρατού από τη χώρα. Αυτό το λέμε παρόλο που υπάρχει πραγματικό ζήτημα άμυνας της Τουρκίας σαν χώρας από τις τρομοκρατικές επιθέσεις του φασιστικού εθνοσοβινιστικού ΡΚΚ που εμφανιζόμενο σαν ΥΠΓέχει αποκτήσει ισχυρές στρατιωτικές θέσεις στη Βόρεια Συρία λειτουργώντας πραξικοπηματικά μέσα στον κουρδικό πληθυσμό αρχικά κάτω από την προστασία του Ασαντ, της Ρωσίας και τελευταία των ΗΠΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι η πιο ουσιαστική απάντηση του ΡΚΚ στην τουρκική επίθεση ήταν ο βομβαρδισμός του τουρκικού πληθυσμού με αποτέλεσμα το θάνατο 6 αμάχων. Για μας όμως τόσο γενικά αλλά και ειδικά στις δοσμένες συνθήκες ο μόνος παράγοντας που έχει δικαίωμα να τα βάλει με το ΡΚΚ και οποιονδήποτε άλλο εισβολέα της χώρας δεν είναι καμιά ξένη δύναμη αλλά ο συριακός λαός στα πλαίσια του συριακού δημοκρατικού κινήματος, παρόλα τα πλήγματα που αυτό έχει δεχθεί.

Όμως μόνο του και μάλιστα σαν πρώτο από κάθε άλλο το αίτημα: « Έξω ο τουρκικός στρατός» σε ότι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, την εδαφική ακεραιότητα και την ειρήνη στη Συρία αποτελεί αυτή τη στιγμή μια άνευ προηγουμένου υποκρισία αν δεν έχει μπροστά του το ένα και κεντρικό αίτημα για όλη αυτήν την περίοδο που είναι: «η άμεση αποχώρηση και ο τερματισμός της κατοχής της Συρίας από τη ρώσικη φασιστική υπερδύναμη και το σύμμαχο της ιρανικό στρατό».

Γιατί είναι η ρώσικη υπερδύναμη που κατέχει ουσιαστικά και διαχειρίζεται τη μαρτυρική χώρα και που με το στόλο, τους πυραύλους και τα αεροπλάνα της, ισοπεδώνοντας κατά προτίμηση νοσοκομεία κράτησε στην εξουσία το μισητό της ανδρείκελο, το χασάπη και βασιανιστή Ασαντ κόντρα σε έναν ολάκερο επαναστατημένο λαό και από τότε ορίζει σαν σωματέμπορος το ποιος θα λεηλατεί το κορμί της, το ποιος θα μπαίνει δηλαδή και το ποιος θα βγαίνει από αυτήν.

Είναι η Ρωσία που ήδη με τη συμφωνία της Αστάνα επικύρωσε το δικαίωμα του ιρανικού στρατού να είναι ο πρώτος ξένος κατοχικός στρατός που μπήκε στη χώρα για να μοιραστεί την εξουσία με τον Ασαντ πολεμώντας λυσσασμένα την αντίσταση. Επίσης είναι η Ρωσία, που πάλι στην Αστάνα, πρωτοέδωσε επίσημα και ένα κομματάκι εξουσίας στην Τουρκία στην Ιντλίμπ, σαν αντάλλαγμα για τη μερική εγκατάλειψη, και από την πλευρά της, της πατριωτικής ένοπλης αντίστασης στον Ασαντ, ενώ της έδωσε στη συνέχεια και την άδεια να καταλάβει σε συμμαχία με τις ελάχιστες δυνάμεις της πατριωτικής αντίστασης που έχουν απομείνει την κουρδική πόλη Αφρίν.

Τώρα είναι πάλι η πουτινική Ρωσία που δίνει στην Τουρκία ένα ακόμα πιο μεγάλο και πιο δηλητηριασμένο δώρο: τη ζώνη κυρίως κουρδικού πληθυσμού στη βόρεια Συρία, δηλώνοντας μόλις έγινε η εισβολή ότι είναι πρόθυμη να μεσολαβήσει μεταξύ Τουρκίας και Κούρδων, ουσιαστικά μεταξύ κυβέρνησης Ερντογάν και των ενεργούμενων της φασιστών

ηγετών του ΡΚΚ, για την ειρήνευση τάχα στη Βόρεια Συρία. Αυτή η «μεσολάβηση» θα σημαίνει κυρίως ένα πράγμα: ότι ο Ερντογάν και ολόκληρη η τουρκική αστική τάξη θα βρίσκονται στη Βόρεια Συρία σαν όμηροι της Ρωσίας και σε αυξανόμενη σύγκρουση με τη Δύση σε ένα τέλμα μακρόσυρτης πολιτικοστρατιωτικής φθοράς με το ΡΚΚ (το οποίο εννοείται έτσι θα αποκτάει αληθινό πολιτικό κύρος για να εξασφαλίσει τελικά την απόλυτη φασιστική κυριαρχία στους Κούρδους της Συρίας στήνοντας εκεί το πρώτο κράτος του που θα διαμελίζει τη Συρία και θα απειλεί με το ίδιο και την Τουρκία). Η αιχμαλωσία της Τουρκίας από τη Ρωσία σημαίνει ανάλογα με τις εξελίξεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ, ότι αυτή είτε θα φύγει από το ΝΑΤΟ, ή θα μείνει μέσα σε αυτό σαν σύμμαχος της Ρωσίας σύμφωνα με το στρατηγικό υπόδειγμα της Ελλάδας, που ήταν η πρώτη χώρα μέσα στο ΝΑΤΟ που λειτουργεί μέσα του υπέρ της ρωσικής διπλωματίας σε όλα τα βασικά ζητήματα (Αιγαίο, Κύπρος, Μακεδονικό, κυρώσεις του ΝΑΤΟ στη Ρωσία, κλπ).

Αυτή η διευκόλυνση -θανάσιμη παγίδα για την Τουρκία, αποτελεί μια στρατηγικών διαστάσεων επιτυχία της ρωσικής διπλωματίας η οποία ανοίγει για τα καλά το δρόμο του νεοχιτλερικού συμμαχικού άξονα της με την Κίνα για το μεγάλο του στόχο: τον έλεγχο της νοτιοανατολικής Μεσογείου και από εκεί των υδρογονανθράκων του Κόλπου, που είναι η βασική προϋπόθεση για την ενεργειακή περικύκλωση της Ευρώπης. Αυτή η διπλωματική επιτυχία θα ήταν αδύνατη χωρίς τη γουρουνίσια όσο και γεμάτη παρακμιακή τύφλα στάση των αμερικανών ηγεμονιστών και των δεύτερης πια γραμμής ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών. Όλοι αυτοί πατώντας στα χνάρια των ενδοτιστών προγόνων τους Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ όχι μόνο παραδώσανε την ηρωική συριακή αντίσταση, που τους ζητούσε έστω ελαφριά αντιαεροπορικά όπλα, στο μαχαίρι των Πούτιν, αλλά του στείλανε πεσκέσι και την ερντογανική Τουρκία που ήταν η μόνη δύναμη στην περι-

οχή που με σθένος και για καιρό υπεράσπισε το συριακό αντάρτικο. Μάλιστα υπέκυψαν τόσο αισχρά στη Ρωσία στο ρόλο της του σφαγέα του συριακού λαού ώστε όταν ο Ερντογάν τόλμησε να την αφηφήσει κατεβάζοντας ένα καταδιωκτικό της που εισέβαλε στον εναέριο χώρο σχεδόν του κήρυξαν πόλεμο για την αποκοτιά του, ενώ στη συνέχεια πήραν το μέρος του εκτεταμένου φασιστικού δικτύου των γκιουλενιστών στο αιματηρό τους πραξικόπημα εναντίον του Ερντογάν το 2016 κηρύσσοντας πολιτικό πόλεμο ενάντια του. Ταυτόχρονα σε όλο αυτό το διάστημα, ειδικά η ΕΕ, στέκονταν στο πλευρό του ΡΚΚ ενάντια στην Τουρκία παρότι ήταν αυτό που από την πρώτη στιγμή στάθηκε στο πλευρό του Ασαντ συντριβοντας στα πρώτα του βήματα το μαζικό δημοκρατικό κίνημα των Κούρδων της Συρίας ενάντια στον Ασαντ και παρόλο που ήταν το ΡΚΚ και όχι ο Ερντογάν που έσπασε την παρατεταμένη ανακωχή στο κουρδικό. Αυτό έγινε όταν ο Ερντογάν βρέθηκε κάτω από τα ενωμένα πυρά των ευρασιατιστών γκιουλενιστών και των κάθε λογής ρωσόφιλων «κόκκινων» στην εξέγερση του Πάρκου Γκεζί το 2013 που όπως αποδεικνύεται σήμερα οφειλόταν ακριβώς στη σωστή αντι-ασαντική, οπότε και αντιπουτινική θέση, που πήρε την προηγούμενη χρονιά υπερασπίζοντας τη συριακή εξέγερση.

Μέσα στα πλαίσια της γλοιώδους αυτής συμπεριφοράς των δυτικών ιμπεριαλιστών εκτυλίχθηκε τώρα και η αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων της αμερικάνικης υπερδύναμης από τη Βόρεια Συρία, που κυρίως αυτές δεν έπρεπε να είναι εκεί. Όχι τυχαία βέβαια και αυτές εγκαταστάθηκαν εκεί με την άδεια της Ρωσίας σαν σύμμαχοι της στην κοινή «αντιτρομοκρατική» πάλη ενάντια στον εσκεμμένα αποκρουστικό κανίβαλο και προβοκάτορα ΙΣΙΣο οποίος λειτουργεί στη Συρία σαν ένας αντιπερισπασμός της Ρωσίας για να ασχοληθεί αυτή με την ησυχία της με το σφάξιμο της δημοκρατικής αντίστασης, την ώρα που ήταν ακριβώς αυτή η οποία και ήθελε αλλά και μπορούσε εξαιτίας του παλλαϊκού και μαχητικού χαρακτήρα της να συντρίψει τον ΙΣΙΣαν οι ρώσοι και οι δυτικοί της επέτρεπαν να το κάνει. Δηλαδή προκειμένου οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να μην συγκρουστούν με τη Ρωσία βοηθώντας τη δημοκρατική αντίσταση της Συρίας να διαλύσει τον ΙΣΙΣ προτίμησαν, αντί να αντιμετωπίσουν έναν ΙΣΙΣ από τον οποίο είχαν μερικούς εκατοντάδες νεκρούς στις μητροπόλεις τους, να ενωθούν με τον χασάπη Πούτιν και το ΡΚΚ του κόντρα στην Τουρκία, τη μόνη χώρα στην περιοχή που επεχείρησε να του αντισταθεί! Αυτή η αισχρότητα αντιστοιχεί σε 10 Μόναχα του 1938 και σε

10 εγκαταλείψεις της Τσεχοσλοβακίας στα χέρια του Χίτλερ, γιατί τουλάχιστον ούτε αυτός ούτε και οι σουδήτες του σκότωσαν 400.000 κόσμο ισοπεδώνοντας πόλεις και μάλιστα με ιδιαίτερη χαρά νοσοκομεία, μπροστά στα τηλεοπτικά μάτια όλης της ανθρωπότητας.

Η λειτουργία των στρατιωτικών δυνάμεων που έστειλε η προεδρία Ομπάμα στη βόρεια Συρία ήταν μόνο μία: να ξεπλύνουν οριστικά το επίσης τρομοκρατικό, αλλά «μετριόπαθως» τρομοκρατικό, και ανοιχτά ρωσόφιλο ΡΚΚ σαν μια δυτική δύναμη αφοσιωμένη στον «αντιτρομοκρατικό» αγώνα και να το ανταμείψουν για αυτό με πλοίο και βαρύ οπλισμό, οπότε να δώσουν τη βεβαιότητα στην Τουρκία ότι η Δύση θέλει να την περικυκλώσει και οπωσδήποτε να ρίξει τον Ερντογάν. Στην καλλιέργεια αυτής της βεβαιότητας βοήθησε αποφασιστικά ο ξαφνικός φιλοαμερικανισμός των κνιτών του ΣΥΡΙΖΑ που έδωσε για πρώτη φορά στις ΗΠΑ τη σιγουριά ότι η Ελλάδα ήταν πια ενιαία φιλονατοϊκή και η μόνη αφοσιωμένη τους χώρα στην ανατολική Μεσόγειο και τα νοτιοανατολικά Βαλκάνια. Σαν βέτοια θα μπορούσε σε μεγάλο βαθμό να αντικαταστήσει την Τουρκία σαν ασφαλής βάση τους στην περιοχή μέσω της οποίας θα μπορούσαν να εκβιάσουν παραπέρα τον Ερντογάν και την Τουρκία να συμμορφωθούν προς τις αυτοκαταστροφικές απαιτήσεις τους.

Πραγματικά αξιοποιώντας όσο τότε στο μάξιμουμ τις εντάσεις στο Αιγαίο και τους κυπριακούς υδρογονάνθρακες (που η κυπριακή κυβέρνηση επίτηδες υποκινημένη από ΗΠΑ και Ρωσία δεν θέλει από τώρα να μοιραστεί σε ένα ποσοστό με τους τουρκοκύπριους έστω σε μορφή καταπιεστέματος όταν θα έρθει η λύση στο κυπριακό, δεσ άρθρο ΝΑ <https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/930->) οι ΗΠΑ πρωτοστάτησαν στο να δημιουργηθεί σε συμφωνία με την ΕΕ, ιδιαίτερα με τη Γαλλία, ένας βρόγχος διπλωματικής περικύκλωσης της Τουρκίας και πίεσης στον Ερντογάν από το Νότο και από τη Δύση. Αυτός έχει στην αιχμή του το ΡΚΚ και σε ευρύτερο ευρωμεσογειακό πλαίσιο την Ελλάδα, την Κύπρο, το Ισραήλ και την Αίγυπτο. Αυτόν τον βρόγχο η αμερικάνικη υπερδύναμη όντας σε στρατηγική πτώση και πολιτική κατάπτωση το έχτισε στην παραζάλη της αποκλειστικά με δανεικά ρώσικα υλικά κι αυτό γιατί, όχι μόνο το ΡΚΚ εκ γενετής αλλά και κάθε ελληνική και κυπριακή κυβέρνηση εδώ και 30 χρόνια όπως και η φασιστική δικτατορία Σίσι πιο πρόσφατα, αγαπάνε τη Ρωσία χίλιες φορές βαθύτερα από όσο τη Δύση ενώ οι κυβερνήσεις Λικούντ και η ισραηλινή ακροδεξιά έχουν εναποθέσει τις ανόητες

ελπίδες τους για ένα μεγάλο Ισραήλ στη ρώσικη διπλωματία και πιο πολύ στο φασιστοΤραμπ, που είναι ο πρώτος μέχρις αυτοθυσίας ανοιχτός φίλος της πρώτης στην προεδρία των ΗΠΑ.

Όλη αυτή η πολύχρονη και γουρουνίσια πίεση ήταν αρκετή για να χωθούν ο Ερντογάν και η Τουρκία για πρώτη φορά τόσο βαθιά στην αγκαλιά του Πούτιν εμπιστευόμενοι την αεράμυνά τους στους S-400, ενώ οι ΗΠΑ ανταπάντησαν με το να ακυρώσουν την πώληση των F-35, (τα οποία οι αμερικάνοι δεν απαγορεύουν στην Ελλάδα η οποία επίσης έχει από χρόνια τους S-300), προκαλώντας έτσι τον Ερντογάν να πάρει κάποια στιγμή και ρώσικα καταδιωκτικά αν δεν υποχωρήσει στις πιέσεις τους. Τελικά οι δυτικοί εχθροί της ερντογανικής Τουρκίας πέτυχαν να κάνουν αυτό που ήθελαν: Να μετατρέψουν τον Ερντογάν σε έναν εχθρό της Δύσης και ειδικά της Ευρώπης πράγμα που αν συνεχιστεί οι λαοί της θα πληρώσουν με ποτάμια αίματος. Αυτό λέγεται αυτοεκπληρούμενη προφητεία που σημαίνει ότι ο εναγκαλισμός του Ερντογάν με τον ρώσο Χίτλερ να μην θα τον κάνει υπόλογο στην ιστορία και ενδεχόμενα εχθρό των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και για αυτό θα πρέπει η ευθύνη να βαραινει συντριπτικά την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, στο βαθμό που ακόμα και τώρα η Δύση σαν σύνολο υποκύπτει πολύ περισσότερο στον Πούτιν παρά ο Ερντογάν. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι ακόμα και τώρα ενώ ο Ερντογάν βρίσκεται στις δαγκάνες του Πούτιν δεν είναι η Δύση, αλλά αυτός που δεν αφήνει τη Ρωσία να τσακίσει εντελώς τη δημοκρατική αντίσταση στην Ιντλίμπ, και το σημαντικότερο, είναι σχεδόν ο μόνος που αντιστέκεται στη Ρωσία στη Λιβύη στέλνοντας βαριά όπλα στην επίσημη κυβέρνηση της Τρίπολης για να μην υποκύψει στην περικύκλωση του εκλεκτού της Ρωσίας συνταγματάρχη Χαφτάρ.

Γι αυτό το λόγο η συγχρόνως κτηνώδης και βλακώδης πίεση της Δύσης στην Τουρκία συνεχίζεται και δυναμώνει μέχρι αυτός να υποταχθεί απόλυτα στη Ρωσία, ή, όπως συμβαίνει με τους εθνικούς αστούς που η Ρωσία ξέρεει ότι ποτέ δεν θα τους έχει σίγουρους, ώσπου να χάσει την εξουσία. Ήδη την πτώση του απεργάζονται δυο ηγέτες της αντιπολίτευσης που παίζουν γνήσια το ρώσικο παιχνίδι: ο ευρωπαιοφανής Κιλιντζαρογλου και η εμφανιζόμενη σαν εθνοσοβινίστρια Ακσενέρ.

Γι αυτό ήδη η πίεση της ΕΕ και κυρίως των ΗΠΑ κλιμακώνεται στον Ερντογάν τόσο πολύ και τόσο καλά ώστε η Ρωσία να έχει τη χαρά να βάλει βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ

Συνέχεια στη σελ. 16